

XV legislatura · cinquè període · sèrie P · número 106

Ple del Parlament

Sessió 49, primera reunió, dimecres 8 de juliol de 2026

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

Sessió 49.1

La sessió s'obre a les nou del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, el vicepresident segon, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa la lletrada major i el lletrat Albert Capelleras González.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller de la Presidència, la consellera d'Economia i Finances, la consellera d'Interior i Seguretat Pública, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera de Drets Socials i Inclusió, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Igualtat i Feminisme, el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior, la consellera de Recerca i Universitats, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, el conseller d'Esports, la consellera de Cultura i el conseller de Política Lingüística.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Proposició de Llei de modificació del Decret legislatiu 1/2010, de 3 d'agost, pel qual s'aprova el text refós de la Llei d'urbanisme, per a l'adopció de mesures de contenció de l'especulació en les zones de mercat residencial tensionat (tram. 202-00064/15). Grup Parlamentari Comuns. Debat i votació de la proposta de tramitació directament i en lectura única davant el Ple. Text presentat (BOPC 345, 109).
3. Projecte de Llei del llibre cinquè del Codi de finances públiques de Catalunya, relatiu a la tresoreria, l'endeutament i les garanties (tram. 200-00020/15). Govern de la

Generalitat. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat. Text presentat (BOPC 397, 8).

4. Proposició de llei sobre la regulació i simplificació de la donació del cos a la ciència (tram. 202-00068/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat. Text presentat (BOPC 377, 10).

5. Interpel·lació al Govern sobre l'educació en el lleure (tram. 300-00339/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

6. Interpel·lació al Govern sobre la política turística (tram. 300-00335/15). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Substanciació.

7. Interpel·lació al Govern sobre la indústria al Camp de Tarragona (tram. 300-00337/15). Grup Parlamentari de Junts. Substanciació.

8. Interpel·lació al Govern sobre la situació del sector vitivinícola (tram. 300-00340/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

9. Interpel·lació al Govern sobre el model de mobilitat sostenible, finançament i manteniment viari (tram. 300-00334/15). Lluís Mijoler Martínez, Grup Parlamentari Comuns. Substanciació.

10. Interpel·lació al Govern sobre la descongestió del servei públic de justícia (tram. 300-00333/15). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.

11. Interpel·lació al Govern sobre la situació política i el balanç del Govern* (tram. 300-00336/15). Grup Parlamentari de Junts. Substanciació.

12. Interpel·lació al Govern sobre la inseguretat i la situació dels cossos policials (tram. 300-00332/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

13. Interpel·lació al Govern sobre l'augment de la criminalitat a Catalunya (tram. 300-00338/15). Grup Parlamentari de VOX en Cataluña. Substanciació.

14. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la gestió de la salut a les Terres de l'Ebre (tram. 302-00282/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la gent gran (tram. 302-00276/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de joventut (tram. 302-00283/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els drets de les persones davant les conseqüències del canvi climàtic (tram. 302-00278/15). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els riscos de seguretat que està generant a Europa i a Catalunya la ultradreta violenta (tram. 302-00280/15). Grup Parlamentari Comuns. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el turisme (tram. 302-00279/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la decadència de l'assistència sanitària (tram. 302-00277/15). Grup Parlamentari de VOX en Cataluña. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre mesures de prevenció, detecció i lluita contra la corrupció a Catalunya (tram. 302-00281/15). Grup Mixt. Debat i votació.

* Aquesta iniciativa ha estat objecte de sol·licitud de reconsideració.

El president

Bon dia, senyores i senyors diputats. Comença la sessió.

Els recordo que la llista de les preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier del Ple. D'acord amb l'article 164 del Reglament, se substanciaran aquest matí com a primer punt de l'ordre del dia de la sessió plenària.

Així mateix, els faig avinent que cinc diputats i cinc diputades han delegat el seu vot per a aquesta sessió plenària. Els diputats Carles Puigdemont i Casamajó i Lluís Puig i Gordi i les diputades Jeannine Abella i Chica, Glòria Freixa i Vilardell, Laura Martínez Portell i Mercè Esteve i Pi, del Grup Parlamentari de Junts, han delegat el seu vot en la diputada Mònica Sales de la Cruz. Així mateix, el diputat Juli Fernández Olivares, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, ha delegat el seu vot en la diputada Ester Capella i Farré. El diputat Jaume Veray Cama, del Grup

Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, ha delegat el seu vot en la diputada Lorena Roldán Suárez. Finalment, el diputat Andrés Bello Sanz, del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, ha delegat el seu vot en el diputat Sergio Macián de Greef per a la sessió plenària del 8 de juliol. I la diputada Alba Camps i Roca, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, ha delegat el seu vot en la diputada Ester Capella i Farré per a la sessió plenària del 9 de juliol.

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

Així mateix, i en compliment del que estableix la Moció 111/XII del Parlament de Catalunya, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants, els informo que, segons les dades oficials de l'Organització Internacional de les Migracions, des de l'inici d'aquest any 2026 hi ha un total de 1.410 víctimes mortes i desaparegudes a la Mediterrània.

Paraules de suport als afectats pels darrers incendis a Catalunya i agraïment als servidors públics i voluntaris que han treballat en l'extinció

Abans d'iniciar la sessió de control voldria tenir unes paraules de solidaritat amb els veïns i veïnes afectats aquests últims dies per l'onada d'incendis que han impactat de manera més destacada nuclis i poblacions del conjunt del país, d'una manera concreta al Baix Empordà, al Vallès Occidental, a l'Anoia, a la Segarra, a la Conca de Barberà o a la Noguera. També ha afectat d'altres comarques. Teniu el Parlament al vostre costat i les portes obertes per escoltar-vos i acompanyar-vos en tot allò que calgui.

També voldria traslladar, en nom de la institució, la gratitud immensa, infinita als servidors públics i voluntaris que han treballat i continuen fent-ho en les feines d'extinció d'aquests focs, en les tasques de seguretat i d'emergències per protegir les persones i el territori. La seva dedicació mereix el reconeixement de tota la nació.

(Aplaudiments.)

Ens trobem en plena onada de calor i amb un elevat risc d'incendis, un risc extrem; per tant, tal com ha fet el Govern, també m'afegeixo a la crida a la prudència i a la responsabilitat individual i col·lectiva. El país s'hi juga molt.

El primer punt de l'ordre del dia són les preguntes amb resposta oral i començarem amb les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la raó per la qual el Govern, amb el nivell 3 del pla Alfa activat, no va donar les instruccions pertinents a les empreses que treballen per a la Generalitat i que van provocar l'incendi de les Gavarres

317-00295/15

La primera pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics i, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Mònica Sales i de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, president. Bon dia. Certament, vivim uns dies especialment difícils davant l'onada d'incendis que afecta Catalunya i la Catalunya del Nord. Només hi ha una resposta possible, màxima responsabilitat. Per això, estem a disposició del Govern, dels serveis d'emergència i de seguretat, dels voluntaris, dels alcaldes i regidors i, sobretot, dels veïns afectats. Ara la prioritat és apagar els focs i ja arribarà el moment de donar totes les explicacions. Però n'hi ha una que ha de ser immediata, perquè hi ha focs que no poden evitar-se, però les negligències, sí.

En el cas de les Gavarres, amb el nivell 3 del pla Alfa activat, per què el Govern no va donar cap instrucció a les empreses contractades per suspendre immediatament els treballs que van provocar l'incendi?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Senyor president, senyora Mònica Sales, permetin-me també que les meves primeres paraules siguin per solidaritzar-nos i per mostrar el nostre afecte a totes les persones

afectades per aquests incendis que hem tingut. Dilluns, seixanta-cinc incendis a Catalunya. Només dilluns. Seixanta-cinc.

Avui mateix, el conseller de Presidència i la consellera Paneque es reuniran, aquesta tarda, amb els alcaldes de l'incendi més gran que hem tingut en extensió, que és el de les Gavarres.

Permetin-me també mostrar el meu reconeixement, tal com ha fet el president del Parlament, a totes les persones, especialment als bombers i a tots els cossos i forces de seguretat, cossos d'emergències, agents rurals, ADFs, pagesos que treballen, que han treballat i que segueixen treballant en la seva extinció. En aquest moment, hi ha un foc gran actiu, la resta estan o estabilitzats o controlats, que és el de Sentmenat. N'hi ha un altre de molt petit, a primera hora del matí, a Santa Eugènia de Berga, que estava actiu, però de dimensió més petita i potser a aquestes hores ja està en fase d'estabilització, em deia la consellera, no?

I tenim uns dies per davant complicats: l'onada de calor no acaba aquesta setmana, la previsió meteorològica ens fa veure, ens diu que la setmana que ve hi haurà onada de calor fins i tot més intensa que aquesta.

Ahir es van batre sis rècords de temperatura, a sis localitats de Catalunya va haver-hi màxim històric en números absoluts; mai hi ha hagut abans una temperatura d'aquest tipus. I encara alguns neguen el canvi climàtic. No ho dic pel seu grup, ho dic per altres grups que tenim tots perfectament identificats.

No hi ha hagut cap negligència del Govern. Quan es decreta una situació Alfa 3, això passa per sobre de tot i tothom sap que en una situació Alfa 3 hi ha un seguit de condicions que s'han de complir, entre elles no utilitzar radials per fer treballs de manteniment. Per tant, el Govern ha fet el que havia de fer.

I com vostè sap també, s'ha posat a disposició judicial la persona que presumptament va cometre com a mínim una imprudència i s'ha de substanciar si, a part d'aquesta persona, hi ha més gent que ha comès una imprudència. Això correspon al poder judicial. Però el Govern no ha comès cap imprudència..., cap negligència.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Mònica Sales de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

President, ahir la consellera Paneque es va excusar en les condicions d'un plec en la reunió amb els grups parlamentaris. Potser jurídicament els servirà aquest argument de defensa, però és obvi que políticament no. Quan el risc d'incendi és extrem, el Govern no pot escudar-se en aquestes clàusules d'un plec. De debò no van fer res més?

Havien d'haver reforçat la supervisió, havien d'incrementar el control i havien de garantir que les restriccions es complien. I és evident que alguna cosa ha fallat si les empreses que treballen per a la Generalitat provoquen un greu incendi.

Durant aquests dies, vostès han optat novament pel silenci en aquesta qüestió. Per això hem registrat la compareixença de la consellera Paneque i una sol·licitud d'informació: perquè els ciutadans tenim dret a saber què va passar, què han fet des de divendres i, sobretot, què faran perquè una negligència així no torni a repetir-se.

El mínim és que la mateixa Generalitat, a través de tercers, complisca sempre les normes que exigixen als altres. No es pot demanar exemplaritat a la ciutadania si el primer que incomplix, que falla és qui treballa per a l'Administració. Les empreses hauran de respondre per la seua actuació; el Govern també ho haurà de fer pel control que no va fer; la justícia, com vostè diu, determinarà les responsabilitats administratives o penals, i, òbviament, aquest Parlament determinarà les responsabilitats polítiques. Perquè des de Junts, president, les hi demanarem i volem saber si les assumirà.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Tal com vostè ha començat la seva intervenció, anàvem bé, perquè els incendis no s'apaguen des de la confrontació, sinó que s'apaguen amb bombers i amb cossos d'emergència. El Govern no ha comès cap negligència. Cap, ni una. Sí, vostè m'ha dit que el Govern ha comès una negligència. El Govern ha actuat amb transparència, des del primer moment vam informar de la causa de l'incendi, hem posat a disposició

judicial una persona i jo he dit que s'arribarà fins al final. Però el Govern, en aquest cas, ho sento, no ha comès cap negligència.

El president

La següent pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la convocatòria de la Junta de Seguretat per a tractar l'assumpció pels Mossos d'Esquadra de les competències en ports i aeroports i sobre el compliment de l'acord de finançament

317-00296/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Josep Maria Jové i Lladó.

Josep M. Jové Lladó

Moltes gràcies, president. En primer lloc, i en nom del Grup d'Esquerra Republicana, tot l'ànim i suport a la ciutadania que està patint aquesta terrible onada d'incendis i als professionals que hi estan treballant. I demanem al mateix temps a tothom la màxima precaució i cooperació.

President Illa, la setmana passada les respostes que vostè i el seu Govern varen donar a la sessió de control no van ser les pròpies d'un govern que, recordem-ho, està en minoria de quaranta-dos diputats. Tampoc el to ni l'actitud. President, amb el cor a la mà, haurien de ser més respectuosos i humils i corregir la seva manera de relacionar-se i entendre el paper que tots desenvolupem en una sessió de control. L'oposició preguntem i el Govern respon –sobre allò que se li pregunta, és clar.

Per això, avui li ofereixo l'oportunitat d'esmenar-se, una segona oportunitat per contestar-nos. Perquè avui li tornaré a plantejar les mateixes dues preguntes que vaig formular la setmana passada.

La primera: dimecres li recordava el compromís que va adquirir aquí en sessió de control el 12 de febrer de 2025, quan el vaig instar a fer efectiu l'acord al que havia arribat el Govern republicà perquè els Mossos assumissin les competències en ports i aeroports. Aquell dia vostè va garantir, i cito, el seu compromís de celebrar una junta

de seguretat al més aviat possible. «Estem buscant data», ens va dir. Un any i mig després, han trobat la data, president? Li torno a preguntar: quan convocarà aquesta junta de seguretat?

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor president. Senyor Jové, en fi, intento sempre mantenir-me en els paràmetres de màxim respecte i en tot cas ho seguiré fent. A vegades tenim el to que tenim, tots, però crec que no he sortit mai dels paràmetres de respecte.

Miri, el Govern convocarà..., segueix mantenint el compromís que vaig expressar en aquesta cambra de que els Mossos d'Esquadra assumeixin les seves tasques a ports i aeroports. No li puc donar una data de la junta de seguretat, però treballarem per convocar-la.

Sí que li puc donar –crec que també m'ho va preguntar la setmana passada– data per iniciar tot el procés administratiu de tramitació per aprovar el model de finançament, tan rellevant i tan important per Catalunya. El dimecres 29 de juliol, tal com s'ha fet públic ja, crec, per part del ministre Arcadi España, es convocarà un consell de política fiscal i financera específic per valorar per part de totes les comunitats autònomes i el Govern d'Espanya el model de finançament autonòmic. Espero que se superi aquest primer tràmit. Espero, per tant, que arribi..., es presenti a tramitar al Congrés dels Diputats. I espero que tots els grups d'aquesta cambra estiguin a l'alçada, els que realment diuen pensar i treballar pel bé del país estiguin a l'alçada perquè aquest important model de finançament, que aporta més recursos a Catalunya i que hem treballat conjuntament amb el seu grup parlamentari, prosperi i tiri endavant i sigui aquest mateix any 2026 una realitat vigent ja, i que per tant puguem rebre aquests recursos.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Josep Maria Jové i Lladó.

Josep M. Jové Lladó

Moltes gràcies, president. A la primera pregunta que li feia la setmana passada de nou no ha concretat massa. Hem tingut més sort, això sí, amb la segona, que li anava a repreguntar. En aquest acord de finançament, vostè s'ha compromès aquí que el 29 de juliol tindrem aquesta reunió que es podrà aprovar en primera instància aquest acord de finançament, perquè, president, ja no tenen més excuses ni per no afrontar els reptes i col·lapses que té el país –perquè ja tenen els pressupostos– ni per no donar compliment a *tots* els acords i compromisos que van signar amb nosaltres. Perquè l'hi torno a reiterar per enèsima vegada: president, aquests acords, amb el finançament, com li deia ara, al capdavant, no són un caprici d'Esquerra Republicana; són acords bons per a Catalunya. I vostè ho sap, vostès ho saben: incomplir-los és fallar al país, i no pot ser que cada vegada que vostès han de quadrar-se davant dels seus companys de Madrid, tremolin. Vostè és el president de Catalunya i té l'obligació de defensar Catalunya a tot arreu i davant de tothom. No pot ni amagar-se ni dimitir d'aquesta responsabilitat.

Per tant, *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)* li torno...

El president

Se li ha acabat el temps, diputat.

Josep M. Jové Lladó

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, president. Gràcies, senyor Jové. Els acords que hem signat des del Govern, jo he dit sempre que són acords bons per al país. Per això els hem signat i són acords, diguem-ne, en fi, que no són exactament el que un ho faria si tingués més força política, però són acords bons per al país. Per això el meu compromís és en desplegar

tots i defensar-los tots i li ben asseguro que no em tremolen les cames a l'hora de portar-los a la pràctica.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'adequació de l'equipament dels Mossos d'Esquadra

317-00294/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidente. ¿Considera bien equipados a los Mossos d'Esquadra?

Muchas gracias.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Sempre es pot millorar, però considero que han millorat substancialment el seu equipament i seguirem treballant per donar-los tots els recursos i materials que necessiten per fer la seva feina.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidente. Ha dejado de ser anecdótico para pasar a ser dramáticamente recurrente, decenas de videos que aparecen en las redes sociales con delincuentes machete en mano y policías humillados, desarmados, reculando, porque no pueden usar la Taser. No la llevan y, para cuando les llega media hora después, ya es

demasiado tarde y los datos son absolutamente demoledores. El cuarenta por ciento de los mal llamados «accidentes laborales» de los Mossos son, en realidad, agresiones intentando reducir al delincuente.

Señor Illa, hay que desarmar al delincuente, no al policía. Parece mentira que deba recordarle algo tan obvio, y es que, entre el poli americano aquel que primero dispara y luego pregunta y los polis desarmados que tenemos aquí debería haber un sano punto intermedio. Pero han hecho ustedes suya la teoría de comunes y «cupaires», básicamente que el del machete es una pobre ursulina víctima del capitalismo y el policía, en cambio, un violento fascista al que hay que desarmar. ¡Ya está bien! ¡Ya está bien! Cuando un psicópata de esa naturaleza te amenaza con un machete, no es el momento de recitarle un poema de Neruda, a ver si se pone tierno. No, ya les digo yo que eso no funciona.

Lo único que funciona en estos casos es sacar la Taser desde el minuto uno, dejar bien tieso al del machete y al calabozo con él. ¡Punto redondo! –punto redondo. En definitiva, no me extraña, señor Illa, que las grandes mafias internacionales se instalen en Cataluña para ajustar cuentas. Alguno vendrá a tomar el sol –no digo que no–, pero la mayoría vienen aquí porque saben perfectamente que ustedes han convertido Cataluña en un violento paraíso perroflauta en el que pueden campar a sus anchas sin que nadie les pare los pies. ¡Menuda vergüenza!

Muchas gracias.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor president. Recent escollit secretari general o president –no ho sé– màxim responsable del PP de Catalunya, felicitats, senyor Fernández. Veig que té una vocació frustrada de policia.

La policia de Catalunya no... A la policia de Catalunya no se l'humilia mai mai mai. La policia de Catalunya és la policia de Catalunya i són ells els que saben els recursos que necessiten per fer la seva feina, però a la policia de Catalunya no se l'humilia mai.

Pensava que em parlaria de prioritat nacional. S'ha d'estar molt avergonyit de l'acord que han signat vostès a Andalusia un cop més, cedint a la prioritat nacional (*remor de veus*), s'ha d'estar molt avergonyit per tergiversar paraules meves –i, per cert, les baixes laborals no són un càncer.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures per a evitar els enfrontaments entre bandes llatines i l'increment de tirotejos que provoquen víctimes mortals

317-00290/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señoría, el pasado jueves 2 de julio, a las once menos cuarto de la noche, en el barrio de la Sagrera, delante de la comisaría de la Guardia Urbana, se produjo una nueva batalla campal entre bandas latinas –armas de fuego, armas blancas–, con el resultado trágico que todos conocemos: un joven de quince años fue tiroteado y rematado a machetazos en el suelo ante la mirada desoladora de su hermano de ocho años. Llegaron a España hace tan solo siete meses y ya fueron cazados por una de esas bandas latinas, los Trinitarios, que también acechan los colegios e institutos de nuestros hijos.

No es una anécdota; es la séptima víctima mortal de un tiroteo en Catalunya. Y yo le pregunto–, ¿qué va a hacer para que sea la última?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

«Què faré...», no; què estem fent: detenir els responsables, posar-los a disposició judicial i no fer demagògia.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Detenerlos, sí, lo sabemos. El problema es que tiene a muchos otros libres que están dispuestos a cometer otros asesinatos, señor Illa. Los catalanes estamos hartos de su «qui la fa la paga», porque no es cierto. No hay forma de pagar la vida trunca de un joven de quince años tiroteado en un parque de nuestra ciudad; no hay forma de pagar el trauma infligido a un menor de ocho años al ver como asesinan a tiroteos a su hermano en un parque.

Y no, señor Illa, no pagan. Con suerte, los detienen, los juzgan, entran en una cárcel para luego cumplir penas irrisorias por culpa de las malditas leyes que ustedes y todos los partidos políticos llevan aprobando en los últimos años. El problema es que hay muchos dispuestos a hacerla..., efectivamente, cada día más delincuentes, más criminales, más personas dispuestas a pegar tiroteos en parques infantiles. Y no es por arte de magia, es porque ustedes los han traído. Siguen preguntándose muchos catalanes qué ha pasado para escuchar del sonido del sereno a, actualmente, escuchar el sonido de pistolas del calibre de nueve milímetros en nuestras calles, señor Illa.

Y la respuesta es sencilla: la invasión migratoria que ustedes, con regularizaciones masivas y nacionalizaciones masivas, han permitido que entren los peores criminales de todo el mundo. Hoy, gracias a políticos como usted y a políticas como las suyas, El Salvador es más seguro que Cataluña, señor Illa (*remor de veus*). No basta con detener a los delincuentes, señor Illa. Hay que evitar que tengan oportunidad para asesinar.

Por eso, le exijo, de una vez por todas, que declare la guerra por tierra, mar y aire a todas las bandas criminales que están en nuestra tierra, que deporta a cualquier extranjero que cometa un delito y que cierre las puertas de nuestra casa a la barbarie,

porque Cataluña ha sobrepasado su capacidad de acogida. No queremos ni uno más, señor Illa –ni uno más.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Moltes gràcies, senyor president. No, no, no fa falta declarar cap guerra. N'hi ha prou amb fer complir la llei, que és el que fem aquí a Catalunya, i amb no dir mentides, perquè sempre és el mateix: l'exageració i la mentida i sempre acaba igual: corrupció als seus acòlits del Regne Unit –Farage, corrupte; ha hagut de dimitir–; sí, corrupció a França –Le Pen, corrupta; sentenciada per un tribunal francès– i el seu patriotisme de pa sucat amb oli –de pa sucat amb oli–; ara han descobert que Trump és antieuropeista: ara surten..., quan Trump ataca la seva amigueta d'Itàlia, la senyora Meloni..., surten a defensar Meloni. Quan ataca representants polítics del nostre país, callats. Aquesta és la seva valentia. Aquesta és la seva manera de fer política. I, per cert, el canvi climàtic –suposo que se n'ha adonat– *existeix*.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'ampliació de l'aeroport de Barcelona - el Prat i la necessitat de canviar el model econòmic i d'infraestructures per a afrontar l'emergència climàtica

317-00293/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies. Bon dia, president. Ara hi ha cap força política amb dos dits de front nega la realitat de l'emergència climàtica. I la pregunta és: i ara què? Perquè jo la setmana passada li deia a vosté: el col·lapse de l'AP-7. I vosté, què em responia? No em deia res de Rodalies, no em deia res del Corredor Mediterrani; el que em deia era més ciment i, per tant, allargar la B-40.

Si jo li dic «escalfament de la Terra», vosté no me diu «reducció dels vols curts». Sap lo que me diu vosté? «Ampliar l'aeroport del Prat», que implica augmentar un trenta-tres per cent les emissions. Si jo li dic «renovables», vosté me dirà que està molt ocupat i preocupat, però van vostés desesperadament lents, i quan parlen de reconvertir la indústria, vosté no està parlant de fer plaques solars –que gairebé totes venen de Xina–; és que estem parlant de reconvertir-la en indústria de defensa. Aquestes són les seues prioritats.

És cert, vostés sí que fan una cosa, que és gestionar l'impacte de les emergències. Això és cert quan hi ha un incendi, envien els bombers; quan hi ha una dana, envien els equips d'emergència i tenim uns grans professionals i des d'aquí vuic agrair la immensa tasca que fan. Però, president, vosté des del Govern, no està fent res per reduir el que causa l'emergència climàtica, que no és mala sort. És que és un model molt concret.

Però resulta que quan alguns parlem d'un canvi de model econòmic i un canvi de model d'infraestructures, vostés surten amb un argument fals i pervers que nosaltres estem en contra del progrés. Miri, no; sap qui està en contra del progrés? Tots aquells que no volen *transformar* el model econòmic i d'infraestructures. La inacció climàtica l'any 2025 –l'any passat– li va costar a Espanya 12.200 milions d'euros, una bona part a Catalunya, especialment en sectors com l'agricultura, el turisme i la indústria. Si continuem igual, el PIB caurà en quatre anys un set per cent.

Per tant, amb les dades econòmiques que li he donat, amb les temperatures que estem patint, jo li pregunte: encara pensen que és una bona idea ampliar l'aeroport del Prat?

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor president. Sí; perquè com vostè sap o hauria de saber i si no li farem arribar la documentació, el compromís d'ampliació comporta també un compromís mediambiental de no increment de les emissions. Nosaltres estem compromesos amb

lluitar contra el canvi climàtic i, en fi, tots aquells que el neguen espero que vagin adonant-se compte de com és, quina és la realitat.

I per combatre el canvi climàtic tenim dues línies d'acció: la primera, contribuir en allò que puguem –som 8 milions de 8.000, aquí a Catalunya–..., en allò que puguem contribuir en alentar-lo –hi insisteixo; som 8 milions de 8.000–: podem fer tasques o coses, prendre mesures exemplars i, en segon lloc, adaptar-nos a les conseqüències del canvi climàtic.

Per això la nostra aposta per energies renovables; per això la nostra aposta per una mobilitat sostenible; per això el nostre desplegament –la primera vegada que es porten aquí al Parlament uns pressupostos de carboni–; per això el nostre compromís en acomplir tots els compromisos energètics i això és el que seguirem fent. Ara, la nostra visió –és veritat i jo l'hi reconec– que és que lluitar contra el canvi climàtic, adaptar-nos a les conseqüències del canvi climàtic i desenvolupar polítiques –molt particularment les energètiques i de mobilitat que l'alenteixin– no significa ni va en contra de generar prosperitat a Catalunya. Per això ens sembla que és possible –és la meua posició política– combinar la lluita contra el canvi climàtic amb la generació de prosperitat a Catalunya; prosperitat que, com vostè sap molt bé, volem compartir i aquí ens trobem d'acord amb vostès en moltes polítiques.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Mònica... (*Remor de veus.*) Mònica no (*rialles*)... Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

President, li demanem pel bé del país que surta dels anys vuitanta del segle passat. Ara mateix cap científic –cap científic independent– li recomanaria ampliar l'aeroport del Prat i també li dic: gestionar l'impacte de les emergències se queda molt lluny del que aquest país necessita, que és reduir les emissions. Així que per la nostra economia, per la prosperitat, per la nostra salut, rectifiquen.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Espero que tothom estigui, en fi, sigui sensat, toqui de peus a terra quan plantegem propostes per a implantació d'energies renovables al conjunt del territori, tothom és tothom –també vostès.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les prioritats del Govern amb relació a la gestió forestal i sobre el model de país basat en grans esdeveniments que causa emergències cada estiu i contribueix el canvi climàtic

317-00292/15

I, per formular-la en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Xavier Pellicer Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé; gràcies, president. Bon dia a totes i a tots. Primer de tot, recordar a alguns grups de la cambra que la setmana passada, precisament, aprovaven els pressupostos de la inacció climàtica i la falta de canvi de model en aquest Govern.

Dit això, president Illa, vivim una setmana duríssima, marcada per temperatures elevadíssimes, incomptables incendis forestals, i les previsions dels pròxims dies no milloren. Una situació que, malgrat els esforços i la dedicació de bombers, ADFs, agents rurals, voluntaris i voluntàries i serveis d'emergències, a qui volem agrair la tasca, està posant el país contra les cordes.

I miri, senyor Illa, més enllà d'obvietats, com que cal gestionar els boscos, quin és el seu pla per fer-hi front? Pensa mantenir l'aposta per un model de país basat en grans esdeveniments com el *tour*, la visita del papa, l'ampliació de l'aeroport, el Circuit de Catalunya i més i més i més turisme? Seguirà fomentant el model que precisament està causant aquesta situació d'emergència cada estiu?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor president. Em resulta, si més no, curiosa la barreja que fa vostè de la visita del papa, el *tour* i el canvi climàtic. Jo estic a favor de que el papa visiti Catalunya, estic a favor de que Catalunya aculli el *grand départ* del *tour* de França, perquè donen una imatge d'una Catalunya oberta al món, i de la millor imatge de la millor Catalunya oberta al món.

I també estic compromès amb la lluita contra el canvi climàtic, desplegant polítiques públiques en matèria de mobilitat i en matèria d'energia, d'energies renovables, com les que està desplegant el meu Govern, i en matèria de gestió forestal, demanant un canvi de mentalitat al país, un canvi de mentalitat. Hi ha una visió massa urbana dels boscos.

Hi ha gent que s'esglaia quan es gestiona un bosc fent tals selectives d'arbres, per exemple. O hi ha gent que es pensa que a Catalunya la massa forestal decreix any a any i que hi ha poca massa forestal, i és just al revés. Hi ha molta massa forestal. La major part del territori de Catalunya és massa forestal i creix any a any, i, per tant, l'hem de gestionar. I aquest canvi de mentalitat, des de l'any passat, amb dos incendis que vam tenir importants, l'hem posada en pràctica, i estem treballant per fer catorze eixos de confinament, cinc dels quals són prioritaris, en els que ja s'hi està treballant. Aquesta és la política del Govern de Catalunya.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Xavier Pellicer Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Miri, president, cal anar molt més enllà de repetir que cal fer gestió forestal. Fa anys que ho sentim. Gestionar boscos no és només actuar quan arriba l'estiu; és afrontar de cara un problema estructural. I, precisament, aquesta és la relació amb lo que parlàvem del model de país, perquè és la globalització capitalista la que ha destruït el teixit productiu al món rural, ha empobrit la pagesia i ha fet inviable bona part de les explotacions forestals del país.

Vam abandonar el bosc i el camp perquè semblava que hi havia altres motors econòmics més rendibles, orientats únicament a maximitzar beneficis, especular i, bàsicament, al turisme, i avui en paguem les conseqüències.

El país se'ns crema, el canvi climàtic ens ofega, i any rere any repetim els mateixos eslògans: els incendis s'apaguen a l'hivern, cal gestió forestal. Però, malauradament, massa sovint, quan arriba finals d'agost, s'escurça el dia, es redueixen les temperatures, augmenta la humitat; aquesta prioritat desapareix.

Cal deixar de veure el bosc com un problema. Cal una aposta real, decidida i sostinguda. Tenim uns boscos que estan creixent i que cal ajudar a adaptar-se al canvi climàtic, i això vol dir impulsar una veritable indústria dels productes forestals, amb la fusta, la llenya i els seus productes i recursos estratègics, com el suro. Vol dir intervenir al mercat quan calgui, i fer que el sector públic lideri aquesta transformació, i també vol dir apostar de debò per la ramaderia extensiva.

Cal cuidar, gestionar i netejar el bosc, i no pot ser una càrrega; ha de ser una feina digna. Si volem boscos resilients, necessitem un món rural viu. Per això aplaudir els bombers és un acte de justícia, però seria més útil escoltar-los.

I miri, senyor Illa, per aquest any, de nou, anem tard, i, malauradament, havent-lo sentit, sembla que, si de vostè depèn, l'estiu vinent li haurem de tornar a repetir el mateix, mentre el país segueix en flames.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor president. El meu compromís, un cop més, en seguir desplegant polítiques de combat contra el canvi climàtic i d'adaptació al canvi climàtic, però arran de la seva intervenció..., i en això podem posar-nos d'acord, amb aquestes polítiques, però arran de la seva intervenció, dos o tres comentaris.

El primer, abans de la globalització hi havia incendis a Catalunya. A les Gavarres hi va haver un incendi el 1925. Aquests dies ens ho recordaven des de les pàgines d'alguns diaris, alguns articulistes, i no hi havia globalització el 1925, o almenys a la que crec que es refereix vostè.

Perquè aquí, al Mediterrani, comporta..., com un risc que hi hagi incendis a l'estiu. No vol dir que no ens haguem de preparar, no vol dir que no haguem de fer tot el que puguem, però això també toquem de peus a terra, si us plau.

I dos, justament, per això, Catalunya lidera amb Califòrnia un grup de quinze territoris del món, dels cinc continents, que compartim el clima mediterrani. I especialment estem focalitzats... Al meu darrer viatge a Califòrnia, vaig poder renovar aquest compromís amb les autoritats californianes en dues matèries: aigua i incendis –aigua i incendis. I això també és compartir el coneixement, compartir les experiències, compartir les estratègies que seguim aquests diferents quinze territoris de cinc continents que compartim el clima mediterrani per veure com ens adaptem al canvi climàtic i com tenim en marxa polítiques públiques que ho puguin combatre.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la contractació d'un professor d'ideologia islamista per a impartir cursos als professors de primària i secundària

317-00291/15

I, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Som l'únic país del món que, després de patir un atac terrorista amb víctimes mortals, no només no pren mesures cautelars contra la mesquita i l'associació islàmica que van participar activament en el procés de radicalització, sinó que els autoritza a construir i gestionar una mesquita amb el doble d'aforament i superfície perquè puguin continuar predicant contra Catalunya i els catalans.

L'únic país que, en comptes de restringir privilegis a la comunitat musulmana per contenir el gihadisme, els amplia, introduint l'àrab i l'islam a les aules públiques, premiant així el terrorisme i la barbàrie.

Per acabar-ho d'adobar, ara, la Generalitat ha decidit contractar l'activista islàmic i divulgador religiós Taoufik Cheddadi perquè imparteixi un curs en castellà als professors de primària i secundària, on es parlarà de l'origen i expansió de l'islam, l'Alcorà o la situació dels homes i dones en el món musulmà.

Cheddadi és conegut per justificar els rols separats d'homes i dones dins la família i la societat, normalitzant la discriminació i la desigualtat, perquè, segons ell, són directrius i valors que venen directament d'Al·là. Els sembla un bon professor per formar els docents de l'escola catalana qui a les xarxes afirma sense embuts que un home i una dona no poden compartir espai tancat perquè apareix el diable, o que la dona musulmana només es pot casar amb homes musulmans, mentre que l'home es pot casar amb dones de qualsevol religió? Qui diu que la dona musulmana s'ha de cobrir tot el cos, excepte la cara i les mans, i que el vel és una obligació? Qui afirma que una dona no pot tallar-se els cabells sense permís del seu marit, i que no pot tallar-se'ls més del compte per no semblar un home? Els sembla lògic contractar com a professor un individu que ha estat detingut dues vegades en operacions antiterroristes?

Qui és l'il·luminat que ha decidit que formar els professors de l'escola catalana en els valors de l'islam era una bona idea? Qui és el responsable d'introduir la lògica dels Germans Musulmans dins les aules catalanes? S'han begut l'enteniment?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor president. A l'escola catalana es forma en els valors de la convivència, del diàleg i del respecte als valors constitucionals i de l'humanisme cristià. Això és el que es fa a l'escola catalana, i això és el que es respecta aquí. I no hi ha religions intrínsecament bones ni intrínsecament dolentes. Cadascú pot escollir la que li sembli més adient i aquella que..., en fi, a la que cregui ell.

Hi ha persones que respecten els valors que defineixen el nostre model de convivència i hi ha persones que no ho respecten. Aquelles que no ho respecten, hauran de fer front a les conseqüències. I li dono la meva garantia de que tothom que

està contractat per treballar a l'escola catalana compleix aquests valors i els respecta. I, si no, al carrer.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Llavors deu ser que considera tolerables totes les expressions que li he manifestat i que són cites textuais de l'energumen que vostès han contractat per impartir classes als professors catalans de primària i secundària.

En qualsevol cas, senyor Illa, quan prendrà exemple de Ripoll o de França i prohibirà els burquinis que denigren les dones, que normalitzen el fonamentalisme i que suposen un risc per a la tasca dels socorristes? O els 113 milions d'euros de dotació que té el Departament d'Igualtat i Feminismes només serveixen per col·locar amics i parents?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Li torno a dir el mateix. Qui contracta el Govern de Catalunya respecta els valors de la convivència a Catalunya. Sí, senyora, que és veritat –sí, senyora, que és veritat. Li torno a dir el mateix. Qui contracta el Govern de Catalunya respecta els valors de Catalunya, respecta els valors que defineixen la nostra convivència. I, a Catalunya, hi ha gent de tot. Gent també com vostè, que genera discursos de la por i que diu coses que, francament, fan esfereir.

Gràcies.

El president

L'última pregunta al president és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les polítiques del Govern per a combatre el canvi climàtic, mitigar-ne els efectes i

prevenir els incendis i sobre el canvi en el model de gestió de la massa forestal

317-00289/15

I, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Ferran Pedret i Santos.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. Bon dia a tothom. Voldria també que les meves primeres paraules, en nom del grup parlamentari que presideixo, fossin per sumar-me a la mostra d'afecte i solidaritat que vostè ha expressat cap a totes les persones afectades pels incendis d'aquests dies. També d'agraïment a tots els professionals que hi intervenen, bombers, ADFs, tots els professionals dels serveis d'emergència, dels cossos de seguretat, també les persones voluntàries. I, sens dubte, també per sumar-me a aquesta petició de prudència que tant des del Govern com vostè, des de la institució del Parlament, han expressat avui.

Bé, el canvi climàtic ja no és una amenaça a l'horitzó. És una realitat que tenim present i que impacta sobre la nostra vida quotidiana i es manifesta en tot tipus de fenòmens.

Alguns s'entesten, encara avui, a negar l'existència mateixa del canvi climàtic i atribuir-la a determinades conspiracions. No sé si ho fan cínicament i en defensa de foscos interessos inconfessables o per una cofoia estultícia, però, en qualsevol cas, fan molt de mal a la societat.

Els efectes, com deia, són clars. Des de fenòmens que tenen a veure amb la gradualitat, amb la acidificació dels oceans, l'increment de la temperatura global fins a fenòmens extrems que poden ser tant onades de calor com tempestes, pedregades, etcètera, que causen molt de mal.

Un dels efectes, i que té a veure també amb aquestes onades de calor, és el canvi en la manera en què es produeixen els incendis a casa nostra, que, efectivament, president, n'hi ha hagut sempre, n'hi ha hagut tota la vida, però que totes les persones expertes assenyalen que n'hi ha de nova generació –fins a sisena generació, se n'està parlant darrerament–, i tenen, diguem-ne, una major dificultat per ser controlats, per ser extingits i poden ser molt lesius.

En aquest sentit, li volem preguntar quines són les polítiques del Govern de la Generalitat de Catalunya davant del canvi climàtic per combatre'l, per mitigar-ne els efectes, per adaptar la nostra societat als efectes que ja es produeixen, i també quines són les polítiques del Govern de cara a la prevenció dels incendis forestals i el canvi en el model de gestió de la massa forestal del país.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies, senyor Pedret. Al llarg de la sessió de control he pogut reiterar el compromís del Govern de Catalunya en les polítiques que estem desplegant per lluitar contra el canvi climàtic. Jo voldria aprofitar la seva pregunta per fer una reflexió, si m'ho permet, més política, no?, perquè passem pàgina molt ràpid de moltes coses.

Alguns encara avui neguen el canvi climàtic –alguns encara avui neguen el canvi climàtic. Alguns encara avui fan discursos anticientífics, antivacunes, no? I... (*Remor de veus.*) Sí, encara avui ho fan. I, davant de problemes, d'evidències que estem tenint, hi ha dues actituds. La d'acceptar-ho i fer-hi front, amb realisme –crec que és el camí correcte–, o la de negar-ho i amagar el cap sota l'ala, que és la que alguns encara prediquen avui, no?

Voldria que això ho tinguessin molt present els ciutadans de Catalunya. Voldria que ho tinguessin molt present. El canvi climàtic és una realitat. Nosaltres som 8 milions de 8.000 milions que hi ha en el món, i, per tant, tenim..., no dic que no puguem fer res, hem de fer tot el que puguem, però no tenim..., no som un país de 1.300 milions, com la Xina, o no som un país de 350 milions, i el primer país en termes de producte interior brut del món, com els Estats Units, per poder-hi fer front. Però podem influir per fer-hi coses, i hem de fer-ho, i el Govern hi està compromès, a fer-ho.

I, en segon lloc, sobre tot, el que hem de fer és adaptar-nos. Com? En matèria, per exemple, d'incendis, doncs, gestionant de forma diferent a com s'ha fet fins ara els nostres boscos, posant-hi els recursos necessaris, i provocant aquest canvi de

mentalitat, no només en incendis, sinó també en cultura de l'aigua, en cultura de mobilitat.

I és el que el Govern està compromès a desplegar amb realisme i, idealment, amb el suport d'aquesta cambra, perquè és un debat que transcendeix el Govern i que afecta, com vostè molt bé ha dit, a tot el país.

Moltes gràcies, senyor Pedret.

El president

Obrim ara el capítol de preguntes al Govern, la primera de les quals és sobre el pla d'accions per al foment del català en l'àmbit de l'execució penal.

Pregunta al Govern sobre el pla d'accions per al foment del català en l'àmbit de l'execució penal 2026-2030

310-00474/15

I, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Imma Ferret Raventós.

Imma Ferret Raventós

Gràcies, president. Bon dia a tothom. Conseller Vila, fa una mica més d'un any que s'està desplegant el pacte nacional per la llengua, i en aquest desplegament s'ha incidit en pràcticament tots els àmbits i sectors per impulsar el coneixement, l'ús i l'apreciació del català, com ara en sanitat, educació o formació d'adults, entre d'altres.

Fa uns dies, coneixíem la notícia de que s'ha posat en marxa el pla d'accions per fomentar el català en l'àmbit de l'execució penal 2026-2030, presentat conjuntament des de la conselleria de Política Lingüística amb la de Justícia i Qualitat Democràtica, i que ve a determinar la mesura 3.9 del pacte nacional per la llengua de dissenyar un pla de formació en llengua catalana per a interns dels centres penitenciaris. Atenent la funció social de la política de reinserció establerta pel model penitenciar de Catalunya, la llengua catalana és una font més d'oportunitats que contribueix a facilitar la reinserció de les persones que estan en execució penal i dels joves dels centres de justícia juvenil, perquè facilita l'accés al mercat laboral i a la millora de l'ocupabilitat,

afavoreix la participació en la vida social, cultural i associativa, reforça l'autonomia personal i obre la porta a noves xarxes de suport personal i professional.

Les dades de coneixement del català per part dels interns dels centres mostren que no l'entén un 33,2 per cent, i, per tant, el català pot ser llengua vehicular en dos terços de la població penitenciària. El català ja és llengua habitual entre professionals en un setanta-quatre per cent dels casos, però aquest percentatge baixa fins al disset per cent en la relació amb les persones internes. Val a dir que el foment del català forma part des de fa anys de l'activitat educativa dels centres penitenciaris i dels centres educatius de justícia juvenil, on les persones internes ja poden accedir a cursos de català i el 61,9 per cent n'ha fet algun.

És per això, conseller, que li volíem demanar si ens podria explicar quina és l'ambició d'aquest nou pla i de quina manera contribuirà a reforçar la presència i l'ús del català als centres penitenciaris i als centres educatius de justícia juvenil al servei de la reinserció i de la igualtat d'oportunitats.

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Francesc Xavier Vila Moreno, conseller de Política Lingüística.

El conseller de Política Lingüística (Francesc Xavier Vila Moreno)

President, president Illa, membres del Govern, diputats, diputades... Diputada Ferret, gràcies per la pregunta. El pla d'accions per al foment del català en l'àmbit d'execució penal, elaborat pel Departament de Justícia i Qualitat Democràtica en col·laboració amb el Departament de Política Lingüística, és un exemple, d'una banda, del desplegament àmbit a àmbit del pacte nacional per la llengua i, per una altra banda, és una mostra de com posem la gestió de la llengua adreçada al progrés social. En aquest sentit, un dels elements centrals del sistema d'execució penal català és la seva voluntat d'afavorir la reinserció en la societat. L'aprenentatge i l'ús de la llengua catalana pot funcionar com un factor clau per eixamplar les oportunitats laborals, de socialització i, fins i tot, d'autoestima.

L'any 2022 –vostè hi feia referència– es va presentar la diagnosi sobre l'ús del català en l'àmbit de competència del Departament de Justícia; el 24 es va fer el pla de foment

de l'ús del català en els àmbits del departament, i, gràcies a aquests precedents, fa anys que s'ofereixen cursos i recursos d'aprenentatge i disposem d'un diagnòstic de la llengua. Vostè l'ha descrit: competències desiguals entre el personal, i més baixa, especialment entre els interns, i un ús limitat, sobretot, amb els interns. El diagnòstic és clar: cal anar molt més enllà de les aules per facilitar l'aprenentatge i l'apropiació de la llengua. Per això els objectius d'aquest pla són tres: en primer lloc, donar valor al català; en segon lloc, facilitar-ne el coneixement, i en tercer lloc, fomentar-ne l'ús.

Quines són les actuacions que farem? En primer lloc, una campanya de sensibilització per a professionals i interns; en segon lloc, actuacions adreçades a professionals, incorporant tallers de sensibilització i impulsant la capacització lingüística i els referents lingüístics; en tercer lloc, actuacions adreçades a interns, mantenint i reforçant la capacitat formativa i introduint també la figura del referent lingüístic, que és el dinamitzador entre iguals de la llengua –potenciarem els espais d'ús i aprenentatge no formal amb grups de conversa, parelles lingüístiques, ús en activitats formatives–; en quart lloc, la creació de recursos, un vocabulari multilingüe de terminologia penitenciària –revisarem, actualitzarem els plans lingüístics de centre–, i, finalment, durem a terme una recerca de seguiment de tota l'actuació, liderada des de la Universitat Autònoma de Barcelona, en el marc de les recerques impulsades per l'Escola d'Administració Pública.

Per acabar, la voluntat de reinserció social...

El president

Se li ha acabat el temps.

El conseller de Política Lingüística (Francesc Xavier Vila Moreno)

...és un tret característic, i farem que el català hi sigui.

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

Pregunta al Govern sobre l'impuls de la candidatura per a la implantació d'una gigafactoria d'intel·ligència artificial a Móra la Nova

310-00475/15

La següent pregunta és sobre l'impuls de la candidatura per a la implantació d'una gigafactoria d'intel·ligència artificial a Móra la Nova. I, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Joaquim Paladella i Curto.

Joaquim Paladella Curto

Moltes gràcies, president. Senyor conseller, bon dia. Tots els que coneixem les Terres de l'Ebre sabem que en la gent d'aquest territori hi ha un sentiment arrelat, no exempt de raó, d'haver estat oblidats durant anys. Sabem que el Govern n'és conscient i que l'esforç d'aquest Govern ha desencallat assumptes com l'hospital, ha desplegat el Fons de Transició Nuclear i ha apostat per impulsar infraestructures necessàries i pendents de Terres de l'Ebre, entre molts altres assumptes essencials per al territori.

Tots assumptes importants, sense dubte, però l'anunci de la pròxima presentació de la candidatura davant la Comissió Europea per a la construcció d'una gigafactoria d'intel·ligència artificial a Móra la Nova ha generat una il·lusió i una esperança en el futur excepcional en la gent de les comarques de l'interior de l'Ebre. És un projecte que, de tirar-se endavant, té potencial per transformar el territori. Serà, sense cap dubte, un pol d'atracció i generarà dinamisme i oportunitats de vida i de futur. La vertebració equilibrada de Catalunya i el reequilibri territorial és una assignatura pendent, que aquest projecte, sense cap dubte, afronta com a aposta real de present amb mirada de futur.

Més enllà de l'impacte de territori, cal remarcar que aquest és un projecte de país. De fet, d'adjudicar-se a Espanya, seria un dels cinc centres de dades d'aquestes característiques que es construïrien al conjunt d'Europa, amb una inversió que podria rondar els 5.000 milions d'euros. Les previsions són de creació de 250 llocs de treball directes i 2.500 d'indirectes. Aquesta inversió, de produir-se, seria un actiu estratègic de país i ens proporcionaria una desitjada sobirania tecnològica, i la capacitat actora d'un nou projecte s'endevina com una aposta segura de futur.

Els darrers dies hem pogut saber de reunions del president de la Generalitat amb el president del Govern d'Espanya, també amb diferents empreses interessades en tirar

endavant i impulsar la presentació de la proposta i del projecte. És per la importància del projecte per al territori i, sobretot, per al conjunt de Catalunya, l'extraordinària aposta i oportunitat que representa que li preguntem si ens podria explicar les característiques del projecte, les previsions de la presentació de la proposta i les diferents gestions fetes pel Govern de la Generalitat.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Albert Dalmau i Miranda, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Gràcies, president. Diputat, li agraeixo la pregunta, perquè crec que darrere d'aquest projecte de país, que és el projecte de la candidatura per a la gigafactoria d'intel·ligència artificial, concretament a Móra la Nova, abordem dos dels reptes principals que té el nostre país. El primer és aquell que té a veure amb la nostra competitivitat econòmica, perquè generi prosperitat al conjunt del país i aquesta prosperitat sigui compartida. Sabem de fons que, si volem dependre –i molt se n'ha parlat en aquest Parlament– menys de sectors que produeixin poc valor afegit, cal estar al capdavant de la cursa tecnològica, perquè, enmig de la tensió geopolítica que hi ha entre els Estats Units i la Xina, com a Unió Europea i com a Catalunya, volem tenir un paper important en l'àmbit de la intel·ligència artificial. No ens volem quedar enrere i volem ser capaços de generar llocs de treball a Catalunya ben remunerats i d'alt valor afegit.

I el segon, perquè aborda un dels reptes més importants que aquest Govern està afrontant, que és el de l'equilibri territorial a casa nostra; ho ha dit vostè, en el cas de les Terres de l'Ebre, hem pogut avançar en el desbloqueig dels fons nuclears; hem pogut avançar en tot allò que té a veure, en els equipaments sanitaris, concretament, amb l'Hospital Verge de la Cinta i amb el nou Campus Universitari de les Terres de l'Ebre, amb els estudis de medicina a Tortosa i, concretament, en aquest cas amb una aposta estratègica de país com és acordar aquesta gigafactoria d'intel·ligència artificial a la Ribera d'Ebre, concretament a Móra la Nova, amb aquest objectiu d'estar

presentes en el món, en els debats, allà on es juga la competitivitat del nostre país i amb una voluntat clara d'estendre la mà, que els grans projectes de país només passen per la col·laboració.

I aquesta col·laboració ha estat possible fruit dels acords que el president de la Generalitat va arribar amb el president del Govern d'Espanya i, per tant, fruit de la col·laboració es treuen bons resultats per als ciutadans i ciutadanes de Catalunya i també fruit d'una col·laboració publicoprivada, perquè saben que aquesta és una candidatura liderada per un conjunt d'empreses importants del país. I ara el nostre objectiu és..., tan bon punt, no?, tornem de vacances d'estiu s'ha de poder presentar aquesta candidatura, que s'haurà de resoldre durant l'any 2026 per poder començar els seus treballs d'implementació durant el 2027 i poder garantir que l'any 2028 sigui una realitat.

I vull aprofitar per agrair la tasca –ho he dit– de col·laboració entre institucions, també amb el món local, també amb els ajuntaments, també amb l'Ajuntament de Tivissa, també amb l'Ajuntament de Móra la Nova, també amb el Consell Comarcal de la Ribera i també amb totes aquelles institucions que han donat suport perquè veuen aquest projecte com un projecte d'esperança d'un país que mira al futur, compromès amb els projectes de competitivitat econòmica que passin arreu del país.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la valoració que fa dels darrers esdeveniments esportius.

Pregunta al Govern sobre la valoració que fa dels darrers esdeveniments esportius

310-00476/15

I, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor José Ignacio Aparicio Ciria.

José Ignacio Aparicio Ciria

Gràcies, president. Senyor conseller, conseller d'Esports... Com que ja s'han fet les preguntes sobre els darrers esdeveniments polítics, ara farem una pregunta sobre els darrers esdeveniments esportius, i crec que, després del que hem viscut aquests dies, val molt la pena fer-ho.

Catalunya ha tingut l'honor d'acollir el *grand départ* del *tour* de França, l'esdeveniment ciclista més important del món. Ho hem fet amb una sortida espectacular des de Barcelona, amb una segona etapa que ha recorregut bona part del territori des de Tarragona i amb una tercera jornada amb inici a Granollers i una espectacular pujada a la collada de Toses, mostrant al món realitats diferents però complementàries del nostre país. Hem vist carreteres plenes de gent, milers de voluntaris, una organització impecable, una gran coordinació entre administracions, cossos de seguretat, serveis d'emergència i centenars de professionals que han fet possible un esdeveniment d'una enorme complexitat.

Hi ha pocs esports capaços de provocar això. El meu poble, Cervelló, tres de la tarda, amb un sol de justícia –justícia de la bona. Els carrers plens de famílies, de gent gran, de joves i d'infants que havien esperat hores només per veure passar els esportistes durant cinc segons; cinc segons que, tanmateix, s'han convertit en un record que molts conservarem tota la vida. Aquesta és la grandesa de l'esport, un públic exemplar que ha omplert els carrers amb entusiasme, civisme i respecte pels corredors. I fins i tot hem pogut veure un gest de *fair play* en què el gran favorit va deixar guanyar l'etapa al seu company; un gest que recorda que l'esport no només és competició, sinó també respecte, esportivitat i valors.

Però el *tour* és molt més que tres dies de ciclisme: és promoció internacional, és projecció econòmica, és retorn turístic, és cohesió territorial, és orgull col·lectiu i és una oportunitat perquè centenars de milions de persones descobreixin Catalunya a través d'un dels grans aparadors esportius del planeta. Per això li volia preguntar quina valoració fa el Govern d'aquest *grand départ* del *tour* de França i quin creu que és l'impacte que aquest esdeveniment ha tingut tant per a la projecció internacional de Catalunya com per al posicionament del nostre país com a seu de grans esdeveniments esportius.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Berni Álvarez Merino, conseller d'Esports.

El conseller d'Esports (Bernardo Álvarez Merino)

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyor diputat, per la pregunta. Bé, a vegades això que diuen de que les imatges serveixen més que les paraules, aquesta vegada és una realitat, no? Estem, des d'un punt d'humilitat, molt i molt contents de com ha anat tot. Crec que la imatge que s'ha donat ha sigut espectacular. Els tres dies més la presentació també a la Sagrada Família, l'Hospital Sant Pau, les tres etapes han sigut un èxit. Vaig poder seguir la segona al cotxe del director del *tour*, i allà, població per població, era un espectacle de civisme, d'orgull –d'orgull–, d'imatge, que feia goig, i era realment per nosaltres la corroboració de que era un èxit, no?

I un èxit també per dues raons molt clares: la primera, com també has dit, per la col·laboració i el treball de molta molta gent que ho ha fet possible, des de les administracions, començant pel motor que ha sigut l'Ajuntament de Barcelona; després, els ajuntaments que han sigut seus dels inicis d'etapa, com Tarragona i Granollers, i també de tots els ajuntaments –dels més de seixanta ajuntaments– que han participat d'alguna manera o d'altra en aquestes tres etapes. També, no?, des de la societat civil, el seu comportament, les federacions de ciclisme i altres federacions esportives que s'han vist involucrades en aquesta sortida. Podem dir que ha sigut un gran èxit i que, quan tothom hi suma, la veritat és que tot surt bé.

Vull ficar èmfasi en els departaments que hi han participat –de la Generalitat–, més de dotze departaments. El Departament d'Esports ha tingut una tasca ingent en els últims mesos, i amb una col·laboració estreta amb molts altres departaments, i la veritat és que han fet una feina... Així que vull destacar la feina del meu equip en aquest moment, perquè han sigut dies molt i molt intensos.

I també un èxit pensant en el que nosaltres li demanem als esdeveniments esportius que moltes vegades hem dit aquí, no?, la part de retorn, una part de retorn, evidentment, econòmic, que la valorarem quan tinguem l'informe, però que estic convençut que serà el millor retorn econòmic del *grand départ* de la seva història. Aquesta part social, per nosaltres molt i molt important, que, a més a més, aquesta

vegada està més que clara. Nosaltres li demanem aquest punt, no?, de socialitat, i amb els 7.300 voluntaris ha quedat molt clar, i amb la involucració en tots els actes que han fet els ajuntaments també, i una part esportiva i de respecte mediambiental, i s'ha vist també: la senyalització dels ports de muntanya, de com les rutes de grava que sortiran a partir de que el *grand départ* ha arribat aquí, els *bike days* que farem abans de final d'any... Tot això ens fa pensar que ha sigut un gran èxit. Com he dit sempre, treballant amb la humilitat que nosaltres tenim, per portar una planificació com la que sempre hem dit, que tothom compleixi aquests grans requisits perquè els esdeveniments siguin aquí i estem convençudíssims de que els grans esdeveniments tenen a Catalunya, sempre que siguin d'aquesta manera i ben planificats, una gran seu.

Moltíssimes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la gestió forestal.

Pregunta al Govern sobre la gestió forestal

310-00480/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Eva García Rodríguez.

Eva García Rodríguez

Conseller, el primer avís de l'incendi a la Bisbal de l'Empordà té lloc a les 9.17 del matí del passat divendres. El pla Alfa nivell 3 estava activat. La tramuntana bufava amb força des de feia moltes hores. Les Gavarres era un dels punts de màxim risc a Catalunya. I, malgrat tot això, els primers mitjans aeris van trigar pràcticament una hora en arribar. La pregunta és molt senzilla, conseller: per què, si el risc era conegut, si les condicions meteorològiques eren les pitjors possibles, van perdre gairebé una hora perquè arribessin els primers mitjans aeris?

El president

Per respondre té la paraula el senyor Òscar Ordeig i Molist, conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Gràcies, president. Diputada, com sap, vàrem estar en contacte amb el diputat Veray, que ens va demanar informació, i li enviem una abraçada també des d'aquí. El que ha dit el president: primer de tot, agrair tota la feina que s'ha fet. En una situació extrema, on en un dia vam tenir seixanta-cinc incendis, es va respondre d'una manera molt ràpida, coordinada i molt efectiva, evidentment, en alguns casos no podent evitar alguns danys materials importants. Per tant, un agraïment a tots els efectius, com hem dit. I sobretot reiterar que encara estem en un moment en el qual tenim incendis actius i la consellera d'Interior crec que n'ha informat regularment. Per tant, demanar, sobretot, màxima precaució en uns dies encara molt i molt complexos, evitar –evitar– activitats de risc en tot moment.

I, per tant, el que nosaltres fem –i el que farem– és comparèixer, explicar tots els dispositius. Ahir també tenien una reunió per tal d'explicar com s'ha actuat i quina és la situació actual i, sobretot, que la part que em toca, que és de prevenció d'incendis, sobretot, actuar durant tot l'any, amb el canvi de mentalitat que deia el president, però també, evidentment, protegint les persones i evidentment també fent aquests eixos de confinament i també donant suport a tota la gent que viu i treballa al món rural i que llavors ens evitarà aquests grans incendis en un context climàtic que ha canviat radicalment, també n'hem de ser conscients.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Eva García Rodríguez.

Eva García Rodríguez

Si el risc era extraordinari, la resposta també havia de ser extraordinària. I no ho va ser; ja ho hem vist. Però hi ha un altre fet que encara costa més d'entendre. Amb el pla Alfa nivell 3 activat, que prohibeix expressament treballs amb radials i eines que generen espurnes, una empresa subcontractada per la pròpia Generalitat estava fent precisament aquesta feina al costat de la carretera, al límit amb les Gavarres. Costa d'entendre que, mentre els agents rurals deien «màxim risc», una subcontracta de la Generalitat actués com si fos un dia qualsevol.

I encara hi ha una reflexió més de fons. A diferència de molts incendis que es veuen a d'altres territoris d'Espanya, en aquests moments els que tenen lloc a Catalunya ens obliguen a pensar no només com s'apaga un incendi, sinó que ens obliga també a preguntar-nos per què a Catalunya els boscos arriben a una situació de perill màxim. Fa molt de temps que els propietaris forestals, els pagesos, els ajuntaments els adverteixen del mateix: més combustible acumulat, més vegetació, més abandonament, més traves per gestionar els boscos i menys actuacions sobre el terreny. Ni tampoc vostès fan els tallafocs que ens haguessin estalviat moltes hectàrees cremades. Vostès presenten plans, estratègies i declaracions, però això no apaga els incendis.

Per això li torno a preguntar, senyor conseller: qui assumeix la responsabilitat perquè els primers mitjans aeris triguessin pràcticament una hora en arribar per intervenir en un incendi que reunia tots els ingredients per convertir-se en una gran tragèdia? Quin pla extraordinari de repoblació forestal, sobretot de suro i alzina, té el Govern per a les 2.300 hectàrees cremades? Quin calendari i quin pressupost? Quines ajudes directes i immediates preveuen per als propietaris afectats? O altre cop faran que ells paguin la factura mentre vostès fan declaracions sobre el canvi climàtic? Pensen escoltar més els propietaris forestals i els pagesos o pensen continuar fent el seguidisme de les polítiques fanàtiques ecologistes radicals que ens han portat a aquesta situació?

Conseller, diu Salvador Illa que hem arribat tard com a país. No, no, no, no, no. Vostès han arribat tard, també en política forestal. S'ha de cremar mitja Catalunya, conseller, perquè vostès reconeixin que cal talar arbres...

El president

Se li ha acabat el temps, senyora diputada.

Eva García Rodríguez

...i cal actuar?

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Jo crec que la gent del país el que ens demana, sobretot en uns moments de grans dificultats, és unitat per tal de lluitar contra els incendis que encara estan actius i, sobretot, afrontar amb garanties aquests dies crítics que venen. I sobretot també ens demanen fets i no paraules. Fets i no paraules. Un augment del cinquanta per cent del pressupost que vàrem aprovar la setmana passada en política forestal, el més alt de la història. Ja era hora.

Plans de protecció d'incendis. La meitat dels ajuntaments no els tenien l'any passat i tots ens vam posar les mans al cap. És obligatori, els plans de prevenció d'incendis. Una ajuda d'un milió d'euros a tots els ajuntaments perquè el tinguin. Franges de protecció ben mantingudes. Oh, com és? Obligatori mantenir les franges: 15 milions d'euros, multiplicat per deu el que hi havia fins ara, 15 milions d'euros anuals durant cinc anys. S'han de mantenir. S'ha de tenir pla de prevenció, s'ha de mantenir les franges. S'ha de protegir les persones. Això no ho decidim nosaltres; ho decideixen els experts. Ho decideixen els bombers, ho decideixen els tècnics, i nosaltres el que hem de fer és posar-li el pressupost.

Eixos de confinament. Tindrem grans incendis que començaran en una punta del país. Quants anys fa? Quantes dècades fa que ens diuen això? Catorze eixos de confinament, cinc licitacions: Girona-Celrà, Rasquera-Perelló, Martorell-Santa Coloma de Cervelló, que s'estan executant.

El president

Se li ha acabat el temps, senyor conseller.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

I donar suport als nostres... *(El president retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

El president

La següent pregunta és sobre el col·lapse dels serveis públics.

Pregunta al Govern sobre el col·lapse dels serveis públics

310-00481/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; gràcies, president. Cataluña lidera las peticiones de regularización de inmigrantes con más de 257.000 solicitudes. ¿Qué plan tiene el Govern para hacer frente a este incremento poblacional?

El president

Per respondre té la paraula el senyor Albert Dalmau i Miranda, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

El de portar les infraestructures i els serveis públics d'un país de 6 milions a la realitat que tenim de 8,2. Vostè sap que aquestes persones ja viuen en el nostre país?

Moltes gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Mire, *conseller*, le voy a contar la realidad que ustedes esconden tras su propaganda, porque hablan mucho de humanidad, pero les falta responsabilidad. Ustedes han decidido abrir las puertas de par en par, sin control suficiente, sin planificación, sin garantías y sin explicar a los catalanes quién va a asumir las consecuencias. Pero detrás de cada expediente hay una realidad que ustedes ocultan: más presión sobre la sanidad, más presión sobre la vivienda, más presión sobre la educación, más presión sobre los servicios sociales y nuevas reagrupaciones familiares que van a hacer aumentar más esta presión.

Y la pregunta sigue siendo la misma: ¿todo esto quién lo paga? Y yo se lo digo: lo van a pagar los de siempre, las familias, aquellas que trabajan, que pagan impuestos

y que llevan años soportando unos servicios públicos cada vez peores, porque los recursos son limitados y gobernar consiste en priorizar y planificar. Pero ustedes no han hecho ni una cosa ni la otra. No son capaces de garantizar una cita médica en un tiempo razonable. No son capaces de construir la vivienda necesaria. No son capaces de hacer funcionar *rodalies* ni un solo día con normalidad. Y no son capaces tampoco de garantizar la seguridad en las calles. Y, sin embargo, pretenden hacer creer a los catalanes que pueden absorber un incremento poblacional de esta magnitud sin que pase absolutamente nada. ¿Pero de verdad se creen que la gente es tan ingenua?

Y miren, han enviado un mensaje peligrosísimo al mundo entero: que España regulariza de manera masiva aunque se haya entrado de forma ilegal. Las mafias que trafican con seres humanos han hecho el agosto, *conseller*. ¡Qué irresponsabilidad la suya! Porque, cuanto mayor sea la expectativa de obtener papeles, mayor será el afán de quienes convierten la desesperación de miles de personas en un negocio criminal. Esto es lo único que han conseguido con su gran idea.

Miren, en el Partido Popular lo tenemos claro: inmigración legal, ordenada, vinculada al empleo y a la capacidad real de integración. He ahí la diferencia entre ustedes y nosotros. El Partido Socialista genera problemas y el Partido Popular ofrece soluciones.

Gracias.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Senyora Roldán, li he de demanar disculpes, perquè no li he donat la benvinguda avui que s'estrena també com a portaveu i, per tant, agrair que puguem tenir aquest intercanvi d'opinions, també amb qui va ostentar aquesta posició anteriorment en el seu grup.

Jo li he de dir que, per respondre a les seves preguntes, jo n'hi he de fer a vostè, com a mínim, tres, perquè entenguem en quina posició està. Si vostè defensa els serveis públics del país, per què s'oposa a uns pressupostos i ha votat en contra uns pressupostos que porten a ampliar la plantilla dels mossos d'esquadra fins a 25.000,

els bombers fins a 4.000, els agents rurals fins a 1.300, que amplien les places de mestres amb 4.200 docents, els sanitaris amb 6.000 places i en quinze residències al conjunt del país?

Segona pregunta. Si vostè defensa els serveis públics, per què s'oposa a que més de 150.000 persones que viuen a Catalunya i utilitzen els serveis públics puguin regularitzar-se i contribuir amb els seus impostos a sufragar aquests serveis públics? Per què s'oposen vostès a això?

I la tercera pregunta jo li he de dir que no és una pregunta. És un misteri. Per què vostès l'any 2012 portaven en el seu programa electoral una proposta de finançament singular per Catalunya i ara s'oposen a 4.700 milions per sufragar i donar suport als serveis públics del nostre país? Per què això ha desaparegut del seu programa electoral?

I a més, jo n'hi diria quasi una quarta, el *bonus track* de les preguntes. Per què vostès, allà on han tingut responsabilitats de govern, en comptes de protegir els serveis públics, han desmantellat els serveis públics? Per què el Partit Popular, allà on ha tingut responsabilitat de govern, en comptes de protegir els serveis públics, ha desmantellat els serveis públics?

I clar, l'hi he de dir: no deu ser que vostè, com sempre, el discurs que volia fer era un discurs de nou de criminalització contra les persones migrades que viuen en el nostre país? No deu ser això? No deu ser que vostès el que volien fer era un missatge contra els serveis públics del nostre país? Per sort, hi ha un govern que governa i protegeix els serveis públics.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre les dificultats del comerç local.

Pregunta al Govern sobre les dificultats del comerç local

310-00477/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Barcelona, passeig Joan de Borbó, la Rambla, Roses, Cambrils, Salou, platja de Llevant, passeig Jaume Primer, Sitges, Canovelles, Vilanova i la Geltrú, Calafell, Tarragona. Podría seguir citando municipios durante minutos y no acabaríamos. Todos tienen el mismo problema: el denominado «top manta». Un delito tipificado en nuestro Código penal que perjudica al comercio legal y local, destruye empleo, alimenta la venta de falsificaciones y perjudica, y mucho, la imagen de muchos municipios; y cada vez con más frecuencia está relacionado con la violencia, la inseguridad y las mafias. Los datos son demoledores: pérdidas económicas de más de 200 millones de euros al año en Cataluña y millones de euros que se dejan de recaudar en tasas municipales, en IRPF, en IVA y en otros impuestos.

Y, mientras tanto, los comercios locales de estos municipios pagan impuestos, obtienen licencias, soportan burocracia, sufren inspecciones costosas y pagan tasas e impuestos de todo tipo. Y que no pongan una silla fuera del ámbito de la terraza del bar o que saquen una mesa para vender o liquidar unas ofertas porque se les cae el pelo. Y mientras los manteros, en cambio, ocupan el espacio público impunemente.

La pregunta es muy sencilla. ¿Con el top manta van a seguir mirando hacia otro lado y exigiendo a los comercios locales todo y a los manteros nada?

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Miquel Sàmper Rodríguez, conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Gràcies, president. La qüestió que vostè planteja dels top manta és una qüestió pròpiament jurídica i, per tant, que està en mans de les forces de seguretat i de les forces judicials.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Señor consejero, su respuesta es exactamente lo que representa el PSC: pocas palabras, muchas excusas y ninguna solución. Usted afirmó en una entrevista que el top manta es un problema social. Y el problema social son ustedes y que hay miles de comerciantes catalanes que cada día se esfuerzan por su negocio, que pagan impuestos, alquileres, licencias, que sufren inspecciones hasta por poner un letrerito en español y que tienen que acabar cerrando. Y mientras ven la impunidad del top manta.

Los comerciantes no necesitan contestaciones como la suya. Necesitan que se cumpla la ley para todos, igual para los locales que para los manteros. Retirar ayudas a quien practica el top manta, expulsar a esos inmigrantes que realizan el top manta, sean legales o ilegales, por cometer delitos, y defender primero a los nuestros, que pagan impuestos y crean empleo.

Para acabar, ya que usted no me ha contestado, le repregunto. ¿Ustedes están con los comerciantes locales que cumplen la ley o con las mafias extranjeras que hacen de la ilegalidad su negocio?

El president

Per respondre, té la paraula el conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Gràcies, president. Miri, en un moment de canvi en les pràctiques habituals del que és el comerç el que fa aquest Govern és acompanyar perquè es puguin adaptar a les noves necessitats. I com ho fem? Doncs a través de consciències; les consciències que vostès no tenen, com acaba de quedar clar amb la seva intervenció.

Miri, li posaré quatre exemples de consciències. Una primera, la consciència del reconeixement de la realitat del que està patint a dia d'avui el comerç, la situació. Amb l'ICF fem els préstecs Lidera Comerç, ni més ni menys que 16 milions d'euros; ja s'ha desemborsat un setanta-dos per cent de la seva execució.

Consciència social. Fes un truc per ajudar, per exemple, els nens i els joves que tenen la necessitat de comunicar amb els seus pares: 1.216 comerços ja han comunicat per fer aquesta activitat i una cadena amb tres-centes botigues s'ha posat en contacte amb nosaltres aquesta setmana per fer-ho.

Consciència territorial. De la mà del Departament de Territori, hem fet un desenvolupament d'unes eines urbanístiques per preservar el comerç dels nostres centres històrics. Ja li puc dir que es va fer una prova pilot l'any passat –dotze municipis–; aquest any es torna a fer, i per tant és una qüestió que ja ha vingut per quedar-se.

I també territorial, arrel. Els municipis petits –vostè no ho deu saber–, però hi han 476 micropobles, que són el 2,3 per cent de la població, però que, en canvi, són el cinquanta per cent del territori i, per tant, als municipis petits també tenen dret a tenir aquests comerços.

Consciència lingüística –que vostè evidentment no té–, perquè hem de preservar el català i perquè mai sancionem a ningú perquè alguna cosa estigui en castellà o en anglès, sinó només perquè no està en català, perquè estem a Catalunya.

I consciència ambiental. Òbviament, s'està parlant molt del canvi climàtic, vostès són els reis de la negació del canvi climàtic. Deuen pensar que aquesta calor que estem patint deu ser alguna estufa que s'ha deixat algú encesa o que la dana de les Terres de l'Ebre va ser algun aspersor d'un camp de futbol. Doncs nosaltres, vint-i-sis comerços que van quedar totalment destrossats l'any passat com a conseqüència de la dana..., vam ajudar a reconstruir-los perquè puguin tirar endavant la seva activitat.

El president

La següent pregunta és sobre les infraestructures catalanes.

Pregunta al Govern sobre les infraestructures catalanes

310-00482/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor Josep Rius i Alcaraz.

Josep Rius i Alcaraz

Moltes gràcies, president. Consellera, l'any 2005, al Carmel, un esfondrament de les obres del metro va sacsejar Barcelona i va posar en evidència les mancances d'un tripartit que no tenia ni els protocols ni la voluntat de respondre amb transparència davant la ciutadania. Vint anys després tenim un altre tripartit, un altre esfondrament,

un altre barri afectat –en aquest cas, Sant Gervasi–, veïns desallotjats, edificis danyats i un govern que torna a gestionar la crisi amb més nerviosisme que no pas transparència. Consellera, plou sobre mullat.

Per això li demano dues coses: els sistemes de control havien detectat indicis de risc previs a l'esfondrament? I dos: està garantit que no es pot produir un altre esfondrament en el traçat de la línia 9 del metro?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí; gràcies, president. Diputat, transparència, tota. De fet, fixi's, en menys de vint-i-quatre hores tres compareixences, reunions per part de l'Ajuntament de Barcelona amb els veïns i veïnes. Per tant, explicacions i transparència, tota –u.

Segon. La primera prioritat, efectivament, és la seguretat dels veïns i veïnes, i per això –ahir ho vaig traslladar a l'opinió pública i aprofito també per traslladar-ho a la cambra– entre les set, set i vint del matí, efectivament, es registren unes lectures anòmales i ràpidament, immediatament, els equips tècnics d'infraestructures de la direcció general es traslladen a la zona, i efectivament, en aquells mateixos moments o posteriorment –minuts després– es detecta aquesta cavitat.

El primer que es fa, activar els serveis d'emergències. I és aquí quan es pren la decisió de, amb criteris de prudència, doblar la distància de la pròpia cavitat. Per tant, a efectes de finques, desallotjament de vuit finques, que en aquests moments els veïns han passat la nit fora, amb totes les atencions i recursos que ha posat a disposició l'Ajuntament de Barcelona. Des de la una del migdia fins a la matinada, s'ha estat injectant formigó. En aquests moments..., tota la tarda i en aquests moments s'està fent lectura d'aquests sensors i tingui per ben segur que la primera prioritat és, a part de la transparència, la seguretat dels veïns i veïnes i que, per tant, aquest serà el criteri que guiarà a l'hora de real·lotjar i permetre el retorn de les persones a casa seva.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Josep Rius i Alcaraz.

Josep Rius i Alcaraz

Consellera, la seva resposta és del tot insuficient i els veïns dels noranta-tres pisos que han estat desallotjats que l'estan escoltant crec que pensaran el mateix.

Vostè, l'he sentit a dir que diu que això no té res a veure amb el Carmel. El Govern del 2005 d'aquell tripartit va trigar dies a reconèixer la gravetat del que havia passat al Carmel. Van minimitzar inicialment l'impacte i van deixar els veïns sense respostes clares durant setmanes i avui, amb un altre tripartit que és idèntic, els patrons es repeteixen. Sap qui hi havia aleshores? El senyor Nadal. Sap qui hi ha ara? El senyor Nadal. La llista és llarga.

Consellera, els veïns no necessiten paciència; els veïns necessiten seguretat, necessiten transparència, necessiten resposta. El problema és que en el seu cas plou sobre mullat: vostè no és el conseller Quim Nadal; vostè és una consellera reprovada dues vegades per aquest Parlament; vostè és una consellera atropellada pel caos de rodalies; vostè és una consellera cremada pels incendis; vostè és una consellera que hauria hagut d'estar cessada pel president Illa, i vostè és una consellera que ofereix molts dubtes que pugui solucionar els problemes de la línia 9 del metro.

Consellera, ja n'hi ha prou, plegui d'una vegada, i si no dimiteix, president Illa, em dirigeixo a vostè, l'haurà de cessar.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Miri, senyor Rius, estem en aquesta fase de resolució del problema. Per tant, jo no he demanat paciència. Precisament, he marcat el criteri de seguretat per davant de qualsevol altre, i així és com estem actuant i així és com continuarem actuant. I aquest problema estarà solucionat, efectivament, quan els veïns puguin retornar a casa seva amb els màxims criteris de seguretat, hi insisteixo.

I, efectivament –ho he dit i és així–, la tecnologia que s'està utilitzant en aquests moments en la perforació de la línia 9 del metro no té res a veure amb la que s'havia utilitzat en el passat. Sota aquesta cavitat, el que hi ha en aquests moments és un túnel assegurat i formigonat i la capçalera de la tuneladora està dotze metres avançada; per tant, no hi té res a veure.

I jo també li demanaré una cosa: vostè exigeix responsabilitats; jo també li exigeixo que si això que dic així és compleix, vostè també es retracti del que acaba de dir.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre les prioritats del Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

Pregunta al Govern sobre les prioritats del Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació

310-00483/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor Salvador Vergés i Tejero.

Salvador Vergés i Tejero

Conseller Ordeig, els entesos diuen que Catalunya, que té dos terços de superfície forestal, és un polvorí. I vostès van arribar al Govern autoproclamant-se com els «grans gestors». Doncs, miri, dos anys després, quatre exemples de la seva gestió.

Queda per executar el cinquanta per cent de les franges antiincendis a pobles i urbanitzacions. Al setembre passat el president Illa va anunciar corredors tallafoc estratègics; un any després no n'hi haurà ni un de començat. Al Baix Ebre, un any després, no s'ha pagat cap ajut –cap ajut– al Baix Ebre pels incendis que hi va haver fa un any. Les Gavarres i la majoria de boscos estan plens encara d'arbres caiguts en les nevades del 2010.

El focus d'un incendi pot ser una radial, pot ser una burilla, però la raó de fons és la gestió forestal i això demana pedagogia: tallar un arbre amb coneixement tècnic és més ecològic que no tallar-lo –vostè ho sap–; menys burocràcia, potenciar les

associacions de propietaris forestals que tenen l'expertesa, com fa Alemanya o el Canadà, i no criminalitzar-los. Els boscos privats estan molt millor gestionats que no pas els públics.

Demana també formar treballadors, augmentar subvencions. El bosc és la infraestructura més gran del país. El setanta-cinc per cent és privat, però l'interès és públic i deixar-lo a càrrec *només* de l'economia de mercat de la fusta és inviable, mentre no generem una economia, una indústria, de valor afegit i quilòmetre zero.

Per tant, falten recursos: 5 milions d'euros a l'any d'ajuts, el 0,01 per cent del pressupost de la Generalitat per a 2 milions d'hectàrees és absolutament insuficient i vostès ara han corregut a anunciar més ajuts.

Junts per Catalunya fa setmanes, aquí al Parlament, vam aprovar més diners per a la gestió forestal –vostès no ho han complert–; hem presentat també esmenes al pressupost per incrementar en 20 milions d'euros més la gestió forestal –vostès ens les han tombat.

Conseller, fa alguna autocrítica?

El president

Per respondre, té la paraula el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Gràcies, president. Diputat, coincidim en que cal un canvi de model i corregir els errors de dècades, també quan hi eren vostès, també quan havíem tingut responsabilitats nosaltres. Per tant, no estem preparats i cal actuar més. Ens vàrem comprometre a iniciar un nou model i l'estem desplegant.

Per cert, les Gavarres, per què l'incendi no ha cremat encara més hectàrees? Setanta per cent –això no es diu–, bona feina del consorci, bona feina de les ADFs, dels alcaldes; setanta per cent de les Gavarres, en pla de gestió. I quan un fa un pla de gestió, durant deu, quinze anys no ha de fer tràmits administratius, només ha de fer règims de comunicació. Això també ho hem de dir, què és el que funciona, què és el que hem d'escoltar, a qui hem d'escoltar. Més el territori –totalment d'acord–; més paisatge agroforestal, més permetre les rompudes, més permetre les aclarides –

d'acord— i, evidentment, més suport. Més cohesió territorial, més mon rural, més agricultura, més ramaderia són menys incendis —això també ho hem de dir—, i, per tant, hi ha coses que a vegades no afecten directament el nostre departament o que afecten altres administracions que cal tenir-les en compte.

Miri, no és cert que a l'Ebre no hem respost. Miri, entre les inundacions, els incendis i totes les adversitats climàtiques que hi ha hagut a l'Ebre, miri, 19 milions d'euros només en actuacions per a les inundacions; millora de camins, més de seixanta mil euros per als incendis; subhasta de fusta cremada, properament farem una subhasta que afectarà sis-centes hectàrees; feixes i risc d'erosió, 48.000 euros; ajuts a l'agricultura —se'n recorda?—, el ministeri va deixar els agricultors de l'Ebre fora —hem generat un ajut per atendre'ls—; projectes forestals del Fons de Transició Nuclear, 3 milions d'euros de gestió forestal; o el parc dels Ports, que no tenia pla de prevenció d'incendis; s'està executant —també ho he dit, molts parcs naturals no tenien pla de prevenció d'incendis; els estem executant o ja els hem acabat.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Salvador Vergés i Tejero.

Salvador Vergés i Tejero

Conseller, hi insisteixo, cap ajut pagat al Baix Ebre un any després; ho diuen els alcaldes, i si no, parli amb ells.

L'abandonament de la pagesia dispara el risc d'incendis. Bombers diu que en les zones de bosc gestionat de les Gavarres el foc va tenir molta menys intensitat. I resulta que vostè, el seu departament, és el responsable del primer sector i de la gestió forestal. Conseller, no creu que hauria d'haver tret el cap en l'incendi de les Gavarres? Tant de bla, bla, bla i no ha anat a les Gavarres ni a l'incendi ni encara ara? Conseller, amb els focs el veiem molt desaparegut.

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Òscar Ordeig i Molist, conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Sí; diputat. En primer lloc, l'alcalde de Paüls està esperant..., ens ha d'entregar el projecte d'un camí precisament per donar-li una subvenció de 500.000 euros directa per a un camí també, eh?, a part de tot lo que li he dit.

Escolti, aquest és un govern que quan hi ha una emergència, un incendi actuen els professionals, actua la consellera d'Interior per donar la cara i, un cop acabat, actua el Departament d'Agricultura per tal d'iniciar la reconstrucció. Així ho hem fet en tots els incendis i així ho continuarem fent.

Per altra banda, no l'hi he dit, ahir va sortir una ajuda de 3,5 milions d'euros per a ajuts de renovació de maquinària forestal –no ho he dit, també. Vàrem aprovar la llei de mesures; a la llei de mesures, un quinze per cent d'exempció de l'IRPF als propietaris forestals; paisatges agroforestals, 3 milions d'euros, suport als pagesos i els propietaris forestals i mai havíem tingut tantes ajudes per a les ADFs, el GEPIF, Forestal Catalana...

El president

Se li ha acabat el temps, conseller.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

...i el Centre de la Propietat Forestal. Això sí que és... *(El president retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

El president

La següent pregunta és sobre els compromisos del Departament d'Economia i Finances.

Pregunta al Govern sobre els compromisos del Departament d'Economia i Finances

310-00484/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor Toni Castellà i Clavé.

Toni Castellà i Clavé

Gràcies, president. Honorable consellera, una pregunta molt concreta: per què el Govern de Catalunya ha tirat la tovallola i renuncia a què els 22.000 milions d'euros que marxen cada any de Catalunya es quedin aquí per finançar els serveis públics i el futur de Catalunya? Per què, consellera? Per què hi renunciem?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Alícia Romero Llano, consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alícia Romero Llano)

Gràcies, president. Diputat, nosaltres hem acordat amb el Govern d'Espanya un model de finançament que millora el finançament de les competències, d'algunes de les competències que té la Generalitat, 4.700 milions d'euros que milloren el finançament. Jo el que li pregunto a vostè: vostè, Junts per Catalunya, vol ajudar a tenir un nou model de finançament, que millora el finançament de Catalunya, que ajusta aquest dèficit fiscal del que vostè parla?

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Toni Castellà i Clavé.

Toni Castellà i Clavé

Consellera, vostès van prometre un nou model de finançament, singular –«en forma de concert», deien alguns–, i al final el que han acordat no és ni nou model, ni singular, ni és cap tipus de concert, i es manté el dèficit crònic que nosaltres patim. I diu «4.600 milions». Sí, home, només faltaria! És que és fruit de la recaptació rècord que ha tingut l'Estat i l'Estat resulta que es digna a posar una mica més de diners, no per Catalunya, per tothom. No sortim del règim comú, aquest és el problema. i vostè s'entesta en dir si estem d'acord o no amb 4.600. I aquesta no és la qüestió.

La qüestió és preguntar-nos per què vostès, Esquerra Republicana i els Comuns diuen «no» a 22.000 milions que marxen de Catalunya i que no tornen. Aquesta és la qüestió de fons, consellera. I per què ho fan ara a més? Si ja han passat les eleccions andaluses, si ja no han de quedar bé amb ningú, si no passa res i hi ha una majoria possible: els diputats socialistes més els nostres diputats més els d'Esquerra Republicana més els socis de Comuns fan una majoria possible a Corts espanyoles

per assolir el concert econòmic. És una finestra d'oportunitat que no podem perdre, que es pot tancar en molts anys. Per això els hi fem una crida.

Miri, consellera, el nostre horitzó nacional no és el mateix que el seu. Nosaltres som independentistes, vostès no. Però si els hi queda un bri de catalanisme, i confio que sí i estic convençut que sí que els hi queda, hi ha un objectiu que podem compartir vostès i nosaltres, i és que Catalunya recapti, disposi i decideixi sobre *tots* els seus recursos. Això és el que necessita Catalunya. Per això lluitem. Hi ha una majoria possible pel concert. Rectifiquin. Fem la suma, fem-ho. Fem-ho possible perquè les futures generacions de Catalunya ens ho agrairan.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alícia Romero Llano)

Vaig dir l'altre dia: «la política és l'art de fer les coses possibles». No hi ha majoria al Congrés dels Diputats per la seva proposta, no hi és. I pel que sí hi ha possibilitats de tenir un nou acord de model de finançament autonòmic que millori el finançament de Catalunya, és el que nosaltres tenim sobre la taula, el que hem treballat amb el Govern d'Espanya i amb Esquerra Republicana. Un model més just, més equitatiu, amb més corresponsabilitat fiscal, amb més capacitat normativa, on s'eliminen les liquidacions i les bestretes de l'actual model de finançament que, com saben vostès, liquida, liquidem al cap de dos anys. Hi ha molts elements de millora en aquest nou model de finançament.

A vostès no els hi agrada prou? Ho entenc, però escolti'm, permetin la tramitació i en la tramitació negociem, millorem-lo! Però no perdem l'oportunitat que tenim en aquests moments de comptar amb un nou model de finançament que millora el finançament de Catalunya, sí, i que ajusta el dèficit fiscal del que vostè parla. Perquè, com deia el president de la Generalitat, el 29 de juliol hi haurà Consell de Política Fiscal i Financera, amb un model concret. Portaran un model concret, que haurem de començar a tramitar perquè es pugui aprovar. I jo el que els hi demano i els hi estenc la mà i ho faig, ho sap vostè, amb tota la honestedat..., crec que hem de caminar pels camins que ens portin a no generar frustració i que no ens siguin inútils. Ja n'hem

transitat bastants, d'aquests camins. Crec que ara toca camins que ens portin coses positives per Catalunya, que millorin la vida de la gent.

I aquest és el nou model de finançament que tenim sobre la taula, que iniciarà el seu tràmit el 29 de juliol en aquest Consell de Política Fiscal i Financera i que crec sincerament que si permetem que es comenci a tramitar, vostès el poden millorar, segur. Però intentem treballar i transitar per camins que portin, de veritat, realitats i millores a la ciutadania de Catalunya. Els espero.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre les polítiques públiques a Osona.

Pregunta al Govern sobre les polítiques públiques a Osona

310-00485/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Oriol López Mayolas.

Oriol López Mayolas

Gràcies, president. Conseller Dalmau, parlarem de la comarca d'Osona, un territori amb una gran vitalitat, com vostè sap, social i econòmica, que en les darreres dècades ha experimentat un creixement demogràfic molt important i una transformació que requereix adaptar els serveis públics a les necessitats actuals i futures. És per això que fem una doble pregunta que afecta a serveis socials essencials de les dues grans ciutats de la comarca.

Començo per Vic, avui amb dos CAPs que atenen prop de seixanta mil targetes sanitàries, una ciutat que ha crescut molt demogràficament i que creixerà encara més les properes dècades. El departament reconeix que Vic necessita ampliar la seva capacitat assistencial en atenció primària i en això, conseller, hi estem d'acord. Ara bé, és important preservar un dels principals valors de l'atenció primària, que és la proximitat. Una proximitat que no només implica tenir un equipament sanitari, sinó disposar de serveis arrelats als barris, accessibles i amb capacitat de generar un vincle entre els professionals i la ciutadania.

En els darrers anys, el Departament de Salut ha apostat per la creació de noves àrees bàsiques de salut a diversos municipis catalans, com per exemple Viladecans, Gavà, Sant Boi o Sabadell. La proposta plantejada a Vic, però, amb la construcció d'un nou CAP de grans dimensions, sembla suposar el trasllat de l'actual CAP Vic Nord, un servei amb més de cinquanta anys d'arrelament al barri dels Caputxins, i això ha obert un debat ciutadà.

Conseller, tal com s'ha aprovat en esmena parlamentària, es mantindrà el servei com fins ara al CAP de Vic Nord del barri dels Caputxins?

(El micròfon, en plegar-se, emet un grinyol. Rialles.)

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Albert Dalmau i Miranda, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies. No confongui aquest sorollet amb la meva resposta. *(Rialles.)*

Senyor diputat, li he dit moltes vegades que el país avança per la via dels acords, que és a través dels acords on es demostra la valentia d'un país que no el volem bloquejat, sinó que miri endavant. I és en aquest sentit que –sempre m'ho han sentit dir– agraeixo les aportacions que el seu grup parlamentari va fer justament perquè aquest país pugui tenir pressupostos, de la mateixa manera que ho he fet amb el Grup de Comuns.

I vostè ho ha dit: concretament a la comarca, ens permet que ampliem amb 2,4 milions d'euros per l'eix Centelles-Vic-Ripoll a la C-17; 5,9 milions per la conservació de carreteres; 4,3 milions d'euros per la remodelació i actualització d'inversions a l'Hospital General de Vic; o 1,5 milions per al dipòsit controlat de residus a Orís. Però amb això no n'hi ha prou. I és en aquest sentit que saben vostès que estem en aquest procés de reordenació dels equipaments sanitaris. I, per tant, estem en aquest procés també d'adequació del que és l'actual CAP Vic Sud, però també de transformació del CAP Vic Nord en aquest nou emplaçament per poder tenir un centre d'atenció primària en condicions, que crec que aquest d'aquí és un element de coincidència que tenim amb vostès.

Però és veritat que fruit d'aquest debat ciutadà i també de la petició que ha traslladat el seu grup parlamentari, el Govern s'ha compromès a mantenir activitat sanitària en el barri dels Caputxins amb l'objectiu de que aquest trasllat al CAP Vic Nord no comporti deixar desatesa una part de la població en un espai on hi ha arrelament d'aquesta atenció sanitària. I, per tant, té el compromís del Govern que complirem la nostra paraula, que en aquest sentit es pugui desenvolupar aquesta activitat en el barri dels Caputxins.

Moltes gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Oriol López Mayolas.

Oriol López Mayolas

Moltes gràcies, president. Permetin-me també parlar d'un projecte a la ciutat de Manlleu, un projecte per combatre la segregació escolar i garantir la igualtat d'oportunitats. Es tracta de la construcció de l'institut escola del Ter, que permetria substituir uns barracons en funcionament des de fa més d'una dècada. També permetria transformar aquest equipament en un centre de formació professional, escola d'adults i noves oportunitats. Un projecte que compta amb el suport unànim de tot el consistori de Manlleu i també amb una resolució aprovada a la Comissió d'Educació del Parlament, que instava el Govern a impulsar durant l'any 25 l'acord necessari per iniciar-ne la construcció.

Per això li preguntem, conseller: pensa complir el Govern el mandat aprovat pel Parlament? I es compromet a incorporar l'institut escola del Ter de Manlleu al programa d'encàrrec d'actuacions? Es pensen habilitar els recursos necessaris per iniciar la construcció d'aquest institut escola del Ter?

El president

Per respondre, té la paraula el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Diputats, saben que el compromís del Govern en matèria educativa s'ha vist reflectit, entre altres qüestions, en augmentar en 100 milions

d'euros el manteniment en el conjunt de les escoles del país per poder donar resposta a situacions que tenim de barracons arreu del país, però concretament amb relació a l'institut escola a que vostè fa referència, també el Govern adquirirà aquest compromís de poder treballar amb el seu grup parlamentari per fer-ho possible i, per tant, per poder dotar Manlleu d'aquest equipament educatiu que el país necessita. Entenent que les necessitats educatives en el conjunt del país són múltiples i són diverses i que, per tant, hi ha una capacitat de fer-hi front que està d'acord amb la capacitat que tenim en els pressupostos, però el nostre objectiu treballar per fer-ho possible.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre les polítiques LGBTI+.

Pregunta al Govern sobre les polítiques LGBTI+

310-00486/15

I, per formular-la en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Ana Balsera Marín.

Ana Balsera i Marín

Gràcies, president. Bon dia, consellera. El passat 28 de juny vam tornar a sortir al carrer plenes d'orgull i reivindicació. I és que seguim lluitant, seguim sent aliades per garantir un dret tan bàsic com és el de poder ser i viure com es vulgui. I és que avui, davant dels discursos d'odi, la discriminació, els atacs, cal sortir al carrer i és més necessari i imprescindible que mai.

Però, consellera, fa sis mesos que aquest Parlament va aprovar la Llei 13/2025 i encara no hi ha un pla de desplegament públic, amb calendari, pressupost i indicadors. Per tant, la primera pregunta seria: quan tindrem aquest pla de desplegament? I la segona: quina és avui la cobertura real de la xarxa SAI? Quin personal tècnic i estable hi ha al darrere i amb quin finançament?

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Eva Menor Cantador, consellera d'Igualtat i Feminisme.

La consellera d'Igualtat i Feminisme (Eva Menor Cantador)

Moltes gràcies. Molt bon dia a tots. Gràcies, president. Diputada Balsera, estic molt d'acord amb vostè en el necessari desplegament de les polítiques públiques per convertir en realitats els drets garantits a les normes. És veritat que vam aprovar una llei molt ambiciosa, la Llei 13/2025. Hi ha molts aspectes d'aquesta llei que són nous, altres que ja s'estan desenvolupant des de la lògica del departament. Jo crec que ara tenim l'oportunitat de ser molt més ambiciosos amb l'aprovació la setmana passada del pressupost, que dota d'un vint-i-tres per cent més a la direcció general per ampliar aquesta resposta.

Però permeti'm que li posi alguns exemples del que ja estem fent i que recullen aquesta mirada garantista de drets. Primer em feia referència, em preguntava per la xarxa SAI. És una xarxa que està desplegada per Catalunya en cent catorze punts, punts que..., l'any passat en vam obrir un de nou a Vilanova del Vallès i volem incorporar dos punts més, que n'estem parlant amb l'Ajuntament de Barcelona i amb la Universitat Rovira i Virgili. També estem licitant un nou servei sociocomunitari que complementa aquesta atenció psicològica i jurídica personalitzada, individual, que ja estem fent des del servei.

Aquesta ampliació de protecció i d'inclusió de manera transversal, que complementa la Llei 13/2025, ja l'estem començant a fer amb alguns departaments de la Generalitat. Permeti'm que li posi dos exemples: amb el Departament d'Empresa i Treball, amb els agents socials i econòmics, estem desplegant una eina pràctica de com orientem a aplicar la perspectiva LGTBI al món del treball o amb la guia i distintius de les residències de gent gran que estem fent amb el Departament de Drets Socials i que permetran que aquests espais siguin veritablement inclusius pel col·lectiu de la gent gran, mecanismes de denúncia i sanció de l'Oficina d'Igualtat de Tracte i formació transversal aplicada a molts àmbits.

Moltes gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada Ana Balsera i Marín.

Ana Balsera i Marín

Gràcies, president. Gràcies, consellera, per la resposta pel que fa sobretot a la xarxa SAI, però pel que fa al que jo li preguntava, el desplegament de la llei és imprescindible. I és que necessitem aquesta publicació perquè ens hi va el calendari, els recursos assignats i els indicadors d'avaluació. Per tant, no només anuncis genèrics, sinó concreció.

I a més, el teixit associatiu LGBT és clau per desplegar aquestes polítiques. Vostè ho sap. La llei, a més, estableix l'obligació de garantir uns recursos econòmics suficients i estables, i val a dir que moltes de les entitats han denunciat problemes amb retards administratius, dificultats de tresoreria, una complexitat en les convocatòries de subvencions, que caldria, potser, repensar el model de finançament plurianual, com, de fet, ja es fa en altres àmbits. I tampoc sabem, consellera, quin és l'estat del règim sancionador de la llei, el qual vam enfortir, quants expedients s'han obert, quantes resolucions s'han dictat, quin paper tindrà el Consell Nacional LGBTI en tota aquesta fiscalització d'aquest desplegament, perquè, consellera, cap dret està garantit per sempre, i els drets LGTBI s'han conquerit després de dècades de lluita, però encara hi ha qui els vol fer retrocedir.

Per tant, vostè demanava ambició. Jo també li demano ambició en aquestes polítiques, i no ho diem nosaltres, és que últimament el seu departament no ha impulsat cap política nova en matèria LGTBI, o no a l'abast, després de l'aprovació de la llei. I amb tots els canvis que s'estan duent a terme al seu departament, esperem que no afectin a l'impuls real de les polítiques d'igualtat i feminismes, que són unes polítiques cabdals, com ja li he transmès en altres ocasions.

Des d'Esquerra Republicana continuarem lluitant als carrers perquè això sigui possible.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera d'Igualtat i Feminisme.

La consellera d'Igualtat i Feminisme (Eva Menor Cantador)

Gràcies, diputada Balsera. Jo no he fet anuncis genèrics; he posat exemples concrets, i li afegiré alguns exemples concrets del tema sancionador. Hem posat la primera sanció a l'Oficina d'Igualtat de Tracte per teràpies de conversió, que és una de les novetats de la Llei 13/2025.

Jo no soc molt partidària de fer grans plans, sinó de fer grans actuacions, i en això estem treballant. Li posaré altres exemples concrets de coses que estem treballant; estem treballant en una formació transversal a tots i cadascun dels departaments, i li poso l'exemple de la darrera que hem fet amb Justícia, dotant de formació al personal penitenciari de Brians 2, de justícia juvenil, de medi obert, i també de registre civil i del personal de justícia; són exemples concrets d'accions concretes que apliquen aquesta llei.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre l'examen de matemàtiques a les proves d'accés a la universitat del 2026 i la possible afectació en l'assignació de places universitàries.

Pregunta al Govern sobre l'examen de matemàtiques a les proves d'accés a la universitat del 2026 i la possible afectació en l'assignació de places universitàries per al curs 2026-2027

310-00479/15

I, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Consellera, compartia algunes de les dades de les proves d'accés universitàries d'aquest any. El 96,68 per cent de l'alumnat les ha aprovat. Crec que mereixen el nostre reconeixement i les nostres felicitacions, així com l'agraïment a tot el personal educatiu que les ha fet possible.

La nota mitjana ha estat de 6,4, que és molt semblant a la de l'any passat. Els resultats globals han mostrat que en algunes assignatures hi ha hagut fins i tot una millora en

els resultats, malgrat haver estat un curs molt complicat a causa de les mobilitzacions generades pel malestar del sector educatiu.

Llengua catalana i literatura, un 6,46; llengua castellana i literatura, un 6,96; física amb un 6,84, o llengua i cultura gregues, un 6,99 de mitjana; en canvi, l'excepció la tenim amb l'examen de matemàtiques, que ha estat una nota mitjana d'un 4,8 –dos punts menys que l'any passat–, i la nota més baixa de qualsevol assignatura en els darrers deu anys. I això són notes del seu departament.

Un examen que ja va generar malestar, queixes i reclamacions abans de saber-se les notes que tindrien els estudiants per la llargada d'aquest examen; una nota que pot condicionar la possibilitat de molts estudiants d'accedir a la carrera que volen fer.

Consellera, com explica aquesta davallada sobtada i generalitzada de la nota a l'examen de matemàtiques d'aquest any? Què pensa fer per posar-hi solució i garantir que això no afecta que els estudiants que tinguin una nota ara insuficient puguin fer la carrera que volen fer al setembre.

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Núria Montserrat Pulido, consellera de Recerca i Universitats.

La consellera de Recerca i Universitats (Núria Montserrat Pulido)

Gràcies, president. Diputada, doncs compartim aquesta percepció. De fet, nosaltres vam activar, tan aviat com quan es van acabar les proves..., escoltant el sector, els alumnes també, els experts en matèria..., vam activar –tan aviat com el dia 17 de juny– un primer qüestionari als experts, que són realment les persones que estan, doncs, fent aquest suport a l'alumnat, directament, als professors de batxillerat, i també d'universitats que, en primer moment, estan corregint els exàmens.

Hem abordat un primer qüestionari a un deu per cent d'aquests correctors. De moment, queden encara algunes respostes per rebre a l'oficina de les PAU, però el que vam voler preguntar va ser l'adequació del model de l'examen al currículum.

La resposta ha estat molt satisfactòria, un 8,19 sobre deu. I altres qüestions, com, per exemple la càrrega, la càrrega de càlcul o el temps o la llargada de l'examen, i aquí és on hem vist que realment hi han aspectes a millorar; tanmateix, ara fa

aproximadament uns deu dies, hem ampliat i hem fet un segon grup d'estudi, en aquest cas, amb professors d'altres comunitats autònomes, també amb veus molt crítiques a mitjans de comunicació, que han volgut també manifestar, doncs, aquesta preocupació.

I el que hem fet nosaltres és, una altra vegada, acollir totes aquestes veus i formular un estudi encara més dens. Hem aproximat unes quinze persones; hem rebut, de moment, quatre informes, que valorarem amb el conjunt del professorat, que són qui elabora les proves –els coordinadors, sotscoordinadors de la matèria. De fet, deixi'm també que li transmeti que dintre de les millores que s'estan fent al departament quant a les PAU, és la primera vegada en quaranta anys que ens reunim amb els coordinadors de matèria. De fet, la setmana que ve tenim aquesta tercera reunió en el decurs dels dos anys. Hem fet aquestes reunions per, primer, captar no percepcions, sinó objectivitat, quines millores s'han volgut implementar –recordem que hem fet aquest canvi de model d'examen.

I deixi'm també que li digui que les matemàtiques han estat sempre un repte. Ha fet referència a aquesta dada longitudinal: des del 2014 hi ha hagut tres cops que la nota de matemàtiques ha estat 4,03, 4,18 enguany, i quan fem una mitjana i una desviació estàndard, la mitjana és 4,18 –la nota d'aquest any. Això vol dir que és un model i un canvi que hem d'abordar de forma estructural; no únicament amb el conjunt de professors, sinó de forma contínua, i és el que estem fent.

Així que també agraïm molt al seu grup, que va registrar aquella primera pregunta. Estem parlant amb altres grups parlamentaris i amb el conjunt del teixit d'educació per fer aquestes millores de cara al 2027.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Consellera, ens agrada que atengui aquestes queixes que hi ha hagut i que consideri el que s'ha de millorar, però l'assignació de places universitàries és ara.

Els estudiants afectats per aquest examen veuran ara que no poden entrar a la carrera que volen, carreres com, per exemple, medicina, que en els darrers deu anys la demanda ha pujat un trenta per cent –tres vegades més que l'oferta–; una carrera en què, per exemple, el seu Govern ha anunciat que s'augmentaran les places, –efectivament, set-centes places en els propers anys–, que comença el 2026 amb 196 places en universitats privades, universitats privades que no requereixen les PAU per poder-hi accedir.

Per tant, estudiants que s'han vist perjudicats per aquest examen de matemàtiques, si es poden pagar deu mil, quinze mil euros a l'any, podran estudiar medicina, mentre que els que no, no podran.

Consellera, s'han d'augmentar les places, però s'ha de prioritzar la universitat pública, i això en medicina pel curs vinent no passarà. Ha de donar resposta als estudiants que ara mateix es quedaran fora i no podran pagar una privada.

Gràcies.

El president

La consellera té sis segons per poder respondre. Té la paraula la consellera de Recerca i Universitats.

La consellera de Recerca i Universitats (Núria Montserrat Pulido)

Les matemàtiques no computen en fase d'assignació per a medicina. I deixi'm dir que també a Vic hem fet aquest cinquanta per cent d'ajut a la matrícula...

El president

Se li ha acabat el temps.

La consellera de Recerca i Universitats (Núria Montserrat Pulido)

...per als qui entren per les PAU.

Gràcies.

El president

I la darrera pregunta és sobre les causes de l'incendi de les Gavarres.

Pregunta al Govern sobre la responsabilitat del Departament de Territori en les causes de l'incendi de les Gavarres

310-00478/15

I, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Consellera, tot indica que el foc de les Gavarres es va iniciar pels treballs d'un operari que treballava per a una UTE contractada pel Departament de Territori. Ens pot explicar com és que aquest operari estava treballant a la GI-660 amb el pla Alfa 3 activat?, quin seguiment en feien i de qui és la responsabilitat?

El president

Per respondre, té la paraula la diputada senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí; gràcies, president. Diputat, primer permeti'm reiterar-me en l'agraïment al Cos de Bombers, Agents Rurals, cossos de seguretat, de Protecció Civil, ADFs, pagesos, ajuntaments en tot el treball que es va fer i que va, doncs, permetre que no hi hagués aquesta entrada del foc a les Gavarres i aquesta potencial crema de trenta mil hectàrees, que hagués estat un desastre ecològic molt gran.

Sobre les responsabilitats. Miri, en contractació pública, el contractista respon als danys causats a tercers com a conseqüència de l'execució del propi contracte i l'Administració assumeix responsabilitat quan hi ha una ordre immediata o directa seva o hi ha vicis de projecte.

En aquest cas, ni hi ha una ordre directa per part de l'Administració ni un vici de projecte, d'acord amb el que estableix la llei de contractes de sector públic. A més a més, aquest treball s'estava produint a més de quatre-cents metres d'una franja forestal.

I, en aquest cas, des del Departament d'Agricultura hi ha també un règim de comunicacions i d'autoritzacions, d'autoritzacions des del 15 de març fins al 15 d'octubre, que s'emeten sempre i en tots els casos condicionades al nivell de perill d'incendis forestals, i, per tant, amb les limitacions que el propi pla Alfa, doncs, va determinant.

I, a més a més, en aquestes autoritzacions es demana un telèfon de contacte de les empreses que realitzen o que demanen aquesta autorització per tal de que se'ls hi pugui enviar un SMS de recordatori d'aquestes restriccions.

Per tant, senyor Cornellà, tot allò que havíem de fer com a Govern i en els diferents departaments es va fer, i, a partir, com els vaig dir també ahir en la reunió dels grups parlamentaris, serà, efectivament, el procés d'investigació judicial qui hagi de determinar els diferents nivells de responsabilitat entre l'empresa i/o el treballador.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Miri, consellera, vostè i el Govern van amagar informació. A la que va ser detingut aquest operari, vam trigar dies..., moltes hores, a saber que aquest treballador era d'una UTE contractada pel propi departament i vostès es van amagar i van amagar aquesta informació.

I li pregunto, per què no la van fer pública de manera immediata? Per què no va sortir vostè en roda de premsa a explicar-ho? Quan l'Administració pública amaga la informació, l'únic que aconsegueix és que corrin rumors, que guanyi la desinformació i que es generi més desconfiança en els governants.

El que avui sabem és que han obert un expedient informatiu, a aquesta empresa. Esperem els resultats ben aviat i que els presenti aquí, en seu parlamentària, perquè, per ara, l'únic que sabem és que un operari va passar més de quaranta-vuit hores detingut, i que cap responsable de l'empresa ha estat citat a declarar, i, si més no, ens sembla molt estranya aquesta situació. Caldrà aclarir qui va enviar aquest operari a treballar en plena onada de calor; caldrà aclarir per què estava fent aquelles feines

a la GI-660, tot i saber, teòricament, que no es podien fer algunes d'aquestes actuacions.

Com que ja ens tenen acostumats a actuar d'aquesta manera davant de diferents crisis, el que li demanem és que canviïn de mentalitat, que posin per davant la transparència i l'explicació. Per això hem demanat la seva compareixença; però no només la seva, també de la consellera Parlon i també dels representants d'aquesta empresa perquè vinguin a donar explicacions.

Davant 2.300 hectàrees cremades, cases de veïns i veïnes cremades, calen responsabilitats, i el departament té la responsabilitat política, perquè aquesta empresa l'havíeu contractat el Departament de Territori, i aquí cal aclarir els fets i de manera urgent.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de Territori i Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí; miri, diputat, prou teories de la conspiració. (*Algú pica de mans.*) I vostè parla de rumors, però si els alimentava vostè els rumors –prou teories de la conspiració. Senyor Cornellà, en les primeres hores, es va atendre l'emergència, que és el que s'havia de fer, i, en paral·lel, i des de la primera compareixença, es va dir que, efectivament, una de les hipòtesis que hi havia era aquesta; per tant, total transparència..., i, en paral·lel, efectivament, li he donat amb total transparència també tot allò que ha fet l'Administració.

I nosaltres també, com a Govern, volem arribar fins al final, però escolti, primer l'emergència, després la investigació. Aquests són els passos i l'ordre que s'ha de seguir i prou teories de la conspiració; una mica de responsabilitat, senyor Cornellà.

El president

Acabada la sessió de control, passem ara al següent punt de l'ordre del dia.

Projecte de llei del llibre cinquè del codi de finances públiques de Catalunya, relatiu a la tresoreria, l'endeutament i les garanties (debat de totalitat)

200-00020/15

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat, presentada el projecte de llei del llibre cinquè del codi de finances públiques de Catalunya, relatiu a la tresoreria, l'endeutament i les garanties.

D'acord amb l'article 116.2 del Reglament, presentarà la iniciativa la consellera d'Economia i Finances, l'honorable senyora Alícia Romero Llano.

La consellera d'Economia i Finances (Alícia Romero Llano)

Gràcies, president. Consellers i conselleres, diputats i diputades. Doncs avui debatem l'esmena a la totalitat del llibre cinquè del codi de finances públiques de Catalunya, aquest cop relatiu a la tresoreria, l'endeutament i les garanties. Saben que estem fent l'aprovació dels diferents codis tributaris per tenir una única llei amb relació als tributs, amb relació a la gestió econòmica. Ens calia fer-ho. Ja portem uns quants llibres – aquest és el cinquè. Per tant, portem el segon pas, després del que ja havíem presentat, relatiu a aquests tres temes que els hi he comentat.

Si el primer llibre, que ja vam presentar aquí i que està en tràmit, va plantejar i va posar sobre la taula els fonaments del que havia de ser un codi tributari, amb els seus principis, àmbits i regles generals de Catalunya i del sistema català, doncs, aquest el que fa és parlar bàsicament de tres grans àmbits: com els hi deia, la tresoreria, l'endeutament i les garanties. El diagnòstic el saben, el vam comentar també en l'anterior codi tributari, en l'anterior llibre que ja vam presentar: tenim una normativa molt dispersa, molt desactualitzada i s'han anat fent diferents aprovacions. Tenim el text refós de la llei de finances públiques de Catalunya el 2002, el text refós de la llei de l'estatut de l'empresa pública catalana el 2002 i diverses ordres i disposicions que s'han anat afegint els darrers anys, sobretot amb les diferents lleis de mesures. Més de vint anys de dispersió normativa, i una normativa que és molt poc concreta, que no preveu instruments clars de planificació pels pagaments i per cobrir riscos financers de l'endeutament.

I, per tant, cal que hi posem ordre, sobretot perquè això dificulta molt el control, el seguiment i la coordinació per part de l'Administració de la Generalitat, que en els darrers anys, hem de dir, ha crescut d'una manera important. El perímetre del sector públic ha crescut, amb més entitats, i això, evidentment, complica la gestió; tenim una gestió cada vegada, doncs, més complexa. I també l'exigència de la pròpia ciutadania, no?, amb més transparència, amb més integritat, rendiment de comptes i eficàcia d'on van els recursos i com s'utilitzen aquests recursos. Per tant, aquest creixement de la complexitat, de les exigències del sector públic es tradueix en aquest nombre creixent d'entitats que gestionen tresoreria pròpia i que, en molts casos, també han de complir principis d'estabilitat pressupostària, de sostenibilitat financera. Una exigència creixent de l'harmonització de les nostres entitats europees, dels criteris europeus d'aquest sistema europeu de comptes, que ens exigeix cada vegada més. Per tant, calia ordenar tot això perquè els gestors i les gestores públiques no hagin d'anar a buscar diverses normatives, sinó que tinguin un únic codi, més simple, més àgil, de més fàcil interpretació. Això també ajuda els ciutadans a conèixer quins són els mecanismes que utilitzem des de l'Administració de la Generalitat.

Què aprova aquesta llei, aquest llibre del codi tributari que portem avui a debat en aquesta esmena a la totalitat? Doncs un article únic. La llei aprova aquest llibre cinquè del codi de finances, que s'estructura en tres títols. Com deia, la tresoreria, com gestionem els diners públics. Definim la tresoreria com el conjunt de tots els recursos financers de la hisenda pública, i establim la necessitat de disposar d'un pla de tresoreria anual, amb previsió de cobraments, de pagaments i de l'ordre en què es paguen o es fan aquests cobraments i pagaments. També regula necessitats transitòries de tresoreria per evitar ineficiències en la gestió dels propis fons públics i reforcem una garantia important, que són els fons de les entitats de dret públic, d'aquest sector públic administratiu, que són inembargables. Per tant, fem tot un element o tot un bloc important de regulació d'aquesta tresoreria.

El títol II és el de l'endeutament, com finança la Generalitat allò que el pressupost no pot cobrir amb els ingressos ordinaris i amb els ingressos propis. Doncs bé, definim l'endeutament de manera àmplia, sense tancar-nos a una llista concreta d'instruments; diferenciem el curt, el mitjà i el llarg termini; regulem els instruments de cobertura de risc; també fixem els límits de l'endeutament de les entitats segons el

sistema europeu de comptes, com els hi deia abans. I també hi ha una novetat que m'agradaria destacar, que és que, per primer cop, recollim expressament que la Generalitat pot concedir préstecs, línies de crèdit o bestretes reintegrables a les pròpies entitats del sector públic de la Generalitat.

El tercer títol és el de les garanties, com respon la Generalitat quan avala operacions de tercers. Ho fem molt, per exemple, amb universitats, amb centres de recerca; avalem aquestes entitats perquè puguin endeutar-se i puguin desenvolupar la seva activitat. Doncs bé, regularem el procediment per concedir avals des de la tresoreria de la Generalitat. També podem avalar operacions d'endeutament a entitats del sector públic institucional, i aquestes mateixes entitats també poden, o podran, atorgar avals propis. Per tant, la llei conté, a més d'aquesta regulació de les garanties, també una disposició derogatòria i dues disposicions finals relatives al desplegament normatiu i a l'entrada en vigor d'aquest propi llibre d'aquest codi tributari.

Els objectius generals, per tant, d'aquest llibre cinquè és millorar la seguretat jurídica, és incrementar l'eficàcia i l'eficiència de l'actuació de la pròpia Administració, garantir la sostenibilitat de les finances públiques del sector públic de Catalunya i, de manera més específica, sistematitzar la planificació de la tresoreria, com els hi he dit, determinar la capacitat d'endeutament de tot el sector públic de la Generalitat i fixar els límits de cobertura de risc que pot assumir el sector públic en la seva actuació.

Per tant, ja sé que és un tema feixuc, que és un tema molt tècnic, però és importantíssim que puguem avançar en la regulació d'aquest codi tributari, que, com deia, està dispers. És difícil, moltes vegades, d'interpretar per la pròpia Administració i per les entitats que es relacionen amb nosaltres, i, per tant, era important, doncs, que tiréssim endavant aquest llibre, tot el codi tributari. No és un exercici formal, malgrat que sigui molt tècnic; és la defensa del sector públic perquè sigui més ordenat, més transparent, més eficaç i més responsable. Una infraestructura jurídica, sincerament creiem, de país. Fem aquest segon pas amb aquest llibre. N'hi hauran vuit d'aquest codi tributari, i aquest és el cinquè. I, per tant, crec que podrem disposar..., anirem disposant d'un marc normatiu més clar, més coherent en matèria de tresoreria, endeutament i garanties, que ens facilitarà aquesta gestió i aquesta seguretat jurídica.

Per tant, sé que no és un tema senzill, però crec que també durant la tramitació podran, els diputats, en ponència, treballar els detalls i també comptar amb el Departament d'Economia per tots aquells aclariments i tota aquella informació que necessitin per tirar endavant, doncs, aquesta ponència i aquesta llei. Que, hi insisteixo, és important tenir un únic codi tributari que englobi totes les necessitats, totes les obligacions, totes les formulacions des del punt de vista de la gestió econòmica de la Generalitat de Catalunya, perquè això, òbviament, facilita, com deia, la transparència, el rendiment de comptes, l'eficàcia de la nostra Administració.

Per tant, moltíssimes gràcies. I espero que no prosperi aquesta esmena a la totalitat de VOX i que puguem iniciar el tràmit d'aquest llibre cinquè del codi tributari.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

A continuació intervindrà el grup parlamentari que ha presentat esmena a la totalitat, i aquesta intervenció serà per un temps màxim de set minuts, tal com es va acordar a la darrera Junta de Portaveus. Té la paraula, per part del Grup Parlamentari de VOX, el diputat Javier Ramírez Gutiérrez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, señora vicepresidenta. Bien, hoy debatimos la enmienda a la totalidad de VOX sobre el código de finanzas públicas, el libro quinto. Es la segunda aprobación. Hace escasos meses aprobamos las disposiciones generales, hoy aprobamos el libro quinto, sobre garantías, endeudamiento y tesorería. Y, claro, hoy el Govern de la Generalitat te dirá que esto es un mero ajuste normativo, simplemente una normalidad que ellos aplican, ¿no?, esa *bassa d'oli*. Y te dirán, bueno, como han dicho hoy –la señora Romero–, que no hay ningún tipo de problema, que esto seguirá continuando, que aprobarán seis –son ocho en total– más, y que, evidentemente, esto lo que hace es ajustar el sistema presupuestario de la Generalitat. Y es falso.

Es falso porque, a raíz de estos libros, recaen dos situaciones, dos situaciones complejas, pero muy complicadas. Un fuego latente, un fuego que va quemando poco a poco, que no nos damos cuenta, pero que permitimos que vaya quemando. Y precisamente lo decimos justamente con la situación en Cataluña que se está

viviendo estos días. ¿Y por qué? Porque, detrás de estos libros, recae el principio de lo que pretende la Generalitat de Catalunya, que es la hacienda catalana, esa hacienda catalana en la que acaban de invertir 527 millones de euros ¿para qué? Para aquellos que hace unos meses hablaban de la *clau de la caixa*, que ahora nadie sabe lo que es ni para qué, pero la realidad es que, por la puerta de atrás, siguen ejecutándola. Y la siguen ejecutando a partir de estas cuestiones jurídicas, normativas, pero también a través de los presupuestos.

Ayer la señora Romero nos presentaba un vídeo en TikTok –que luego los critican, pero los realizan– sobre *els pressupostos sobre la taula*. Y, claro, la señora Romero presentó los presupuestos, así, en una mesa larga, prácticamente a oscuras, con poca luz, a puerta cerrada, y es la muestra perfecta de lo que son estos presupuestos, que es ella sola y única detrás, que son los que no se ven en cámaras, Esquerra y el PSC, para presentar unos presupuestos que no aplican realmente las necesidades de Cataluña. ¿Y por qué salía la consejera sola ante esa mesa larga y oscura? ¡Porque no puede invitar a nadie más! Si invitan a los profesores, a los bomberos, a los sanitarios quizás esa mesa la desmontarían, señora Romero, porque esa es la situación.

Y, miren, si entramos en el eje jurídico de la materia, hay un tema que para mí es fundamental y preocupante, que es el endeudamiento: dan mayor cobertura jurídica para poder endeudarse más la Generalitat. Y, mire, ¿sabe lo que pasa, señora Romero? Que nosotros no estamos de acuerdo con eso. La Generalitat no tiene que tener capacidad para endeudarse; tiene que tener capacidad para recortar su capacidad. Recortarla, porque hablamos de casi 50.000 millones de euros de ingresos ¿para qué? Para subida de impuestos, subida de cargos, subida de chiringuitos, para el *establishment* socialista y para que no quede ni un solo cargo socialista con sueldo al erario público.

Y, por tanto, claro, ¿cuál es la situación actual? Que, ante la escasez de vivienda, porque tienen el ITP disparado para evitar que esas personas puedan tener acceso a la vivienda, tienen quince impuestos propios que evitan y retraen la competitividad y la productividad de nuestra región, nos llevan a una situación de inmigración ilegal que arrasa con todos los servicios públicos y con la seguridad en nuestras calles, y

ahora vienen los señores del PSC diciendo que esto es una mera normalidad. Pues no, normalidad no es, en absoluto.

La normalidad sería que hoy debatiéramos el derogar cuestiones normativas, el derogar cuestiones fiscales, el derogar cuestiones jurídicas que lo que hacen solo es agravar la situación de empobrecimiento de los catalanes, como ha hecho VOX y como presenta en todos esos pactos de gobierno que hemos llevado a cabo para poder recortar esa carga burocrática y, sobre todo, aliviar el bolsillo de los españoles, aliviar el bolsillo fiscal, porque no podemos más, no pueden más.

Y, cuando aquí la señora Romero dice que tendremos capacidad para endeudarnos, lo que hay que decir es lo siguiente, y es que permitirán tener capacidad para poder subir más los impuestos, porque esa deuda se tiene que pagar. Un dato: casi 50.000 millones de euros, de los cuales el capítulo I., hablamos de más de 12.000 millones. Pero es que más de 10.000 millones de euros nos los gastamos en deuda pública. Es decir, prácticamente nos gastamos igual en deuda que en nóminas en ese presupuesto que los señores de Esquerra apoyan. Por tanto, tenemos un problema estructural, troncal, de deuda pública, la Generalitat. ¿Por qué? Bueno, porque hubo unos gobiernos... –de Junts, de Esquerra, del PSC, el primer tripartito, el segundo, evidentemente, aquel *govern dels millors* de Mas, que disparó la deuda–, la situación es la siguiente, ¿no? Pues, ante esta situación, nosotros hemos presentado una enmienda a la totalidad, cuya enmienda dice la señora Romero que espera que no prospere.

Yo quiero hacer un advertimiento, una recomendación, un pequeño consejo a aquellos grupos políticos que tienen una mera conciencia social y conciencia nacional de que..., ojo con seguir apoyando estas medidas fiscales del Govern de la Generalitat, porque lo único que van a traer es más impuestos, más pobreza, más miseria, menor competitividad, menor productividad y menor resultado económico. Por tanto, espero y deseo que apoyen esta enmienda.

Como decía la señora Romero, nos bautiza los diferentes libros que se irán aprobando como una mera normalidad fiscal, estabilidad presupuestaria, agrupación normativa y jurídica, pero, en realidad, como decía anteriormente, el único objetivo es ir asentando los diferentes pilares jurídicos para poder construir la hacienda catalana,

esa hacienda catalana que a lo que nos va a llevar es a aumentar e incidir en la extorsión fiscal. Piensen una cosa: si ya hemos aguantado los Montero, Montoro y Arcadi España de turno; si en España tenemos una de las mayores presiones fiscales de toda España, de toda Europa. No podemos aguantar porque nuestras empresas tienen que deslocalizarse, EREs constantes, destrucción de empleo permanente. ¿Ustedes consideran –se lo digo a otros grupos– que les podemos dar la llave de la caja a estos señores? Si lo que les estamos dando es la llave de nuestros bolsillos. Prepárense, porque no van a dejar ni un solo céntimo.

La vicepresidenta primera

A continuació, passem al torn d'intervencions de la resta de grups parlamentaris per expressar el seu posicionament per un temps màxim de cinc minuts, tal com es va acordar a la Junta de Portaveus. I, en primer lloc, per part del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la senyora Maria Àngels Planas i Crous.

M. Àngels Planas i Crous

Bé, molt bon dia a tothom. Moltes gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades, consellera... Catalunya necessita unes finances públiques ordenades, rigoroses i transparents, però també necessita una cosa que pensem que és molt més important, que és disposar dels recursos que genera i tenir la capacitat de decidir què en fa. I des d'aquesta doble exigència, des de la bona gestió i també la sobirania financera, nosaltres votarem en contra d'aquesta esmena a la totalitat, perquè pensem que la llei és necessària.

Cal ordenar, cal modernitzar la normativa que regula les finances públiques del país. Aquest projecte aborda qüestions essencials, com és la gestió de la tresoreria, la planificació de cobraments i pagaments, l'endeutament públic i el règim d'avalis i garanties i aquest debat arriba en un moment que jo penso que és molt oportú. Aquest Parlament acabem d'aprovar aquesta setmana passada els pressupostos; uns pressupostos que nosaltres, des de Junts, ja hem dit que no són els que necessita Catalunya. Perquè el problema d'aquests pressupostos no és només que arribin tard –que ho han fet, dos anys tard–, sinó sobretot que no donen resposta als grans problemes de país.

No resolen el caos que hi ha a rodalies; no afronten amb prou ambició la crisi educativa ni l'accés a l'habitatge; no donen cap resposta necessària a les llistes d'espera sanitàries ni tampoc alleugereixen la pressió fiscal que suporta la classe mitjana; tampoc impulsen cap transformació econòmica, que Catalunya necessita, ni reverteixen el retrocés català ni ens fan avançar amb les eines de sobirania. I malgrat tot, ara els pressupostos ja estan aprovats i, un cop estan aprovats, el que nosaltres farem és exigir que s'executin –tenen sis mesos per executar aquests pressupostos–, perquè uns pressupostos insuficients encara són pitjors si, a més a més, no s'executen.

I aquí, aquesta llei té una relació directa amb el moment en què vivim. Perquè després de pressupostar, doncs cal gestionar els recursos, cal planificar els pagaments i executar els compromisos. Pressupostar és anunciar prioritats; executar-les és governar. I nosaltres serem exigents amb les dues coses, amb les prioritats polítiques però també amb la seva execució, com hem dit, i tenir bones eines no és suficient. Cal, doncs, saber-les utilitzar, tenir clares quines són les prioritats i, sobretot, tenir un projecte de país. Governar no és administrar la inèrcia; governar és decidir, prioritzar i, sobretot, com he dit, executar.

Darrere de la tresoreria de la Generalitat no només hi ha xifres: hi ha previsions; hi han empreses que han fet una feina –i, per tant, l'han de cobrar–; hi han autònoms, que no poden fer de banc de l'Administració, i també hi ha els proveïdors i les entitats socials que presten serveis essencials i que necessiten certesa i estabilitat. Per això valorem positivament aquest projecte que s'ha presentat, perquè reforça la planificació de la tresoreria i també, com he dit, dels pagaments.

I també hem de parlar de l'endeutament. El deute és una eina. La pregunta és: per fer què? Serveix per invertir, per modernitzar l'economia, per millorar les infraestructures, per generar retorn econòmic i social? Llavors sí que és una eina útil, però no pot servir per ajornar reformes, tancar ineficiències o traslladar els problemes al futur, que és el que està passant ara.

I hi ha una qüestió en aquest debat que no podem ignorar: no podem parlar de pressupostos, no podem parlar de tresoreria, d'endeutament, sense parlar del dèficit fiscal que pateix Catalunya. Parlem –com ha dit fa un moment el nostre diputat, el

diputat Castellà— de més de 22.000 milions d'euros que cada any marxen cap a Madrid i que no tenen retorn. Per tant, no podem exigir cada dia més eficiència a l'Administració catalana, mentre acceptem que el nostre país continuï patint aquest dèficit fiscal estructural que limita la nostra capacitat d'invertir, prestar serveis públics i també d'atendre les necessitats de la nostra ciutadania.

I aquí sí que trobem a faltar més l'exigència del Govern català que hauria de tenir amb el Govern espanyol. I aquesta és la gran diferència entre el Govern de Salvador Illa i Junts per Catalunya. Mantenir bones relacions institucionals no pot significar renunciar a defensar els interessos de Catalunya. No pot ser acceptar recursos que no tornen mentre tenim infraestructures pendents, sistemes sanitaris tensionats, dificultats a l'accés a l'habitatge i ajuntaments que reclamen recursos per atendre les necessitats dels seus ciutadans.

Catalunya, per tant, necessita tots els seus recursos i tota la seva capacitat de decisió i per això nosaltres votarem en contra d'aquesta esmena a la totalitat; ho farem amb responsabilitat, amb rigor i també amb voluntat constructiva, però també amb exigència: ordenar les finances és necessari, gestionar-les bé és una obligació, executar els compromisos és una responsabilitat i defensar els recursos de Catalunya és una exigència de país. No volem, doncs, un país (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) que simplement administri millor els seus límits —vaig acabant, vicepresidenta—; volem un país que pressuposti amb ambició, que executi amb eficàcia i que disposi de recursos i de les eines necessàries per decidir el seu futur.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputades. És el torn, ara, del diputat d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula el diputat Albert Salvadó i Fernàndez.

Albert Salvadó Fernàndez

Gràcies, vicepresidenta. Consellers, consellera Romero, diputats, diputades... Diputats de VOX, ja ho deia l'Albert Einstein que el temps no és una magnitud absoluta. Lo ràpid que li sembla a vostè que avancem en la hisenda catalana i el lent

que mos sembla a la gent d'Esquerra Republicana, però, bé, avui seguim avançant en estructurar competències exclusives de la Generalitat ja contemplades a l'Estatut i pensem que és un bon indicador, com a mínim, d'estabilitat en les finances de la Generalitat de Catalunya, en un moment en el qual mos estem intentant dotar de més eines per mitigar este desequilibri fiscal derivat de la relació amb l'Estat espanyol; més eines com lo nou sistema de finançament, com lo Consorci d'Inversions, com la condonació d'un vint per cent del FLA, per seguir, com deia, mitigant este desequilibri que estem patint los catalans i les catalanes.

I és que quan mirem enrere, avui el moment financer és més dolç que els darrers anys: 2010, conseller Mas-Colell, que agafava una conselleria en plena crisi afrontant una caiguda d'ingressos substancials. A més, marcat per un govern que en aquell moment apostava per retallar impostos als més rics, per reduir despesa, agreujant encara més la situació de les finances del país. Quan Esquerra va assumir la responsabilitat de la conselleria el 2016, es va haver de fer càrrec d'un departament estressat per aquelles «tribulacions i turbulències» –en paraules també del conseller Mas-Colell– causades per un sistema de finançament caducat i que ens penalitzava un context econòmic europeu en plena crisi i els errors del propi Govern Mas, que havia suprimit fonts d'ingressos imprescindibles, com successions i donacions.

Vicepresidents Junqueras i Aragonès, conseller Giró, consellera Natàlia Mas, que van treballar per revertir aquella situació, per posar ordre a les finances de la Generalitat amb rigor i amb austeritat. No aquella «austeritat» sinònim de «retallar per als més pobres», sinó de gestionar tenint cura de los recursos públics, amb programes de revisió de despesa i contenció de la despesa supèrflua. I els resultats van saltar a la vista: pressupostos 2023; van recuperar la despesa i la inversió del 2010 però, en canvi, no van recuperar el dèficit del mateix 2010.

En resum, avui la situació de la conselleria d'Economia probablement és la millor en anys en feina feta, en casa endreçada i, com a conseqüència, mos permet impulsar o contribuir –com a mínim, a impulsar– el codi de finances que desplega la nostra competència exclusiva per ordenar i regular les finances de la Generalitat de Catalunya; un codi tributari –ho va dir la consellera–, consisteix en vuit llibres. Avui debatem el llibre cinquè. Fa uns mesos –primer trimestre d'enguany– se va presentar

el llibre primer. Avui el cinquè, relatiu a tresoreria, endeutament i garanties. Un projecte de codi tributari ambiciós que vol posar en ordre una normativa sobre les finances i la comptabilitat de la Generalitat, que avui se troba disgregada en dos textos refosos successivament modificats per diverses lleis de mesures de la Generalitat.

És a dir, avancem per governar garantint que les propostes que es fan són possibles; que hi ha els recursos necessaris per tirar-les endavant; que el seu debat, formulació i fiscalització se fa amb llums i taquígrafs, i que serveixen per complir amb els objectius que s'han proposat. I jo torno a reivindicar –ho vaig fer al llibre primer i ho torno a fer al llibre cinquè– que cal fer-ho des de l'esquerra. I és que tot sovint, i aquí a Catalunya ho hem viscut, la fama de determinada dreta com a bons gestors no resistix més enllà de la publicitat que els hi fa l'establishment. Al contrari (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), massa cops a l'esquerra és a qui li toca fer la feina d'endregar la casa i la dreta qui malaguanya la feina feta. (*Remor de veus.*)

Acabo. El PSC ha aixecat massa vegades la bandera de bons gestors i la realitat és tossuda i resistix. Avui se viu de feina feta els últims anys i el país el que necessita és excel·lència en la gestió.

No donarem suport, evidentment, a l'esmena a la totalitat de VOX. Avui ERC votarem a favor d'este projecte de llei perquè és una eina que ens ha de permetre ordenar les finances de la Generalitat i, com hem dit sempre, al costat del país a la gent d'Esquerra mos hi trobaran.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Míriam Casanova Domènech.

Míriam Casanova Domènech

Moltes gràcies, president. Consellera, consellers, diputats i diputades... L'Administració de la Generalitat continua en números vermells i amb pitjors resultats econòmics financers, que serien totalment impensables en el sector privat, ja que el romanent de tresoreria és negatiu en al voltant de menys 7.500 milions d'euros. El

patrimoni net –és a dir, el valor de la Generalitat com a diferència entre tots els seus actius i passius– també és negatiu, al voltant de menys 58.500 milions d'euros; l'endeutament financer és elevadíssim, al voltant de 85.000 milions d'euros, i amb excessius compromisos de despesa adquirits a càrrec d'exercicis posteriors per import al voltant de 130.000 milions d'euros.

Clar, amb aquesta carta de presentació, la Generalitat és que no pot anar enlloc, per la qual cosa considerem que és necessari substituir els diferents decrets i lleis que any rere any han regulat les finances públiques a la Generalitat per un codi; un codi que unifiqui tota la gestió pressupostària, comptable i financera catalana i, en concret, aquests aspectes fonamentals, com són la tresoreria, l'endeutament i les garanties i, que al mateix temps, modernitzi la normativa, l'adapti a les necessitats financeres actuals, doti de més seguretat jurídica i avanci cap a la sostenibilitat de les finances públiques del sector públic català.

Però, consellera Romero, no és suficient; no és suficient..., amb voler regular de forma íntegra, estable, les finances públiques de la Generalitat, sinó que des del Partit Popular creiem que cal implantar un nou model d'Administració pública catalana, basat en menys impostos, menys traves, menys deute i millors serveis públics a la ciutadania. Però, malauradament, els diferents governs de la Generalitat, des de Junts, ERC, el tripartit, ens han portat a la nefasta situació actual, en què Catalunya és la comunitat autònoma que suporta la fiscalitat més alta, té més traves normatives i el major deute públic acumulat, en continu augment i situat ja en els 90.000 milions d'euros per tot el sector públic de la Generalitat, i, al mateix temps, Catalunya pateix el col·lapse en els serveis públics, com –especialment– en Salut, en Educació, ajuts a la dependència, habitatge, Rodalies.

Actualment, els informes d'avaluació d'lvàlua, com també els informes d'auditoria de la Sindicatura de Comptes, conclouen amb observacions negatives sobre el disseny, l'execució, els resultats i l'avaluació de la gran majoria de programes i serveis públics; però, en canvi, no veiem que el Govern de Salvador Illa apliqui la recomanacions d'aquells organismes independents i especialitzats per millorar les polítiques públiques en termes d'eficàcia, eficiència i bona governança. De fet, al llarg d'aquest mig mandat l'única cosa que ha fet el govern socialista és anunciar grups de treball,

comissió d'experts, consell assessor i fins i tot línies de subvencions, com la darrera resolució del passat 3 de juny, per veure si a algú se li acut, si dona idees al Govern sobre com ha de reformar l'Administració pública i les polítiques públiques a Catalunya. Però, això sí, el que té clar el Govern de la Generalitat és demanar a l'Estat un tracte de favor, com que li atorgui un finançament singular, que li condoni una part del deute contret i que se li apliqui un objectiu de dèficit més lax per a l'Administració catalana. Doncs que bé..., és a dir, *porque yo lo valgo* (*veus de fons*) i així ens va.

En definitiva, no hi ha dubte que el Govern socialista està sobrepassat i que és incompetent per abordar la reforma estructural que necessita el sector públic de la Generalitat, però davant aquesta realitat encara és més necessari establir un marc normatiu íntegre i estable sobre qualsevol aspecte de les finances públiques de la Generalitat perquè es puguin prestar serveis públics adequats i d'acord amb els principis d'estabilitat pressupostària i sostenibilitat financera. Per això no donarem suport a l'esmena a la totalitat presentada per VOX a aquest projecte de llei relatiu a aspectes que són fonamentals de les finances públiques, com són la tresoreria, l'endeutament i les garanties de la Generalitat de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Bé. Doncs avui teòricament parlàvem sobre una llei que aborda el codi tributari –ho deia la consellera– sobre aspectes que crec que són rellevants i que, des d'un punt de vista de la planificació, el control, el seguiment i la transparència, té sentit que s'ordenin, com és la tresoreria, l'endeutament i els límits de cobertura de les garanties en el cas de l'endeutament, però suposo que també és una oportunitat, i s'ha fet per part d'alguns grups, per parlar sobre bona gestió, gestió econòmica, i també sobre fiscalitat –un tema que ens apassiona enormement en aquest Parlament. Sobre la gestió sembla que a Catalunya tinguem una espècie d'apocalipsi, també provocat pel nou acord, en aquest cas, de pressupostos.

Bàsicament se'ns ha volgut donar, per part de PP i VOX..., com s'ha de gestionar i les dificultats que té Catalunya..., i és cert, jo crec que hi ha coses a millorar. M'ha sorprès, per això, que no parlin, per exemple, de la Comunitat de Múrcia. La Comunitat de Múrcia l'any 2025 van tancar un acord de pressupostos PP i VOX. Saben quin és el dèficit del 2025 de la Comunitat de Múrcia? És el rècord de tot Espanya: 1,6. Aquesta és la seva gestió. Per tant, clar, també si parlem d'endeutament, per exemple, en aquest cas, és un trenta-u per cent sobre el PIB. Per tant, més endeutada que Catalunya està la comunitat de Múrcia.

Però parlem del PP. El PP també ens explicava que són uns garants de la bona gestió econòmica i que gestionen perfectament i que evidentment l'esquerra gestiona molt malament i, en tot cas, la dreta gestiona perfectament. I algú va a mirar i diu: la Comunitat Valenciana. Anem a mirar, a veure què tal els ha anat. Dèficit de la Comunitat Valenciana? M'he equivocat abans, el rècord no és Múrcia, és la Comunitat Valenciana: dos i mig. El dèficit de la Comunitat Valenciana és del dos i mig. Saben quin és el grau d'endeutament... (*remor de veus*), sí..., saben quin és el grau d'endeutament de la Comunitat Valenciana? Saben quin és el grau endeutament? El quaranta per cent sobre el PIB. Això són vostès, tant que parlen de gestió econòmica, que tan malament ho fa l'esquerra (*Veus de fons*.) Per tant, mirin, mirin, sí, com diu la meua àvia: molt veure *la paja en el ojo ajeno, pero no la biga en el propio*. Per tant, més clar, més clar.

I sobre fiscalitat, mirin, jo ja els hi he explicat moltes vegades –moltes vegades. L'altre dia escoltava el meu amic, el senyor Sánchez Llibre, que parlava sobre que cal eliminar l'impost de patrimoni i que això estava pràcticament a punt de...els empresaris estan a punt de saltar als carrers i que hi hauria aldarulls. Hi ha una dada que vostès obliden. Mirin, és que vostès veuen una realitat que no... No saben la realitat de la gent del carrer d'aquest país (*veus de fons*). En aquest cas, jo els hi donaré una dada: el quaranta-dos per cent de les liquidacions de la renda d'aquest any són de menys de 21.000 euros, i el senyor Sánchez Llibre es va dedicar –a la seva intervenció en un mitjà públic, en aquest cas de Catalunya– a explicar com evadeixen impostos, com es fa l'elusió fiscal..., que ens va explicar que són les famílies les que paguen l'impost de patrimoni –no sé quines famílies, deuen ser algunes famílies remunerades, perquè, vull dir, les famílies de classe mitjana d'aquest

país no paguen impost de patrimoni—..., però en tot cas es va dedicar a explicar com els grans empresaris d'aquest país no paguen impostos. I jo els hi explicaré: perquè posen, evidentment, el seu patrimoni, les seves cases, els seus vaixells a dins de l'empresa, i ens ho va explicar en viu i en directe. Els hi va explicar a tots els catalans i catalanes com vostès fan elusió fiscal, que és bàsicament, a diferència del que no poden fer, evidentment, les famílies.

Però en tot cas, vaig acabant. Mirin, nosaltres ho tenim molt clar. Sí, hi ha d'haver fiscalitat, hi ha d'haver fiscalitat justa. Qui més té, més paga. I els hi he dit moltes vegades, no és només per sostenir, en aquest cas, els serveis públics, que és fonamental; o sigui, la conselleria d'Economia a mi ja m'agradaria que tingués una maquineta d'anar imprimint diners, però això no funciona així, però hi ha un altre element fonamental que és reduir la desigualtat, i vostès són una màquina de desigualtat.

Miri, hi havia un informe d'aquesta setmana del ministre de Consum que ho diu molt clar: els grans tenidors d'aquest país —els grans tenidors d'aquest país— tenen quatre vegades més nivell de renda que, en aquest cas, evidentment, els llogaters, i, fins i tot, els grans tenidors d'aquest país tenen 450 vegades més patrimoni, l'impost de patrimoni que vostès volen eliminar.

I després ens vindran a dir que s'han de millorar els serveis públics, que han de millorar la salut i, en aquest cas, també l'educació pública. Jo els hi he dit diverses vegades: vostès són un perill, la seva gestió econòmica és un perill i són un perill per a l'estat del benestar; ho demostren a Múrcia i ho demostren al País Valencià. Per tant, lliçons, ni una.

El president

Moltes gràcies. En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Gràcies. Nosaltres només anunciar que votarem en contra del que ha presentat VOX, per no variar, i que no esperàvem que hi hagués un debat tan..., aixecat, tenint en compte que és una proposició bastant tècnica.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Gràcies. Al llibre primer del codi de finances públiques de la Generalitat que van tramitar a principis d'any, el Govern assumia, sense fer escarafalls, la tutela d'Espanya i s'hi subordinava financerament. Amb el llibre cinquè que avui debatem, intenten blindar jurídicament aquella submissió química de Catalunya. La Generalitat renuncia definitivament a recaptar cap dels grans impostos que paguem els catalans. És l'Estat espanyol qui, com sempre, vetarà la bossa perquè l'anem omplint. En acabat, amb comptagotes, ens en retornarà una part com qui ens fa un favor o ens perdona la vida. La màxima institució del país només recapta el nou per cent del que tributem els catalans i és a través d'impostos de successions, de donacions, de transmissions, és a dir, tots aquells impostos injustos i immorals que contribueixen a empobrir i despatrimonialitzar el nostre poble. Espanya ens roba i en comptes d'encarar-se a Espanya vostès imposen nous tributs als catalans. L'Administració, ja sigui amb seu a Madrid o amb seu a Barcelona, sempre hi guanya. Aquest és el missatge.

Per si tot plegat no fos prou vergonyós, els catalans encara hem de veure com el mateix estat que ens saqueja, ens fa préstecs perquè puguem anar tirant. El Fons de Liquiditat Autonòmica és un escàndol, un engranatge colonial dissenyat perquè ens endeutem i paguem interessos per recuperar el que era nostre i ells mateixos ens van manllevar. L'existència del FLA impossibilita que Catalunya acudeixi als mercats internacionals de capitals. Catorze anys portem ja de bloqueig financer a l'exterior amb l'inestimable suport de Junts, Esquerra i PSC.

Mentre l'Estatut proclama autonomia financera i recursos suficients, la pràctica condemna la Generalitat a la dependència econòmica a l'endeutament i a la subordinació permanents. Govers de Junts, d'Esquerra i del PSC han sostingut aquest model que vulnera les competències escrites al diari oficial i les converteix en fum. A les seves mans, la Generalitat ha esdevingut una gestoria que no preveu ni

controla els ingressos i que sobreviu a l'aguait de possibles transferències. Accepten l'obligació de passar pel Banc d'Espanya fins al darrer dels ingressos públics catalans, havent-ne de justificar la sortida com si fóssim nens petits que han de demanar permís i donar explicacions cada cop que volen retirar un diner de la guardiola. Dipositar tots i cadascun dels diners públics al banc central espanyol denota la manca de voluntat política a l'hora de constituir una tresoreria pròpia i independent.

Aquest llibre cinquè regula l'endeutament, sí, però ho fa normalitzant la dependència que patim. No han vingut a erradicar l'espoli fiscal que anualment i pel cap baix ens arrabassa 22.000 milions d'euros, no; han vingut a dir-nos que cada any pagarem 1.616 milions d'euros en concepte d'interessos a l'Estat que sorneguerament ens fa préstecs amb els diners que ens roba. «Cornuts i pagar el beure» és una dita que fa curt davant aquesta situació surrealista. Que una llei estructural de finances públiques hagi de preveure constantment l'escenari de suplement o de crèdit extraordinari, l'únic que demostra és la incapacitat del seu govern per prendre les regnes del país i salvar-lo dels carronyaires que el sobrevolen i se'l disputen. El que necessita Catalunya no és un projecte de llei que la subordini encara més a Espanya, és un avançament electoral que l'alliberi de vostès, de vostès i del seu mal govern.

El president

I finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Susanna Martínez Heredia.

Susana Martínez Heredia

Gràcies, president. Consellers i conselleres, consellera Romero, diputats i diputades... Avui VOX demana a aquesta cambra que aturem la tramitació del llibre cinquè del codi de finances públiques, i no és la primera vegada. Ja van presentar vostès una esmena a la totalitat quan vam debatre el codi de finances públiques i el seu llibre primer, i ja aleshores ens van parlar vostès de la motoserra, ens van dir que aquest codi era el primer pas cap a una hisenda catalana desplegada en vuit fascicles, que trencava el marc comú, que atacava la igualtat entre espanyols, que envaïa competències, que creava estructures d'estat, i avui han continuat vostès ampliant aquesta llista amb els seus deliris ideològics.

Avui arriba el llibre cinquè relatiu a la tresoreria, l'endeutament i les garanties, i vostès hi tornen amb una esmena la totalitat. Ens ho van deixar clar: segons les seves pròpies paraules, la seva no era una esmena a la totalitat al projecte de llei del codi de finances, sinó que era una esmena a la totalitat al nostre projecte fiscal i econòmic. Perfecte, diputat Ramírez, agraïm la seva sinceritat perquè així ens estalviem haver de buscar entre els articles de tresoreria, endeutament i garanties el motiu de tanta indignació. Almenys ja sabem que avui el llibre cinquè és el convidat accidental al seu míting de sempre: llibre primer, esmena a la totalitat; llibre cinquè, esmena a la totalitat. Diputats de VOX, el codi encara s'està elaborant llibre rere llibre i vostès ja fa mesos que tenen feta la crítica completa; una capacitat d'anticipació, la seva, que ben aplicada a les finances públiques ens seria francament útil.

Nosaltres seguim una metodologia una mica més convencional: primer llegim el text i després fixem la posició; i si llegim el contingut, la seva esmena encara costa més d'entendre, perquè vostès van dir a l'anterior debat que aquest codi no afronta la sostenibilitat pressupostària, però presenten vostès una esmena a la totalitat a un text que diu exactament el contrari i no ho diu de passada, sinó que situa l'equilibri pressupostari i la sostenibilitat financera en el mateix fonament de l'ordenació de les finances públiques. I també el text explica per què; perquè unes finances sostenibles són la condició perquè la Generalitat pugui continuar exercint les seves competències i garantint els serveis públics de manera sostinguda en el temps.

Diuen també que falta control, però vostès volen retornar un projecte que, tal com ha explicat la consellera, estableix la necessitat de disposar d'un pla de tresoreria anual amb previsió de cobraments i de pagaments i l'ordre de prelació, i que introdueix criteris de control alineats amb el sistema europeu de comptes.

Diuen també que falta eficiència, però rebutgen una llei que reforça la unitat de caixa i l'optimització de saldos públics, i diuen que falta transparència, però volen aturar una norma que obliga el Govern a informar trimestralment a aquesta cambra sobre l'evolució de l'endeutament. Perdonin, diputats de VOX, però alguna cosa no quadra.

I jo crec que la resposta ja ens la van donar vostès en l'anterior debat: «la motoserra». Sempre la motoserra. Fa soroll, els hi funciona bé a les xarxes, però té un petit problema, i és que una motoserra no sap elaborar un pressupost de tresoreria, no sap

calcular les necessitats de liquiditat, no sap planificar els pagaments ni gestionar els riscos financers i, sobretot, no sap distingir entre despesa ineficient i un servei públic necessari.

Diputats de VOX, més enllà de la motoserra, quin és el seu model de gestió de les finances públiques? Perquè nosaltres sabem que vostès volen retallar, però el que no sabem és què proposen vostès per gestionar, i aquesta diferència és molt important. Perquè vostès tenen un discurs de talla única: canvia el projecte, canvia la matèria, canvia el debat, però vostès arriben aquí, a aquesta tribuna, amb el discurs de sempre i confien en què més o menys els hi serveixi per a tot.

Per això avui els hi faré una proposta gairebé revolucionària per a vostès: preparin vostès els debats que porten aquí a les intervencions (*alguns aplaudiments*), deixin els discursos de talla única, i no em sembla una exigència excessiva. Potser així, fent la feina, descobriran que per debatre una llei és útil començar per saber què diu.

Avui la pregunta és molt concreta: volem defensar un sector públic més ordenat, més transparent i més responsable? Nosaltres sí, i per aquest motiu votarem en contra de la seva esmena a la totalitat. Perquè la resposta a una Administració complexa no és una motoserra; és rigor, és control, és transparència i és bona gestió. La motoserra fa molt soroll, diputats de VOX, però els comptes públics no es gestionen a crits.

Moltes gràcies.

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, procedim a la votació. Tanmateix, els haig de comunicar dues noves delegacions de vot per circumstàncies sobrevingudes i greus. La diputada Judit Alcalá González, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, ha delegat el seu vot en la diputada Elena Díaz Torreveiano per a aquesta sessió plenària, per una qüestió familiar. I la diputada Montserrat Berenguer Messeguer, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya, ha delegat el seu vot en la diputada Lorena Roldán Suárez. Ara se l'acaben d'emportar. Per tant, però no..., sembla que..., diguem-ne, pronòstic positiu.

Tanmateix, com que no hem pogut ajustar el sistema de vot, farem el següent. Farem com l'última vegada que vam tenir una dificultat tècnica. Quan acabi la votació electrònica, m'adreçaré a la portaveu del Grup Socialistes i després a la portaveu del Grup Popular per tal que expressin el sentit de vot de les dues persones que l'han delegat. D'acord?

Doncs, d'acord amb l'article 116.5 del Reglament, procedirem a la votació de l'esmena a la totalitat de retorn de la iniciativa que s'ha presentat.

Comença la votació.

Senyora Díaz?

Elena Díaz Torrevejano

En contra.

El president

Senyora Roldán?

Lorena Roldán Suárez

Sí; en contra, president.

El president

El resultat de la votació ha estat 122 vots en contra, 11 vots a favor i 2 abstencions.

Atès que l'esmena a la totalitat de retorn ha estat rebutjada, aquesta iniciativa pot continuar la seva tramitació.

Proposició de Llei de modificació del Decret legislatiu 1/2010, de 3 d'agost, pel qual s'aprova el text refós de la Llei d'urbanisme, per a l'adopció de mesures de contenció de l'especulació en les zones de mercat residencial tensionat

202-00064/15

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la proposta de tramitació, directament i en lectura única davant del Ple, de la proposició de Llei de modificació del Decret legislatiu 1/2010, de 3 d'agost, pel qual s'aprova el text refós de la Llei

d'urbanisme per a l'adopció de mesures de contenció de l'especulació en les zones de mercat residencial tensionat. (*Remor de veus.*)

D'acord amb l'article 138.2 del Reglament, el Grup Parlamentari Comuns va sol·licitar la tramitació en lectura única davant del Ple d'aquesta iniciativa legislativa. La Mesa, d'acord... (*Persisteix la remor de veus.*) Silenci, si us plau. La Mesa, d'acord amb la Junta de Portaveus, va acordar d'elevat al Ple la proposta de tramitació en lectura única sol·licitada. Com bé saben, aquest primer debat segueix les normes establertes per als debats a la totalitat.

En primer lloc, intervindrà al grup parlamentari proponent per un temps màxim de cinc minuts, tal com es va acordar a la Junta de Portaveus. Per tant, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Comuns, la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Consellera, consellers, diputats, diputades... Doncs, com deia algun diari avui, inicia el Parlament el primer pas per regular la compra especulativa a Catalunya, per regular la compra d'habitatge per fer negoci, que posa en risc el dret de moltes persones a tenir un habitatge per viure-hi.

Per què aquesta lectura única i d'aquesta proposició de llei en concret? Doncs amb algunes dades ràpides que intentaré fer-los-hi arribar: hi ha una alta concentració de l'habitatge en poques mans. Una concentració que, tot i que no sigui encara majoritària, és a dir, és veritat que la major part del parc d'habitatges no està en mans de grans tenidors, però sí que és una concentració que en els darrers vint anys ha crescut exponencialment.

Algunes dades, dades públiques..., crec que és important que quan utilitzem dades citem la font del que utilitzem i les dades que utilitzem i ens assegurem que són dades que provenen d'institucions públiques que no tenen interessos particulars vinculats als rendistes.

Per tant, dades del Ministeri d'Hisenda: el pes dels grans tenidors en el parc públic de Catalunya ha augmentat un cent cinquanta per cent en els darrers vint anys. El 2006 representaven el quatre per cent; ara mateix són el deu per cent. En canvi, la propietat concentrada, les persones que tenen només un habitatge, ha passat del seixanta-sis

per cent al cinquanta-cinc per cent. Però és que també ha augmentat el nombre de grans tenidors, que han augmentat en un 142 per cent, i, en canvi, el nombre de persones que tenen només un habitatge ha baixat un setze per cent.

Una altra dada més que també és il·lustrativa d'aquesta concentració: sis de cada deu habitatges es compren en efectiu, al comptat, sense necessitar una hipoteca. Crec que si coneixen la situació socioeconòmica de la majoria de les famílies en un país on el trenta per cent dels infants està en risc de pobresa, comprendran que la majoria d'aquestes compres que es fan al comptat no són precisament compres per anar-hi a viure.

Però és que no només això: entre el 2018 i el 2025, 1.228 edificis sencers van canviar de mans a Barcelona, només a Barcelona. Evidentment, qui compra aquests habitatges, aquests edificis sencers, tampoc és per anar-hi a viure; és per fer negoci, és per enriquir-se, és per especular. Compres d'edificis que a més a més acaben derivant en expulsió dels veïns i les veïnes que hi viuen de lloguer, en l'expulsió de molts dels veïns i veïnes que els hi fan la vida impossible amb lloguers de temporada, amb lloguers turístics i amb lloguers per habitacions.

Per tant, aquesta iniciativa és una iniciativa que el que busca és frenar aquesta concentració en poques mans de l'habitatge, aquesta concentració de l'habitatge en mans que el que busquen és obtenir rendes i especular.

Això és el que busca aquesta iniciativa, una iniciativa que també val la pena que posem sobre la taula d'on prové. L'origen d'aquesta iniciativa és un estudi encarregat pel pla estratègic metropolità, una instància vinculada a l'Àrea Metropolitana de Barcelona. Hi insistim, una institució pública on una persona que s'hi ha dedicat anys i que és un expert jurista contrastat a Catalunya en dret a l'habitatge, va elaborar una iniciativa basada en l'urbanisme sostenible, basada en el que diu la Constitució, basada en el que diu l'Estatut de Catalunya, que és que l'urbanisme ha de tenir una funció de garantir la sostenibilitat i l'habitatge per a tothom i que el dret a la propietat està condicionat per aquesta funció de l'urbanisme sostenible.

Per tant, és una proposta que defensem, que és sòlida jurídicament, que està argumentada i té viabilitat jurídica, i per això la presentem també com a lectura única. Perquè després d'aquest informe es va registrar aquesta iniciativa. Després d'aquesta

iniciativa, i en acord amb el Govern, es va crear un grup de treball on els diferents informes que es van fer van garantir que també es podia fer.

Que evidentment no és l'única mesura necessària, i això també ho volem posar sobre la taula; no és que només amb aquesta iniciativa es resolrà tot el problema. Evidentment que cal construir més habitatge públic i més habitatge de protecció oficial, tot i que alguns dels que avui es posaran les mans al cap quan van estar al govern durant deu anys només en van construir cinc-cents. Evidentment que això s'ha de fer. Evidentment que s'ha de regular. Evidentment que s'ha de taxar fiscalment. Per això els grans tenidors paguen el vint per cent de l'impost de transmissions patrimonials, però cal intervenir ja.

De fet, és una mesura que el que busca és que els ajuntaments puguin decidir que als seus municipis, al seu territori, la prioritat de la compra de l'habitatge sigui per anar-hi a viure. És una mesura que, en realitat, a qui beneficia és als milers de famílies que volen comprar un habitatge per anar-hi a viure i no poden perquè els hi prenen de les mans els grans tenidors, els grans fons, que moltes vegades compren al comptat, com hem dit, sense necessitar una hipoteca, sense necessitar el préstec d'emancipació que aprova, que té en marxa el Govern, i moltes vegades fins i tot oferint més del preu de venda que hi ha posat. És garantir que l'habitatge sigui per viure-hi. Es podrà comprar per familiars, es podria comprar una segona residència, només una en zones de mercat tensionat, i és una mesura que només s'aplicaria a les zones de mercat tensionat.

Avui donem el primer pas i hi haurà qui intentarà dilatar-ho. Els partits que representen el lobby rendista aquí, els partits que representen el senyor Sánchez Llibre aquí intentaràn dilatar-ho. Pot ser que s'aconsegueixi endarrerir, però els hi asseguro que la regulació de la compra especulativa a Catalunya serà una realitat més aviat que tard.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. A continuació, els grups parlamentaris poden presentar..., poden fixar llur posició. En primer terme, per fer ho, i en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Judith Toronjo i Nofuentes.

Judith Toronjo i Nofuentes

Gràcies, president. Consellera, diputats... Molt bon dia. L'habitatge és avui una de les principals preocupacions de tots els catalans i catalanes. Moltes famílies pateixen per arribar a final de mes i per si podran mantenir els seus lloguers. Mentrestant, milers de joves no poden accedir a un habitatge per molt que treballin o per molt que estalviïn.

I davant d'aquesta crisi de país, les receptes dels comuns, com hem vist a la ciutat de Barcelona, ens porten a un fracàs sense pal·liatius. Sense anar més lluny, aquesta legislatura el Govern i els seus socis de govern han vehiculat, han modificat, més de cinc vegades les normatives en matèria d'urbanisme i en matèria d'habitatge, i cap ha resolt el problema. I avui hi tornen, hi tornen amb una nova llei, amb un nou pedaça, amb un nou peatge a canvi de pressupostos i amb més oxigen per al Govern d'Illa.

Parlem, per tant, d'una reforma que afecta el dret de propietat, que afecta el planejament urbanístic de nou de 291 ajuntaments, on es concentra ni més ni menys que el noranta per cent de la població catalana, i afecta també el funcionament del mercat residencial, limitant ara la seva compra. I, a més, flagrant, es pretén aprovar per lectura única, sense escoltar el món local, sense escoltar els experts, sense escoltar aquest propi Parlament.

Però, a més a més, aquesta iniciativa també parteix d'un diagnòstic equivocat. Vostè em parlava de dades, doncs, bé, Catalunya acumula un dèficit de més de 125.000 habitatges. Estem parlant de que anualment caldrien fins a quaranta mil construccions noves de pisos o de cases. I veiem com a la pràctica el Govern de la Generalitat només n'aconsegueix, i encara amb prou feines, quinze mil.

Tot i així, malgrat la seva negativa, consellera, falten grues, sí, i també més planificació. Per tot plegat, com vam anunciar ahir en roda de premsa, des del nostre grup parlamentari, des de Junts per Catalunya, presentarem un recurs davant del Consell de Garanties Estatutàries perquè vulnere, en primer lloc, el dret de propietat,

allò que els Comuns obvien, posant en risc fins i tot el dret a poder heretar un habitatge familiar; posar en valor aquell sacrifici dels nostres pares, dels nostres avis, per aconseguir una llar familiar. I es fa traslladant, també, les responsabilitats als nostres ajuntaments sense criteris homogenis, el que a la pràctica pot provocar un greuge territorial i posar en risc que, per exemple, s'apliqui a Barcelona i no a Badalona o a Sant Cugat.

Davant d'aquesta improvisació, des de Junts per Catalunya defensem un canvi de model, un canvi de model basat en quatre eixos i que la premissa inicial ha de ser augmentar l'oferta. Perquè sense oferta no hi ha habitatge assequible. I això passa per incrementar el parc públic, amb la mitjana europea del nou per cent; impulsant la rehabilitació, sí, però també facilitant l'accés als nostres joves amb els crèdits d'emancipació i fent que la condició d'habitatge de protecció oficial es mantingui només fins al retorn del préstec. Precisament, perquè les polítiques socials les han d'assumir els governs i les administracions i no els joves, de la mateixa manera que els impagaments dels pisos també els ha d'assumir aquesta pròpia Administració i no han d'anar a càrrec dels petits propietaris, que són un actor clau en aquesta crisi de l'habitatge.

En segon terme, perquè cal mobilitzar l'habitatge existent. Cal posar en circulació tot aquell habitatge que ve de la Sareb, facilitant els canvis d'usos també de locals i d'oficines, i flexibilitzant i finalitzant les promocions residencials inacabades a tants i tants municipis.

En tercer terme, per recuperar la seguretat jurídica. Sense confiança no hi haurà inversió en el nostre país, i això està en risc també a través d'aquesta normativa. Cal acabar amb les ocupacions conflictives i delinqüencials. Cal agilitzar el planejament urbanístic i també planificar i simplificar els terminis de les llicències.

Però, a més a més, també en un darrer terme, i no menys important, que és una fiscalitat justa. N'hem parlat avui sobradament també en aquest plenari: una fiscalitat que ajudi i que no expulsi, i ho faci reduint impostos com l'ITP, com l'IVA per a l'accés al primer habitatge per als joves, facilitant les donacions familiars; és a dir, que els pares puguin ajudar els fills per un primer habitatge, i incorporant deduccions i incentius per als petits propietaris per incrementar aquest parc públic de lloguer.

En definitiva, avui tornem a veure un govern que legisla canviant constantment aquestes regles del joc. Ho fa d'esquena als sectors, ho fa d'esquena als ajuntaments, generant més inseguretat jurídica. I per això avui votem «no»: «no» a més pedaços, «no» a més receptes fallides, «no» a continuar modificant lleis que no resolen el problema. I des de Junts diem «sí» a una política d'habitatge que augmenti l'oferta, que recuperi la seguretat jurídica, que generi més oportunitats a les famílies i als nostres joves, i «sí» a construir consensos per donar resposta a aquesta crisi sense precedents. Perquè Catalunya necessita lideratge i Catalunya necessita més habitatge.

Gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, diputada. Ara també per posicionar-se, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la senyora Mar Besses Casanovas.

Mar Besses Casanovas

Gràcies, president. Bon dia, diputats, diputades, consellera. Bé, avui debatem una proposició de llei que aborda una qüestió central, que és com evitem que l'habitatge continuï sent objecte d'especulació i com garantim que compleixi la seva funció principal, que és molt simple: que la gent hi pugui viure.

I aquí el diagnòstic és clar, perquè vivim en una emergència habitacional i l'accés a l'habitatge és, probablement, el principal repte que té el nostre país i una de les principals preocupacions que té la ciutadania. És una situació que condiciona trajectòries vitals, que impedeix a molts joves emancipar-se, que erosiona l'arrelament als barris i als pobles i que, en definitiva, està obrint una de les principals esquerdes socials al nostre país, que és aquella que separa aquells que disposen d'un habitatge en propietat d'aquells que han de destinar una part desproporcionada del seu sou a, simplement, poder tenir un sostre, on viure.

Per això també compartim una idea essencial, que és que l'habitatge és per viure i no per especular. No pot ser un simple actiu financer. No pot ser una eina d'acumulació patrimonial il·limitada. No pot ser que una necessitat tan bàsica com tenir un sostre,

on viure sigui tractada igual que qualsevol altra inversió. I, en aquest objectiu, nosaltres, des d'Esquerra Republicana, hi serem. Hi serem per actuar contra la compra especulativa. Hi serem per estudiar mesures que impedeixin que habitatges que haurien de servir per viure-hi acabin fora de l'abast de la ciutadania.

Però també hi serem amb responsabilitat, amb exigència jurídica i amb voluntat que allò que aprovem sigui efectiu, sigui aplicable i sigui sòlid. Perquè els nostres dubtes no són sobre la necessitat d'actuar; els nostres dubtes són sobre si la legislació urbanística és la millor eina per donar resposta a aquest objectiu. Quan parlem de limitar facultats d'adquisició, de transmissió o de disposició dels habitatges, és necessari que ens preguntem, que valorem, si aquest és el vehicle normatiu més robust o si aquestes qüestions trobarien un encaix més adequat en el dret civil, en la legislació d'habitatge i també en la fiscalitat.

I la fiscalitat aquí, en aquest sentit, també ens sembla que és una eina clau, una eina central. I aquí també ho hem d'assenyalar, perquè aquí l'Estat hi té una responsabilitat enorme. Ens agradaria tenir, evidentment, totes les eines aquí com a país, però avui moltes de les palanques més potents per acabar amb la compra especulativa d'habitatges continuen depenent de Madrid, com és l'IVA, com és l'IRPF i la resta d'instruments fiscals. I aquí també hem d'exigir coherència, coherència al Govern de l'Estat, format pel PSOE i per Sumar; un govern que fa molts anuncis sobre la necessitat de combatre l'especulació, però que no ha impulsat les reformes fiscals que permetrien desincentivar de debò la compra especulativa.

No podem reclamar contundència aquí mentre es renuncia a utilitzar les eines més eficaces allà on sí que es tenen les competències. No té sentit tractar fiscalment igual qui compra el seu primer habitatge per viure-hi que qui compra el desè, el quinze o el cinquante habitatge només amb l'objectiu de treure'n rendiment econòmic. La fiscalitat hauria de premiar l'habitatge habitual i permanent i hauria de desincentivar l'acumulació especulativa. Aquesta seria la via més directa, més clara i probablement la via més robusta per actuar sobre aquesta problemàtica.

Si tots compartim el diagnòstic, la coherència també exigeix utilitzar les competències que cadascú té. Però, com deia, nosaltres hi serem. Hi serem per avançar en aquest objectiu. Ho farem avui votant favorablement aquesta proposició de llei, com ho hem

fet sempre des d'Esquerra Republicana, que hem estat també al capdavant de les polítiques d'habitatge d'aquest país i de les principals regulacions que ens han permès avançar en la garantia del dret a l'habitatge. Ho hem fet amb l'impuls de la limitació dels preus dels lloguers, amb la regulació dels lloguers de temporada i d'habitacions, amb la regulació dels habitatges d'ús turístic i sempre que ha estat possible per defensar que l'habitatge no es pot convertir en un producte financer, en una suma d'habitacions, en uns allotjaments turístics sense límits ni en un mecanisme per expulsar veïns i veïnes dels seus barris.

Per tant, el nostre punt de partida no és la inacció, és exactament el contrari. És actuar, però, actuar bé. I això exigeix que durant la tramitació tothom exigeixi la seva responsabilitat, responsabilitat que li demanem al grup proposant per tal d'afrontar aquest debat amb voluntat d'acord, amb la predisposició de treballar aquest text i també assumir, doncs, que aquesta proposició de llei neix amb dubtes jurídics que caldrà resoldre si volem que acabi sent una norma sòlida.

I responsabilitat que exigim també al Govern de la Generalitat. És cert que la lectura única, doncs, deixa un termini molt reduït per presentar i negociar esmenes, però això no pot servir d'excusa, sinó que, al contrari, el Govern s'ha d'arremangar, ha d'implicar-se i ha d'aportar també tota la seva capacitat tècnica i jurídica, i assumir també la responsabilitat que li correspon perquè aquesta llei sigui millor. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Perquè no s'hi val amagar el cap sota l'ala quan es tracta del principal repte social que té el nostre país.

I acabo, president. Perquè la ciutadania no necessita més titulars, necessita lleis que funcionin, necessita mesures valentes, sí, però també sòlides. I aquesta llei..., i aquest és el nostre criteri: ambició i fermesa contra l'especulació, defensa clara del dret a l'habitatge i màxim rigor jurídic, perquè allò que aprovem serveixi realment per garantir que els habitatges siguin, abans que res, llars.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. En nom del Grup del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la senyora Maria Àngels Esteller Ruedas.

Àngels Esteller Ruedas

Gràcies, senyor vicepresident. Senyora consellera, senyores i senyors diputats. Al Grup Popular estem preocupats per les dificultats de les famílies, els joves, les rendes mitjanes d'accedir a un habitatge a Catalunya, sigui de compra o de lloguer. Però aquesta situació és fruit de les polítiques del Govern i de les seves polítiques d'esquerra radical i d'intervenir.

Però en aquesta proposició, avui l'esquerra populista i radical ens demostra que està més preocupada per anar i lluitar contra la propietat privada i els principis del lliure mercat que de resoldre el problema de l'habitatge. I avui toca a combatre l'exposada compra especulativa. Què és la compra especulativa? És que no ho defineixen en la llei. Ara, avui li toca la compra especulativa i són incapaços de definir la compra especulativa. Per què no ho fan? Perquè és un concepte ideològic, dogmàtic. No existeix en les lleis, no existeix la compra especulativa. Guanyis a través de compravenda de pisos no és compra especulativa. Ara bé, com vostès no ho saben, ho deixen a l'aire. Per tant, estableixen una llei en base a un concepte que no té categoria jurídica. I quan no tenen la categoria jurídica i és inexistent, no es pot establir un règim de prohibicions ni de restriccions, que és el que vostès fan.

Per tant, aquí presenten aquesta proposta perquè és un atac frontal a la propietat privada. És un atac als elements de qualsevol democràcia. I pretenen fer-ho, a més a més, simplement, modificant la llei d'urbanisme, i per lectura única, com si res, com si fos una qüestió menor. Vostè coneix l'ordenament jurídic? Vostès coneixen la dimensió del que avui estan plantejant en aquesta cambra?

Primer. Atempta contra el contingut essencial del que és la propietat, perquè limita les facultats bàsiques del propietari, com és usar, gaudir i disposar del seu bé. Desborda la funció social. Senyora consellera, li toca a vostè la funció social, però no a costa del patrimoni dels catalans; a costa de les seves polítiques que no fa, en benefici de que es pugui incrementar el parc d'habitatge. I vostès converteixen la funció social en un mantra que justifica qualsevol restricció i qualsevol actuació, en contra, també, de la doctrina del constitucional, que requereix proporcionalitat, justificació i que no buidi el contingut de la propietat, que fan vostès a través d'aquesta proposta.

Altera els elements nuclears del contracte de compravenda. No són conscients que el decidir qui pot comprar, amb quina finalitat, quin ús s'hi ha de donar i quines condicions alteren l'objecte, alteren la causa, alteren la llibertat de les parts. I tot això forma part dels drets i obligacions de dret civil privat: article 149.1.8 de la Constitució, competència exclusiva de l'Estat. I ho fan com si no fos res. Escolti'm, estan alterant els elements substancials d'un contracte i ho fan a través d'un pla urbanístic. Són conscients, senyora consellera, de la dimensió de totes aquestes qüestions?

I, a més a més, van també en contra de la llibertat d'empresa, de l'article 38 de la Constitució, perquè expulsa *de facto* totes les activitats immobiliàries que han de construir els 25.000 habitatges que es necessiten cada any a Catalunya. Qui ho farà? Estan destruint el que és el mercat. I, per altra banda, van en contra també de l'article 63 del Tractat de la Unió Europea, perquè estan en contra de la circulació. Per tant, és un control polític de la propietat, que, a més a més, és un tema que no es pot resoldre per lectura única. Volen emmordassar el Parlament de Catalunya perquè impedeixen que experts compareguin en aquest Parlament per, veritablement, veure'n la dimensió.

No es pot aprovar per lectura única una proposició de llei que afecta drets, llibertats, principis estructurals del nostre ordenament jurídic. I, per tant, nosaltres hi estem absolutament en contra. Vull aprofitar perquè el Grup Popular fem una defensa del dret a la propietat; és el pilar essencial de la llibertat individual, forma part del nucli essencial dels drets de la persona i té una protecció constitucional que aquest Parlament hauria de respectar. Per tant, aquesta llei és un atac a tots nosaltres, a tota Catalunya. Qualsevol persona..., més del noranta per cent de les persones tenen un o dos habitatges. Qualsevol propietari està amenaçat per aquesta llei. Tots els catalans estem amenaçats amb aquesta llei, amb aquesta llei que va en contra de les llibertats i de la propietat privada de tots els catalans.

I, per tant, senyora consellera, nosaltres li demanem que no hi doni suport. Catalunya està avançant cap a un sistema de control polític de la propietat. La regulació de les compravendes és una peça més de l'engranatge ideològic que té la planificació econòmica de la propietat pròpia dels models comunistes, que sempre han fracassat i que han enfonsat totes les societats. Senyora consellera, Catalunya necessita un

govern que defensi la llibertat dels catalans, que defensi la propietat privada dels catalans, d'aquí es desprèn d'un model de societat que vostès preserven i Catalunya no mereix un govern, ni tampoc uns grups parlamentaris que volen colar per la porta del darrere el que és el comunisme.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula la senyora Mónica Lora Cisquer.

Mónica Lora Cisquer

Bé, molt bon dia. Bé, la conclusió de l'esquerra és sempre la mateixa: no hem intervingut prou. De fet, mai es plantegen, mai es pregunten si potser el problema és haver convertit l'habitatge en un dels mercats més intervinguts que existeixen a dia d'avui. De fet, a mi em bull la sang veure com vostès parlen de garantir el dret a l'habitatge, que parlen de justícia social quan vostès són realment els principals responsables d'haver creat una gran injustícia, on milers i milers de catalans tenen greus dificultats per poder accedir a un habitatge. *(Aplaudiments.)*

I és que la declaració de les zones tensionades són la conseqüència de les seves polítiques, que el que ha provocat és que la demanda augmenti i l'oferta baixi. De fet, no hi ha política d'oferta que pugui aguantar aquesta demanda infinita i invasiva que estem patint en els darrers anys. De fet, s'ha de tenir en compte, en aquest sentit, que els darrers cinc anys Catalunya ha patit un increment demogràfic equivalent gairebé a quatre vegades la ciutat de Tarragona, però en canvi no s'han construït quatre ciutats de Tarragona en habitatge. De fet, amb prou feines Catalunya inicia anualment entre quinze i vint mil habitatges nous l'any. Què vull dir amb això? Que l'escassetat en matèria d'habitatge no és casual, és fruit de totes les polítiques intervencionistes que portem patint durant aquests últims anys.

Dit això, vostès parteixen de la idea que l'especulació és la causa de la crisi de l'habitatge, però és que és just al revés, no és la causa, és la conseqüència, a veure si ho entenen els diferents grups parlamentaris que també defensen aquesta postura, perquè l'especulació no és l'origen del problema, sinó la conseqüència d'haver convertit l'habitatge en un bé escàs. Què vull dir amb això? Que perseguir

l'especulació sense solucionar l'escassetat és tractar els efectes sense afrontar realment la causa. (*Aplaudiments.*)

I és que mantenir una demanda pràcticament il·limitada en matèria d'habitatge amb una oferta insuficient és la fórmula perfecta perquè això acabi passant, és la fórmula perfecta! I, al cap i a la fi, s'ha de tenir en compte que parlem de persones, no? i que les polítiques que s'impulsen tenen conseqüències, les polítiques del sanchisme, les polítiques dels partits com en Comú Podem, que estan condicionant totes les polítiques en matèria d'habitatge. A dia d'avui, ara mateix ens trobem desenes i desenes de catalans que estan competint per un sol habitatge, ens trobem desenes i desenes de catalans que estan sumits en autèntics càstings immobiliaris que són inassumibles. I no només això, sinó totes aquestes polítiques d'aquests últims anys han afavorit el barraquisme vertical (*aplaudiments*), cada vegada ens trobem més famílies catalanes que es veuen obligades a compartir habitatge amb altres famílies, precisament per les greus dificultats que tenen per poder accedir a un habitatge digne. I aquesta és la gran paradoxa de les polítiques d'En Comú Podem, del Partit Socialistes i totes les polítiques que s'han impulsat durant aquests últims anys, aquesta és la gran paradoxa, que vostès han acabat elititzant el mercat de lloguer i han acabat expulsant a totes aquelles persones que vostès deien que volien defensar (*aplaudiments*) i que volien protegir. Aquestes són les conseqüències que han provocat.

Què creuen que passa quan es persegueix el petit propietari? Doncs que molts d'aquests acaben venent els seus habitatges, i qui compra aquests habitatges? Són els joves que es volen emancipar? Són les famílies que tenen greus dificultats per poder arribar a final de mes o per poder accedir a una hipoteca? No. Qui acaba comprant és qui té més capital i qui té més recursos econòmics. Oh, la, la! Sí, els grans fons d'inversió i els compradors estrangers. Però és que això és conseqüència de les seves polítiques, que han creat l'escenari perfecte perquè això passi.

Perquè les seves polítiques s'ha de tenir clar que acaben perjudicant precisament a qui té menys recursos econòmics i a qui té més dificultats per poder arribar a final de mes. I, en definitiva, el que avui ens proposen no crearà ni un sol habitatge i no augmentarà l'oferta d'habitatge. De fet, realment –sempre els hi comento, no?–, si

volem millorar la situació en matèria d'habitatge s'ha de fer justament el contrari del que s'ha fet fins ara. De fet, els hi diré més, si jo fos un gran fons d'inversió o un comprador estranger, probablement acabaria votant partits com el Partit Socialistes o En Comú Podem. *(Aplaudiments.)* Saben per què? Perquè precisament vostès generen la situació perfecta perquè l'especulació campi pels nostres carrers. Precisament són les seves polítiques, que estan garantint que hi hagi una oportunitat de negoci per a aquestes persones. Per què? Doncs perquè el que busquen precisament que hi hagi una oportunitat de negoci és que cada vegada hi hagi menys oferta i que hi hagi més demanda, i que hi hagi menys oferta amb la qual competir i no només això, sinó que *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)* s'estan carregant la classe mitjana. I ja acabo. El que s'ha de fer, i aquesta és la conclusió: deixar-se de polítiques intervencionistes i deixar de fabricar escassetat, que això és lo que està passant a dia d'avui. L'habitatge no pot ser un bé escàs, que això és el que han provocat les seves polítiques.

I només per acabar, sobre el tema de la tramitació, nosaltres, lògicament, estem en contra de la tramitació per lectura única, no compartim que no hi pugui haver un debat en profunditat. S'ha de tenir en compte que estan portant a votació un text normatiu que afecta un dret fonamental com és el dret a la propietat i que canviaran també les regles del joc i, per tant, sí que vull incidir, en aquest sentit, que s'hauria de poder generar aquest debat en profunditat dintre del Parlament.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra, té la paraula la senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

En realitat, si algú fos d'un fons voltor, probablement votaria Donald Trump, perquè probablement no seria d'aquest país, així que més o menys intentaria votar lo mateix que vosaltres, si poguessin.

És interessant perquè..., que mencionin aquestes coses, perquè penso que és evident que vivim en una època de guerres a diferents escales. No totes les guerres tenen bombes, hi ha guerres que són comercials, hi ha guerres que són aranzelàries,

hi ha guerres que són econòmiques. Ho sé jo, ho saben vostès, ho sap precisament Donald Trump, el *jefe* dels patriotes de consolat i moqueta que tenim per aquí. Perquè quan ells volen defensar els interessos dels seus li diuen «guerra». A mi em sembla bé. Si volen guerra, que sigui guerra, perquè hi ha guerres que no surten als mapamundis, hi ha guerres que només surten a les guies turístiques.

És una guerra que està dins de les nostres vides, es juga metre a metre, pis a pis, bloc, bloc i barri a barri. És una guerra i l'han declarat ells, que ens sagnen mig salari mentre compren pisos a *tocateja*; l'han declarat ells, que han trinxat pisos per convertir-los en habitacions per multiplicar-ne el preu i perquè això diguin després que han sigut les nostres lleis; l'han declarat ells quan a l'Eixample Dret hi ha pisos que valen nou mil euros i que, per tant, han pogut decidir quines zones podem evitar els treballadors i quines zones són només per a aquells que venen aquí de pas; l'han declarat ells quan a l'Eixample Esquerre, en sis mesos han comprat vint-i-dos blocs més; i l'han declarat ells quan a Ciutat Vella pràcticament ja no queden propietaris. És una guerra, i l'han declarat ells, que tenen els seus lemes i els seus estendards: «Onze mesos, solo alquiler temporal, solo estudiantes»; aquests són els que estan defensant tota la banda que no volen aquest tipus de lleis. És una guerra, i evidentment tenen els seus comissionistes. Hi ha una part del partit judicial que no li agrada presentar-se a les eleccions i hi ha una part d'aquells diputats d'aquí i del Congreso que acumulen moltes més propietats de a les que poden viure.

Perquè una cosa és comprar una casa per viure-hi i una altra cosa és comprar una casa perquè no hi pugui viure ningú. A mi m'encanta que parlin del dret de la propietat, del dret a la propietat de qui? Perquè aquí, precisament en aquest país i en la resta de l'Estat, qui està vulnerant el dret de la propietat dels treballadors són els vostres amiguets, són els que compren blocs perquè nosaltres no puguem accedir mai a una casa. Això és un saqueig, i el botí acaba sent les nostres vides. I una democràcia no pot mirar com segresten les seves cases com una fatalitat meteorològica, perquè els fons voltors no han plogut del cel, perquè l'especulació no ha plogut del cel. (*Veus de fons.*) No saben què és l'especulació? Home, doncs no ho sé, ja poden començar per la Bíblia, que tant els agrada citar, i veure què tal anava la moguda dels mercaders que anaven fora del temple, si volen. Quan acabin amb això, seguim.

Quan tu compres un bé i aprofites que tens una sèrie de representants polítics que sembla més que els hagi votat Idealista que no que els hagi votat el poble català, que aprofiten per fer determinades lleis –i no diguin que hem sigut nosaltres, perquè aquí, precisament des d'on va haver-hi el disparament dels preus va ser a partir d'Aznar, perquè a mi sempre em fa molta *risa* això, el pare Aznar fa la llei i el fill no cal que faci la trampa per poder enriquir-se–..., doncs bé, l'especulació té a veure amb comprar un bé i llavors alterar tota una situació per poder doblar els preus. L'especulació té a veure amb que compres un bloc i en pocs mesos el puguis vendre per molt més preu.

I aquesta llei encara no és suficient. Aquesta llei encara no és suficient quan es poden comprar aquests blocs i apujar-ne el preu. Aquesta llei no és encara suficient quan pot dependre de la voluntat d'un ajuntament o no; això ho hauríem d'haver après amb les lleis que s'han fet a nivell d'Estat. El que no pot ser és que s'intenti legislar i que a la realitat no arribi. El que no pot ser és que les nostres lleis no valguin res perquè no tremolaran. Perquè no sé què tal us va anar a l'institut, però si vau viure mai situacions de violència sabreu que aquelles persones que no tenen límit i que només creuen en la llei del més fort, quan més abaixes el cap, més dur aniran. Jo no recordo que històricament a ningú que no sàpiga anar fins al final l'hagin perdonat.

Per tant, si us diuen que sigui una guerra, que sigui una guerra fins a les últimes conseqüències, perquè no és normal la situació en la que estem. I no pot ser que tinguem mig Parlament d'aquesta manera. I no pot ser que anem demanant una vegada i una altra a tribunals que ens neguen les nostres llibertats; que hi hagi persones que no puguin viure en aquest país. Una casa no és un actiu, una casa és on s'esmorza i on es crien els fills i cuides la teva família. Volen especular? Volen comprar i seguir invertint? Perfecte! Facin-ho amb or, facin-ho amb iots, facin-ho amb el que els doni la gana, no amb aquelles coses que necessitem per viure! És això el que estem defensant aquí.

Li diuen «comunisme», jo què sé! Benvingut comunisme. Jo crec que el dia que arribi el comunisme ja els aviso, si volen els truco i així no han d'estar patint cada sant dia i cada sant plenari. Però a hores d'ara això, en tot cas, seria socialdemocràcia tova – socialdemocràcia tova. Perquè hi ha després autors a qui els encanta citar –poden buscar-los–, que són els primers que parlaven de eutanasiar els rendistes.

Així que si creuen una mínima..., una mínima cosa en aquesta idea de la Catalunya que s'aixeca, la Catalunya que treballa, potser que algun dia estiguin al costat dels que treballen i no dels que viuen del treball dels altres; que vivim en una societat on, mes a mes, hi ha persones que només han de fer així amb el mòbil i mirar si li han ingressat mig sou per cadascun dels pisos que tenen.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. En nom del Grup Mixt, té la paraula la senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

L'extrema esquerra s'ha habituat a concebre lleis ideològiques que, de tal manera que ja no cal analitzar ni identificar els problemes o les causes, n'hi ha ben bé prou amb assenyalar arbitràriament els rics, els propietaris, els empresaris, els promotors o qualsevol que generi riquesa i bonança.

La realitat, tossuda i neutral, desfà l'argumentari fantasiós que tots vostès defensen per intervenir el mercat. Un intervencionisme que s'ha acreditat perjudicial i contraproduent per a tots. Inseguretat jurídica per als propietaris, que es tradueix en pisos tancats amb pany i forriac, i promotors que no tenen cap incentiu per invertir, és a dir, blocs sencers i degradats dels nostres barris vells que ningú gosarà rehabilitar. Aquest és el final feliç que havien predit quan van començar a redactar aquest conte, o se'ls n'hi ha anat de les mans?

Quan una política pública fracassa, el seny obliga a revisar les decisions que s'han pres i que han provocat el desastre. Però vostès, en comptes de revisar i identificar l'error, opten per descarregar responsabilitats sobre el seu arxienemic. Quan es col·lapsen els serveis públics no és culpa de qui els utilitza fraudulentament sense finançar-los, és culpa dels rics per no haver pagat més impostos. Quan no hi ha habitatge disponible no és culpa dels governs que deixen entrar milions d'immigrants il·legals, és culpa dels propietaris, que són uns especuladors. I així tot.

S'han dedicat a limitar el desenvolupament urbanístic, incrementant traves administratives i multiplicant càrregues fiscals sobre la construcció, criminalitzant qualsevol promoció immobiliària, desincentivant inversions privades i deslocalitzant

empreses del sector de la construcció. L'obligatorietat de reservar el cinquanta per cent dels habitatges nous en concepte de pisos de protecció ha fet inviables moltes operacions i ha privat el mercat d'incorporar nova oferta. Vostès no són la solució a la manca d'habitatge, vostès en són els màxims instigadors.

Abans, l'Administració defensava sense escletxes el dret a la propietat. Això incentivava l'estalvi, la inversió. La gent s'arriscava, construïa, rehabilitava. El patrimoni era una garantia, un pla per complementar la pensió. Avui tot és inseguretat jurídica i incertesa. Les seves polítiques, més properes a les expropiacions comunistes que a la tradició jurídica catalana, fan trontollar la cultura de l'esforç i l'estat del benestar.

Amb aquesta proposició de llei pretenen decidir quina quantitat de patrimoni és socialment acceptable i, des d'un desconeixement descarnat de la realitat socioeconòmica del país, fixar quin és el nombre d'habitatges a partir dels quals un ciutadà deixa de ser propietari ordinari per convertir-se en un monstre sospitós d'especular i d'enriquir-se de manera il·lícita. En poques paraules, pretenen penalitzar l'èxit en comptes de fomentar-lo.

Els seus plantejaments comunistes i vostès són irrisoris dins d'aquesta cambra i serien inofensius si no fos perquè han investit i aprovat els pressupostos del senyor Illa. Ara el poden condicionar, un xantatge que acabarem pagant el conjunt de catalans. Què és el que venen a dir-nos avui, que el patrimoni és acceptable mentre sigui modest? Que si t'esforces, estalvies i inverteixes, l'Estat et podrà imposar restriccions? No ho veuen, que desestabilitzaran encara més el mercat, que provocaran l'ajornament de projectes immobiliaris i que el capital es deslocalitzarà cap a entorns més favorables? Amb aquest text pretenen crear una nova categoria jurídica, la de l'anomenat «gran tenidor», que definiran arbitràriament, no en base a criteris jurídics i econòmics, sinó per criteris purament ideològics. A Catalunya un passarà a ser gran tenidor amb cinc habitatges, sense importar si parlem de cinc pisos mig enrunats d'una població d'interior o de cinc àtics acabats d'estrenar a la ciutat de Barcelona. A l'Estat espanyol, per contra, un gran tenidor haurà de posseir com a mínim deu immobles, una discriminació que farà que molts promotors i inversors

creuin les fronteres de Catalunya i s'instal·lin al país veí. El comunisme fa miques tot el que toca.

Limitar el dret a la propietat privada i penalitzar-lo és un precedent extraordinàriament perillós. A qui combaten no és als fons voltors, sinó a les famílies que han invertit llurs estalvis per millorar la jubilació, als empresaris i autònoms que després de dècades de treball han preferit adquirir immobles abans que confiar els estalvis a la volatilitat dels mercats financers, als promotors que assumeixen riscos personals per finançar promocions residencials o rehabilitar edificis degradats.

Digui'm un sol exemple d'algun país del món que hagi solucionat la manca estructural d'habitatge reduint la confiança i les garanties als inversors. A primer d'Economia t'ensenyen que quan augmenten la demanda i els preus és necessari crear més oferta per reequilibrar el mercat. I què fan, vostès? Exactament el contrari. És com pretendre augmentar la producció agrícola penalitzant els pagesos que més camps sembren. Mentre ens governi la desraó, anirem de mal borràs.

Votarem en contra d'aquesta proposició perquè, a diferència de vostès, no hem vingut a fer universal la pobresa, sinó a garantir el benestar i la prosperitat dels catalans.

Seny i ordre.

El vicepresident segon

Ara, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la senyora Eva Candela López.

Eva Candela López

Gràcies, vicepresident. Molt bon dia a tothom. Només un comentari al que deien les diputades. Diputada Lora, si la seva teoria fos bona, ja li dic jo –ja li dic jo– que la Comunitat de Madrid i la Comunitat Valenciana ja estarien aplicant el que estem aprovant aquí, però des de fa molts dies. Ja li dic jo que si fos bo seria així, però és que no ho és, la teoria que diu vostè, bona.

Bé, l'habitatge ha deixat de ser per a milers de catalans i catalanes una expectativa de futur per convertir-se en una preocupació quotidiana. Parlem del dret de les persones a poder desenvolupar un projecte de vida, a emancipar-se, a formar una família o a envellir amb seguretat. L'article 47 de la Constitució espanyola estableix

que tots els ciutadans tenen dret a gaudir d'un habitatge digne i adequat i l'Estatut d'autonomia de Catalunya també reconeix aquest dret i atribueix a la Generalitat de Catalunya les competències àmplies en matèria d'habitatge.

I llavors aquest mandat ens obliga a actuar; a actuar quan el mercat per si sol deixa de garantir aquest dret, el dret a l'habitatge. I les dades són contundents: a Catalunya el preu de l'habitatge ha crescut molt per sobre dels salaris durant l'última dècada, i en moltes ciutats tant la compra com el lloguer d'habitatge absorbeixen una part molt important, una part molt superior ja al trenta per cent dels ingressos de les llars. Els joves són un dels col·lectius més perjudicats; tenim una edat mitjana d'emancipació que supera els trenta anys, una de les més elevades d'Europa, i cada vegada hi ha més persones amb feina estable que no poden accedir a un habitatge en propietat ni trobar un lloguer assequible.

Aquesta situació no és fruit d'una única causa, evidentment. Hi influeix la manca d'oferta, hi influeix l'increment de costos, també els tipus d'interès, els canvis demogràfics i molts d'altres factors, però també hi té un paper la financerització de l'habitatge i l'augment d'operacions que tenen com a objectiu principal obtenir una rendibilitat econòmica ràpida a partir de la revalorització dels immobles. Quan un habitatge es compra exclusivament per especular amb el seu valor, deixa de complir la seva funció i es converteix en un actiu financer més. Aquesta dinàmica redueix l'oferta disponible per a les famílies, incrementa la competència entre compradors i contribueix a una escalada de preus que acaba expulsant a molts ciutadans del mercat.

Llavors, regular la compra especulativa no significa qüestionar la propietat privada, diputada Esteller, ni penalitzar la inversió productiva; regular la compra especulativa significa diferenciar entre qui adquireix un habitatge per viure-hi o bé per posar-lo en lloguer de manera estable o bé per desenvolupar una activitat econòmica legítima, diferenciar-lo de qui l'adquireix únicament per obtenir un benefici especulatiu que contribueix a tensionar encara més el mercat.

I a veure, altres països europeus fa anys que utilitzen instruments, poder no igual que aquest, però utilitzen instruments per limitar aquestes pràctiques, i no són mesures, diputada Esteller, contra el mercat, sinó mesures per preservar-ne el bon

funcionament i garantir que l'habitatge continuï sent, abans que res, un bé essencial. Catalunya també ha de dotar-se d'eines adaptades a la seva realitat i aquesta regulació no pot esperar. Cada operació especulativa que expulsa un comprador o una família del mercat agreuja una situació que avui en dia ja és crítica. I quan un problema afecta un dret fonamental i els seus efectes s'acumulen amb aquesta rapidesa, la inacció dels governs també té conseqüències i aquestes conseqüències les paguen els ciutadans i les ciutadanes; i, per tant, cal actuar amb urgència, i significa assumir que la dimensió del problema exigeix això, una resposta immediata.

La regulació de la compra especulativa no és una solució única ni suficient i ha d'anar acompanyada de més habitatge públic, d'agilització urbanística, de rehabilitació d'habitatges, de col·laboració amb el sector privat, de polítiques fiscals adequades, de moltes d'altres mesures –ho hem dit moltes vegades–, però renunciar a actuar sobre els comportaments, aquells comportaments que alimenten artificialment la tensió del mercat, és ignorar una part del problema i l'habitatge no pot convertir-se exclusivament en un instrument d'especulació financera. Per això avui defensem una regulació que busca preservar la funció social de l'habitatge, garantir un mercat més equilibrat i oferir més oportunitats a les generacions presents i futures. Així estem protegint la cohesió social, la igualtat d'oportunitat i la dignitat de les persones. És evident que el nostre grup hi votarà a favor.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada.

Acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, acabat el debat, procedirem a la votació de la proposta de tramitació directament i en lectura única davant el Ple de la proposició de llei de modificació del Decret legislatiu 1/2010, de 3 d'agost, pel qual s'aprova el text refós de la llei d'urbanisme per a l'adopció de mesures de contenció de l'especulació en les zones de mercat residencial tensionat. S'entén que els vots afirmatius són favorables a la tramitació en lectura única i els vots negatius, en contra.

Comença la votació.

Senyora Díaz?

Elena Díaz Torrevejano

A favor.

El president

Senyora Roldán?

Lorena Roldán Suárez

En contra.

El president

El resultat de la votació ha estat el següent: 72 vots a favor, 62 vots en contra, cap abstenció. Hi ha hagut un diputat o diputada que no ha votat. (*Remor de veus.*)

Vist el resultat de la votació, aquesta proposició de llei es tramitarà en lectura única davant del Ple. (*Veus de fons.*) Per a aquesta tramitació, la Mesa –atenció, si us plau– ha fixat un termini per a la presentació tant d'esmenes a la totalitat com de les esmenes a l'articulat que finirà dilluns 20 de juliol a dos quarts d'onze del dematí.

Proposició de llei sobre la regulació i simplificació de la donació del cos a la ciència (debat de totalitat)

202-00068/15

El quart punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat presentada a la proposició de llei sobre la regulació i simplificació de la donació del cos a la ciència. En primer lloc, d'acord amb l'article 116.2 del Reglament, intervindrà el grup proponent. Tal com va acordar la Junta de Portaveus, aquest tindrà un temps de set minuts. Té, doncs, la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts, el diputat senyor Jordi Fàbrega i Sabaté.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Gràcies, president. Bé, diputats, diputades... Veig que no hi ha ningú de Govern. Bé, fa uns mesos vaig parlar amb una persona que havia pres una decisió molt especial: que quan morís volia donar el seu cos a la ciència. No em va parlar de mort, em va

parlar de vida: de la vida dels futurs metges que aprendran gràcies al seu gest, de la vida dels futurs professionals sanitaris que es formaran millor i, sobretot, de la vida dels futurs pacients que algun dia es beneficiaran d'aquesta millor formació. Aquella conversa va acabar amb una pregunta molt senzilla, però crec que molt profunda. Em va dir: «Quan arribi el moment, em podeu garantir que la meua voluntat estarà protegida?» Crec sincerament que aquesta és la pregunta que avui aquest Parlament ha de respondre, perquè la donació del cos a la ciència és, probablement, un dels actes de generositat més extraordinaris que una persona pot fer.

Una decisió que no busca cap benefici propi, una decisió que converteix el final d'una vida en una oportunitat perquè moltes d'altres en surtin beneficiades. I un acte d'aquesta transcendència mereix alguna cosa més que protocols interns diferents segons cada universitat. Mereix un marc legal, mereix seguretat jurídica, mereix respecte, i mereix que les institucions estiguem a l'alçada de la generositat dels seus donants.

Aquesta és precisament la finalitat d'aquesta proposició de llei. No venim a inventar una realitat nova. La donació del cos a la ciència, ja ho saben, ja existeix a Catalunya i funciona gràcies a la magnífica feina que desenvolupen les nostres universitats, les facultats de medicina, totes les facultats de les ciències de la salut, els serveis d'anatomia i els professionals que hi treballen cada dia. Però també és cert que aquesta realitat funciona sense un marc normatiu específic que unifiqui criteris, que doni seguretat jurídica als donants, que simplifiqui procediments i que faciliti la coordinació entre tots els actors implicats. I aquesta és la realitat que avui volem començar a canviar.

Catalunya, l'Estat espanyol i molts països d'Europa tenen regulada i molt ben regulada la donació d'òrgans i en som pioners, i en som referents, i n'estem orgullosos. Però no tenim regulada, en canvi, la donació del cos a la ciència. Per cert, si algú en té dubtes, els recordo que Catalunya exerceix les competències en aquesta matèria des del traspàs de la sanitat l'any 1979. De fet, regula des de fa gairebé trenta anys la política sanitària mortuòria mitjançant un reglament propi, concretament el Decret 297/1997, de 25 de novembre. Però just la donació de cossos no la tenim regulada per llei. Per tant, aquesta proposició de llei estableix per primera vegada aquest marc

legal específic per regular la donació del cos a la ciència a Catalunya. I ho fa partint d'uns principis molt clars: el respecte absolut a la voluntat del donant, la gratuïtat, la dignitat, la transparència, la seguretat sanitària i la protecció de les dades personals. I ho fa amb una voluntat molt clara: simplificar un sistema que avui encara és excessivament dispers i donar eines perquè funcioni encara millor.

Mirin, la llei crea un registre de donants, unifica procediments, clarifica les garanties pels donants, assegura la coordinació entre administracions i centres receptors, regula l'accés a la informació clínica amb el consentiment i garanteix un espai de record i dol per a les universitats. Això ara no existeix a tot arreu, però totes aquestes accions no són finalitats en si mateixes, són instruments perquè el sistema sigui més eficient, més transparent i més respectuós. I és important, eh? No estem aprovant un reglament, no estem decidint aspectes tècnics del funcionament dels serveis d'anatomia. Només decidim si Catalunya necessita o no una llei sobre aquesta matèria.

I perquè volem que sigui una bona llei, aquesta proposició neix amb la voluntat de ser millorada. Des de que vam registrar la llei ja hem rebut aportacions molt valuoses de professionals, universitats i centres que treballen diàriament amb la donació del cos a la ciència, i els hi vull agrair molt sincerament la seva implicació. Han fet observacions respecte a qüestions logístiques, d'organització i de traçabilitat, de funcionament dels registres, de terminis de recepció dels cossos. I moltes d'aquestes aportacions estic segur que enriquiran el text durant la seva tramitació parlamentària, perquè és així com s'han de fer les bones lleis: escoltant els que en saben, construint consensos i incorporant l'experiència dels professionals. Però el fet de que ja haguem rebut aquestes aportacions també ens demostra que el sector mateix sap que necessita una regulació i que hi ha massa aspectes que es fan per protocols interns. I, de fet, ens demostra que aquest Parlament té l'oportunitat de dotar Catalunya d'un marc legal modern, clar i coherent. La medicina evoluciona, la recerca evoluciona, la societat evoluciona i les lleis han d'evolucionar per poder-ho facilitar.

Recordo que el meu professor d'anatomia em va dir un dia: «La darrera lliçó d'anatomia no te la donaré jo, te l'haurà donat la generositat immensa d'un donant.» Jo crec que és una frase que resumeix perfectament el valor immens que tenen

aquestes persones. Perquè cada estudiant que aprèn anatomia, cada resident que perfecciona la tècnica quirúrgica, cada investigador que desenvolupa nous coneixements ho fa gràcies, moltes vegades, a algú que va decidir convertir el final de la seva vida en un acte de servei als altres. Perquè la donació del cos és probablement l'últim servei públic que una persona pot fer a la societat. I aquest servei es mereix tota la nostra gratitud, mereix el nostre compromís i creiem sincerament que mereix una llei.

Abans d'acabar permetin-me expressar tres agraïments molt especials. En primer lloc, al doctor Josep Arimany, impulsor d'aquesta iniciativa. La seva trajectòria parla per ell mateix: metge forense especialista en medicina legal, professor universitari, impulsor de nombroses iniciatives vinculades a la bioètica i a la medicina legal i una veu àmpliament reconeguda en aquest àmbit. El seu coneixement, la seva experiència i el seu compromís han estat fonamentals perquè aquest Parlament pugui debatre avui aquesta proposició de llei. També a la Laia Nogué Navarro, directora del Laboratori d'Anatomia de la Facultat de Medicina de la Universitat de Vic, que ens ha fet unes aportacions molt valuoses gràcies als seus coneixements de la feina diària en un dels laboratoris que millor funcionen de Catalunya. Gràcies, Laia, per ser avui aquí també. I finalment, a la diputada al Congrés Pilar Calvo, que des del primer moment va entendre la necessitat d'impulsar aquesta regulació i amb qui hem treballat colze a colze perquè avui aquest debat sigui possible. Però sobretot a tots els professionals, universitats, serveis d'anatomia que han fet aportacions al text i que encara en faran més a la fase d'esmenes després de les seves compareixences.

Com veuen, aquesta no és una llei que neixi d'un despatx. Neix de l'experiència acumulada durant dècades pels professionals que conviuen cada dia amb aquesta realitat, i això li dona una solidesa molt especial. Moltes gràcies, doncs, a tots vostès.

Acabo, president. Avui no els hi demanem que aprovin definitivament aquesta llei, només els hi demanem una cosa molt senzilla: que Catalunya comenci a construir-la, que permetin que aquest Parlament escolti els professionals i incorpori millores amb la feina –que estic segur que serà excel·lent– dels diputats i diputades ponents, dels compareixents i dels serveis de la cambra. Perquè aquesta és la feina que ha de fer al Parlament, transformar una idea, una bona idea, en una excel·lent llei. Una llei que

protegeixi la voluntat dels donants, que doni seguretat a les seves famílies, que ajudi les universitats, que reforci la recerca i que dignifiqui encara més un dels actes de generositat més grans que pot fer una persona. És per tot això que els hi demano el vot favorable i el vot en contra d'aquesta esmena a la totalitat. Comencem el camí avui i fem plegats la llei que Catalunya es mereix.

Moltes gràcies.

El president

El Grup Parlamentari de VOX en Catalunya hi ha presentat una esmena a la totalitat i, per tal de defensar-la, té la paraula la diputada senyora María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señor presidente. Bien, gran parte de los avances científicos a lo largo de la historia han sido posibles gracias a cientos de personas que han donado su cuerpo a la ciencia. Cientos de miles de estudiantes de medicina hemos aprendido en la facultad diseccionando cuerpos de personas anónimas y altruistas que, con una generosidad extraordinaria, nos han brindado la oportunidad de estudiar sobre campos reales, reduciendo significativamente el margen de error al aplicar nuestros conocimientos sobre personas vivas. Esto es una realidad incuestionable.

No obstante, VOX presenta una enmienda a la totalidad a la proposición de ley catalana sobre la regulación y simplificación de la donación del cuerpo a la ciencia. ¿Por qué? Pues porque entendemos que, primero, este proyecto que presentan ustedes invade competencias estatales, un clásico de los separatistas. Y segundo, porque entendemos que la donación del cuerpo a la ciencia es un tema con la suficiente envergadura como para redactar una ley estatal que acoja a todos los españoles. La proposición que presentan los separatistas hoy no se limita a establecer reglas de organización administrativa o de funcionamiento de los centros universitarios y sanitarios de Catalunya, ámbitos en los que la Generalitat dispone de amplias competencias inmerecidas e ineficientes a juzgar por los resultados de las listas de espera sanitarias, sino que defiende quién puede donar, cómo debe presentarse el consentimiento, cuáles son los efectos jurídicos, crea un registro de eficacia constitutiva dentro del propio sistema, regula las causas de aceptación y

exclusión de la donación, determina el destino del cuerpo y configura un régimen completo de derechos y obligaciones de los donantes, familiares y centros receptores. Es decir, lo regula absolutamente todo, dentro y fuera de sus competencias regionales.

Miren, es cierto que la jurisprudencia existente sobre la donación del cuerpo a la ciencia resulta muy limitada y no contiene una ordenación sistemática y eficiente. Sin embargo, esa falta de una regulación básica exhaustiva, que entendemos que en ocasiones podría llegar a desembocar en una implementación insuficiente, no abre la puerta e invita al legislador autonómico a redactar una ley a su medida que incide sobre aspectos nucleares del estatuto jurídico de las personas tras su muerte. Es decir, que una ejecución ineficiente de un tema no habilita a los separatistas a colonizarlo. Si fuese así, ¿qué impediría al Estado intervenir la sanidad catalana por falta de ejecución eficiente? ¿O los derechos sociales catalanes por falta de la misma eficiencia, a la que encima se suman investigaciones de la Fiscalía por corrupción que salpican a los dos principales partidos que actualmente gobiernan, Esquerra Republicana y el Partido Socialista? Nada. Por la misma regla de tres, y por la misma lógica separatista, nada lo impediría y quizá esto sería lo mejor.

Pero es que, además, el consentimiento para la disposición del propio cuerpo tras la muerte, la definición de los efectos jurídicos de esta declaración de voluntad, el estatuto jurídico del cadáver y las garantías básicas vinculadas a la dignidad de la persona constituyen aspectos íntimamente relacionados con las condiciones básicas que garantizan la igualdad de todos los españoles en el ejercicio de sus derechos, regulado por la Constitución española en el artículo 149 punto 1 primera. De la misma manera, estas actuaciones también están íntimamente conectadas con las competencias estatales en materia de bases y coordinación general de la sanidad, recogidas en la Constitución española, artículo 149 punto 1 decimosexta. Lo que queremos decir es que esta proposición de ley no parece que vaya a llegar a ningún buen puerto, pese a que sea aprobada por los separatistas de Junts, los separatistas de Esquerra, los separatistas del PSC y por sus grupitos de palmeros satélites, porque invade competencias del Estado.

Por otra parte, de la misma manera que para evitar que los parásitos colonicen un huésped es importante mantener activa y en buen estado la inmunidad del propio huésped, para evitar colonizaciones de separatistas a la doctrina estatal hace falta mantener actualizada y con buena salud de jurisprudencia la jurisprudencia nacional. Por esta razón, abogamos por revisar y renovar la norma en materia de donación de cuerpos a la ciencia a nivel español, porque creemos en la utilidad científica de esta práctica.

Para acabar, es importante apuntar que, a título personal, durante los años que estuve aprendiendo en la facultad de medicina y los que estuve ejerciendo como profesora adjunta, nunca había oído nada sobre ningún incidente al respecto de la donación o no de un cuerpo a la ciencia. Lo mismo que tras preguntar a varios compañeros míos, que tampoco han oído hablar de ningún incidente. Esto, sumado a la ausencia de noticias tras una concienzuda búsqueda en internet, nos hace creer que, pese a que consideramos que debe existir una regulación nacional clara y exhaustiva, los problemas que ha generado la no existencia de dicha norma son inexistentes o anecdóticos y que hay cosas mucho más importantes y urgentes, derivadas de la gestión separatista de las que se debería preocupar Junts, como son las listas de espera sanitarias, los catalanes que mueren esperando una cirugía, las listas de espera de dependencia, los catalanes que mueren esperando una ayuda que no reciben, todo consecuencia de la nefasta gestión de la que Junts es corresponsable. O del país que están dejando las políticas socialistas, especialmente en sanidad, en derechos sociales y en interior, con la vía libre a toda la inmigración ilegal o la corrupción en la que está inmerso el PSOE, que, recordemos, gobierna gracias a los ocho votos suyos, los de Junts. Así que de todo esto sí que deberían ocuparse y preocuparse un poquito, señores de Junts.

Muchas gracias.

El president

El diputat ponent Jordi Fàbrega, si ho desitja, té un torn en contra de tres minuts. I sembla que ho desitja, per tant, té la paraula el diputat senyor Jordi Fàbrega i Sabaté.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Gràcies, president. Ho desitjo, certament. Després de sentir tant Junts, que tenim un diputat més, i temes sobre paràsits i hostes, crec que sí que toca fer una rèplica.

Bé, sincerament, quan vam comprovar que VOX havia presentat una esmena a la totalitat, no ens va sorprendre. De fet, el que ens hauria sorprès és que no l'haguessin presentat. El fet que la presentin vol dir que anem en el bon camí. Però sí que tenia un cert interès en conèixer quines eren les seves raons per oposar-se a una llei que no és de Junts, sinó que és una llei que ens demana el sector. I com sempre, no han decebut. Volíem saber si el que ells qüestionaven és que existís la donació del cos a la ciència; no. O la feina extraordinària que fan les universitats; no. O la importància que té la donació per fer la formació dels futurs professionals sanitaris. Certament, tenia un cert neguit per veure si la diputada García Fuster s'havia format amb cossos reals o bé amb peces de Lego o amb realitat virtual. Veig que no. Ella no sap que hi ha incidents. Probablement no sap que els cossos han d'arribar en vint-i-quatre hores al seu laboratori d'anatomia i que, per tant, si això passa un dissabte o passa un diumenge, hi han donants que volen donar el cos a la ciència i que no ho han pogut fer. O, per exemple, doncs, no sap que tots els departaments d'anatomia funcionen diferent, i uns tenen suficients cossos per fer, fins i tot, treballs de robòtica, altres no en tenen per fer la formació del seu alumnat. O, per exemple, que no totes les universitats tenen uns espais de dol i de record per a aquests donants, i que és una cosa que la llei vol unificar.

Mirin, la seva intervenció ens reafirma tres punts que cada cop tenim més clars. Primer, com ens recorda molt sovint el molt honorable president Rull, que des de l'odi no es construeix res. Segon, que la llei de què avui comencem el tràmit parlamentari és molt important per a universitats i per a la formació dels professionals sanitaris a Catalunya. I tres, que el que vostès qüestionen de veritat, la seva única raó per oposar-se a aquesta llei és «Ejpaña», només és Espanya.

De fet, el que vostès qüestionen és que Catalunya legisli o reguli qualsevol cosa; de fet, que existeixi com a subjecte polític, com a nació i com a país. Ja ho he explicat abans, Catalunya té plenes competències. Catalunya té un decret on es regula això, però ens falten, doncs, moltes altres coses perquè això funcioni com un rellotge i perquè això dignifiqui la voluntat dels donants.

I per això, doncs, nosaltres hem presentat aquesta llei i per això nosaltres discrepem profundament amb vostè. Si hi ha un buit legal, si hi ha un buit legal a Catalunya, aquest Parlament té l'obligació de legislar i de donar les eines als professionals perquè facin bé la seva feina, de donar les eines als donants perquè estiguin ben segurs de que el seu acte de generositat servirà per a tothom.

Per tant, només puc demanar-los-hi, diputats, que, òbviament, davant de l'alternativa de VOX, que és no fer mai res, doncs, votem en contra d'aquesta esmena a la totalitat, perquè una societat que aposta pel coneixement ha de tenir el coratge de regular allò que és important, encara que a vegades sigui incòmode.

Moltes gràcies.

El president

Ara és el torn perquè els grups parlamentaris que no hi han presentat esmena a la totalitat puguin fixar llur posició. I en primer terme, per fer-ho, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyor Carles Campuzano i Canadés.

Carles Campuzano i Canadés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyor Fàbrega, agrair-li aquesta iniciativa. Dir per avançat que, com no pot ser d'una altra manera, les diputades i els diputats d'Esquerra Republicana Catalunya votarem en contra de l'esmena a la totalitat de VOX. Ella mateixa, en el seu argumentari, es desqualifica.

M'agradaria, però, en l'inici d'aquesta intervenció –i s'ha dit, i és bo que ho remarquem–, posar en valor l'esforç que fan les famílies i les persones que opten per donar els seus cossos. És un acte d'altruisme, en un país on l'altruisme en relació amb la ciència i en relació també amb el sistema de salut és molt..., molt rellevant i molt important, i que en qualsevol regulació que fem en aquesta matèria, aquest plantejament l'hem de tindre molt present. Sense aquests cossos, sense aquestes donacions, no hi hauria formació acadèmica i tindríem més dificultats també de fer la recerca que sovint és necessària. I, en aquest sentit, hem de reconèixer el paper també, òbviament, del conjunt de les facultats de medicina de les nostres universitats.

Certament, el sistema que avui tenim, que és un sistema dispers, en el sentit de que cada universitat fa la seva corresponent regulació i que el decret de policia mortuòria no deixa de ser un decret escàs en la seva regulació d'aquesta matèria, també hem d'assenyalar que no podem dir que avui tinguem un problema que ens demani aquesta regulació. En tot cas, la necessitat d'aquesta regulació és la conseqüència de que volem millorar el sistema que avui tenim. No tant segurament per una voluntat d'homogeneïtzar allò que fan les universitats, sinó de garantir uns drets dels ciutadans que optin per aquesta donació, donar-li transparència, evitar riscos de desigualtats territorials que puguin existir, probablement també partint d'una visió de conjunt d'aquesta realitat. Però no tenim la impressió de que en el sistema que avui tenim existeixi un problema que justifiqui aquesta regulació.

I, per tant, també des d'aquest punt de vista, seria important que la llei reafirmés i remarqués un element fonamental d'aquesta opció de les persones, de donar el seu cos a la ciència, que és la seva llibertat d'escollir on volen donar el seu cos. De la lectura del text de la proposició de llei podia semblar que amb el model que ens planteja el Grup Parlamentari de Junts serà la Generalitat qui decidirà el cos que jo dono a quina universitat ha d'arribar. I no sé si és massa bona idea, aquest plantejament. Crec que aquest sistema basat en l'altruisme, que sovint té vincles territorials, vincles personals, val la pena que el preservem, que siguem capaços de garantir que les persones puguin escollir allà on volen que el seu cos sigui donat.

I és bo també que tinguem clar que existeixen costos de gestió d'aquestes operacions i que en el cas de les universitats públiques això està molt clar, però en canvi és més discutible en el cas de les universitats privades i, per tant, també serà una qüestió que haurem de treballar en el tràmit parlamentari.

I, finalment, si amb aquesta llei pretenem donar més seguretat jurídica a aquesta realitat de la donació de cossos, jo crec que hauríem de trobar un equilibri entre una llei que no esdevingui un reglament i una llei que doni garanties. I, a vegades, en aquest Parlament –i aquí soc el primer a responsabilitzar-me'n, eh?– tenim una certa tendència a fer lleis molt reglamentistes, que acaben dificultant posteriorment la gestió per part de qui li toca fer-ne la gestió, i, probablement, els reglaments han de continuar sent desenvolupats per les universitats, que al final són les que gestionen el dia a dia

de les donacions. Universitats públiques infrafinançades, universitats públiques que, per altra banda, no estan podent incrementar les seves places de medicina. Per tant, universitats públiques que necessitarem acompanyar en tot aquest procediment.

I també necessitar que en el tràmit parlamentari incorporem algunes propostes que han arribat en aquests moments ja –també han arribat al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana–, com per exemple el reconeixement dels espais, un espai per reconèixer les persones donants, les seves famílies, etcètera.

Per tant, en el tràmit parlamentari que tot just ara començarem, tindrem oportunitats de millorar aquesta iniciativa. En qualsevol cas, benvinguda, i, com deia, rebutjarem l'esmena de devolució del Grup de VOX.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Belén Pajares Ribas.

M. Belén Pajares Ribas

Gràcies, senyor president. Senyories... Senyor Fàbrega, m'adreço a vostè com a diputat proposant d'aquesta iniciativa. Bé, estem parlant d'un tema que no és nou, perquè des de mitjans del segle XX existeix tal com la coneixem actualment la donació de cossos per a investigació i per a la formació dels futurs metges. I, a més a més, des de fa segles i segles, la dissecció de cadàvers és una part fonamental de la medicina.

Vostè ens presenta una proposició de llei..., és cert que no existeix una regulació específica, però també és cert, senyor diputat, que vostès han governat molts anys la Generalitat de Catalunya, com a Convergència i Unió i com a Junts més confluències, permeti'm..., i alguna cosa tenen a veure amb que no s'hagi regulat, ja que a més a més és competència plenament autonòmica.

El nostre grup parlamentari ens plantejàvem mentre estudiàvem aquesta iniciativa si la regulació era necessària a través d'una llei o un decret seria lo més adequat, un decret que estableixi protocols comuns i coordinació administrativa, perquè la sanitat mortuòria, com he dit abans, és una competència autonòmica, i així ho fan totes les

comunitats autònomes espanyoles. Pensem també que un decret és molt més àgil a l'hora de, per exemple, introduir canvis o actualitzar que no pas una llei.

També, tot i que no existeix una regulació específica, cal dir que no existeix un buit legal. En aquest sentit, la regulació es fa des d'una doble vessant. Una, per una part, com els hi deia, els decrets o reglaments autonòmics regulen les pràctiques sanitàries sobre cadàvers, trasllats, funcionament d'empreses, cementiris, etcètera. I, per una altra, les universitats gestionen la donació a través de protocols interns des de fa dècades i dècades. I, per cert, senyor Fàbrega, tenen poc protagonisme en aquesta iniciativa.

Jo donava un cop d'ull aquests dies als protocols de les facultats de medicina de les universitats espanyoles que tenen departament d'anatomia amb instal·lacions adequades per a aquest ús, i la veritat és que són tots molt molt semblants, no?

Jo revisava o si revisem la seva iniciativa..., la proposició recull articles positius, he de dir-li. Per exemple, reforçar el tracte digne a la persona que ha fet la donació a través d'habilitar espais per depositar les cendres un cop aquest cos ja s'ha utilitzat i tot i que poden passar molts anys. Moltes universitats tenen aquest espai. Nosaltres pensem que això dignifica la persona que ha fet aquesta donació, però també dignifica la ciència, donant un missatge que va molt més enllà de l'acte científic i de la fredor, permeti'm, senyories, de l'«usar y tirar».

Alguns punts que penso que s'han de treballar. I només posaré tres exemples. Un, si, a banda del consentiment de la persona, cal el consentiment dels familiars de primer grau un cop s'ha produït la mort i s'ha de fer efectiva la donació del cos, perquè alguna universitat ho considera requisit i altres no.

Què passa si aquesta persona mor fora de Catalunya i ha donat el cos, per exemple, a la Facultat de Medicina de Barcelona, no?, de la Universitat de Barcelona? Per la distància, potser no es pot fer el trasllat amb el temps suficient. Aleshores, la donació es pot fer efectiva en un altra universitat més propera? És un tema que penso que haurem de treballar.

El paper del registre pot ser positiu com a coordinador entre centres universitaris, Administració i serveis funeraris, però també pensem que cal evitar una excessiva

burocràcia de la regulació; que la regulació, per exemple, impedeixi la donació, en concret, en una facultat que el donant hagi escollit o que se n'alenteixin els tràmits.

Tindrem temps en la ponència, perquè previsiblement sortirà endavant la seva proposició de llei, de tractar tots aquests temes.

I jo... –vaig acabant, senyor president–, perquè pensem que tot i que no és imprescindible regular per llei la donació dels cossos a la ciència, perquè lo que sí que és veritat i és imprescindible és solucionar els dèficits que pateixen els catalans i la sanitat catalana en el seu dia a dia, que ens afecta de manera molt directa a nosaltres. Però també és veritat que si vostès plantegen regular aquest aspecte, doncs incidim en la coordinació de l'Administració, la uniformitat en els requisits per donació i també la uniformitat en els procediments posteriors a la utilització del cos, entre altres coses.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor David Cid Colomer.

David Cid Colomer

Moltes gràcies, president. En primer lloc, agrair al senyor Fàbrega presentar la iniciativa. Els que som de formació científica..., no soc metge, però sí que vaig tindre l'oportunitat, quan vaig fer la carrera de Biologia, d'estudiar anatomia, som molt conscients de la importància que el que ha fet avançar la ciència és poder estudiar el cos humà. Per exemple, al llarg dels segles, ja en època d'Alexandria i evidentment al segle XVI, amb Andreas Vesalius, que va canviar i que va ser segurament el pare de l'anatomia moderna i que, evidentment, és el que guia bona part de l'estudi del cos humà.

Jo també tenia curiositat, la veritat, per saber a què es devia l'esmena a la totalitat. Jo pensava en què ens regalaran avui els del paper de plata, els del cucurutxo al cap; és a dir, són antivacunes, estan en contra del canvi climàtic, potser també estan en contra de la donació del cos a la ciència. Crec que al final el tema ha anat perquè sembla, senyor Fàbrega, que vostè, a través d'aquesta llei, vol trencar Espanya. Jo ja

sé que segurament vol trencar Espanya, però mai m'hagués pensat que una llei sobre la donació del cos a la ciència podria trencar Espanya, però mai se sap.

Mirin, en tot cas, si són els del paper de plata al cap, que fins i tot el PP reconeix una cosa que és evident: que les competències plenes, en aquest cas, sobre regular la donació del cos a la ciència són de la Generalitat de Catalunya. I com els hi dic moltes vegades, crec que és bo..., que la millor manera de defensar el nostre govern, ho deia el Jaume Bosch, és exercint-lo. I crec que aquesta llei el que busca és exercir el nostre govern i regular això.

És evident que ja existeix una regulació, s'hi feia referència. Jo crec que sí que és positiu, no? alguns aspectes que s'apuntaven, en aquest cas, quan es presentava la llei, per exemple, és protegir la voluntat d'aquella persona que vol deixar el cos a la ciència. Situava ara, per exemple, fins i tot, per part de la diputada del PP, casos que pot ser que això no està garantit. Ho apuntava vostè, «en funció del dia».

I jo igual erròniament... –ho podrem discutir en el tràmit parlamentari–, però a mi sí que hi ha persones que m'han fet arribar casos concrets de que hi havia la voluntat de donar el cos a la ciència i no han pogut. Perquè es donen situacions, per exemple, en el cas concret que ho vol fer en alguna universitat concreta, doncs, que en aquell moment no té possibilitat d'assumir-ho. I, per tant, aquí també hem de veure..., estic d'acord amb el que deia el diputat Campuzano que és bo, jo crec, que es pugui respectar aquesta voluntat d'on es vol fer, però també hem de veure a vegades com es pot articular si en algun cas concret això no es pot fer.

I, per tant, el fet que també tinguem, segurament, protocols, encara que siguin no molt divergents, però que siguin diferents, crec que també és bo que ho puguem..., que tinguem aquest marc compartit, no?

Per tant, òbviament, nosaltres no donarem suport a l'esmena a la totalitat. Som uns fermes defensors de la ciència. I, com deia, doncs, agrair-li la presentació de la iniciativa i estic segur que la podrem treballar de manera compartida.

El president

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Xavier Pellicer Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé; gràcies, president. Bon dia de nou a totes i a tots. Començar agraint la presentació de la llei al senyor Fàbrega. Compartim completament el sentit i, per tant, votarem a favor perquè se segueixi tramitant aquest projecte de llei.

I, en tot cas, ja s'ha dit, però sí que ràpidament destacar l'acte altruista i important que suposa donar el cos a la ciència i que contribueix en aquest avenç en recerca biomèdica, etcètera, i, per tant, el valor d'aquesta tasca.

Compartir que s'ha de millorar la normativa vigent. Crec que hi ha hagut ja algun debat sobre si és insuficient o si és una proposta de millora. En tot cas, nosaltres hi serem donant suport per tal de que s'harmonitzi tota aquesta normativa, es faciliti, es simplifiqui i, en tot cas, es doni un marc comú més clar. Dir-los que jo no tinc els coneixements específics i profunds, i ho dic amb tota la franquesa i claredat, per saber si és suficient o no la normativa. En tot cas, donar un vot de confiança per treballar-ho i perquè puguem anar-ho avançant, amb tota la humilitat.

I bàsicament, destacar això, que no podem fer altra cosa que donar suport a un plantejament, a una llei o una proposta que té aquest objectiu principal d'establir un marc normatiu clar i homogeni, de reconèixer i posar en valor la donació del cos a la ciència i, sobretot, de garantir els drets de les persones donants. Així que moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Sí; posar de manifest que en aquest Parlament, quan parles de la diputada amb el parrac al cap, s'indigna el president de la Mesa i s'obren expedients sancionadors a través de la Comissió de l'Estatut dels Diputats, però quan parles dels diputats amb el paper de plata al cap, doncs, provoca el riure de qui presideix aquesta Mesa. Allò que dèiem, eh?, la neutralitat ni hi és ni se l'espera.

(Forta remor de veus.)

El president

Senyora diputada, aquesta comparació és absolutament inadequada, ho sap i l'ha volgut fer, tanmateix, i per tant, l'haig de cridar a l'ordre.

Endavant, pot continuar.

Sílvia Orriols Serra

Sí, sí, cridi'm a l'ordre, d'això es tracta.

Ningú està obligat a donar el seu cos a la ciència, però qui ho fa i contribueix, per tant, al desenvolupament i al progrés ha de tenir garantides la dignitat i la seguretat jurídica. Donar voluntàriament el cos a la investigació és un pas que ha d'estar regulat legislativament de manera clara i homogènia. Som davant una decisió personal, íntima, transcendent i profundament necessària.

Gràcies a la generositat d'alguns, podem continuar avançant en coneixement i formar els futurs professionals sanitaris. Un gest que mereix el màxim respecte institucional i que no pot convertir-se en un laberint burocràtic per als familiars, ni pot deixar en mans de cada universitat el protocol o procediment a seguir. Cal unificar procediments arreu del Principat. Les garanties dels ciutadans no poden dependre de la universitat a la que acabi destinat el seu cos. La igualtat davant l'Administració que defensem per als vius també s'ha de defensar per als morts.

Per això, valorem positivament la creació d'un registre únic de donants, evitant la dispersió administrativa i minimitzant errors, duplicitats i confusions. El principi de voluntariat té sentit quan no hi ha pressions ni condicionants ni interpretacions interessades d'una decisió que correspon exclusivament al donant, però també quan aquest té la possibilitat de revocar-la en qualsevol moment.

Cal prioritzar sempre la llibertat individual de l'afectat, una llibertat que no pot quedar atrapada entremig d'expedients, formularis o discrepàncies competencials. Quan algú dona el seu cos a la ciència, fa un acte de confiança envers les institucions i els ciutadans del país, i les institucions i ciutadans del país tenen el deure de no decebre ni traïr aquesta confiança.

Aliança Catalana sempre ha defensat una administració més petita, eficient i respectuosa envers els ciutadans, que resolgui els problemes en comptes de generar-

los. Aquesta llei no només beneficia els donants i allibera de burocràcia i entrebancs les seves famílies, també beneficia el conjunt de la societat.

Rere cada metge que ens atén, rere cada cirurgia que ens intervé o rere cada investigador que desenvolupa noves tècniques quirúrgiques, hi ha moltes hores de formació pràctica. I si parlem de disciplines com l'anatomia humana o la cirurgia, difícilment podria assolir-se el nivell d'excel·lència actual sense la generositat de totes aquelles persones que han donat el seu cos a la ciència.

Gràcies a aquesta generositat anònima s'han produït innumbrables avenços dels quals ens hem acabat beneficiant tots. I això, a part del nostre reconeixement, mereix un marc jurídic rigorós. Per això, pensem que aprovar una llei generalista com aquesta, que no té en compte el detall d'aspectes concrets i determinants, obligarà a aprovar un desenvolupament reglamentari posterior, endarrerint-ne l'aplicació, remetre a un futur reglament qüestions tan rellevants com els criteris tècnics d'acceptació o exclusió dels cossos, el funcionament detallat del registre, els protocols de distribució entre centres receptors, els requisits tècnics dels mateixos centres, l'accés a determinades dades clíniques o aspectes diversos del procediment administratiu no faran sinó dificultar-ne l'aplicació. Les garanties essencials dels ciutadans han de quedar fixades dins la llei, no ésser desenvolupades reglamentàriament *a posteriori*. Per això, presentarem una esmena a l'articulat per mirar de corregir-ho.

Compartim la reflexió que la donació del cos a la ciència ha de deslliurar de qualsevol càrrega econòmica els familiars. Seria profundament injust que un acte de generositat acabés comportant una despesa per als hereus. Però precisament perquè compartim aquesta reflexió, creiem que s'hauria de concretar qui n'assumirà les despeses, a quina partida pressupostària aniran imputades, quin serà el cost anual del nou sistema i quins recursos addicionals rebran les universitats i els centres receptors. Aprovem lleis perquè s'apliquin i aplicar-les necessita o requereix una previsió econòmica suficient, transparent i estable. La tenim?

La ciència necessita coneixement, el coneixement necessita voluntaris i els voluntaris necessiten que l'Administració protegeixi els seus drets. Aprovant aquesta proposició de llei, els protegim, i ja era hora. Per tant, hi donarem ple suport.

El president

Sí; la senyora Balsera demana la paraula. Per què demana la paraula?

Ana Balsera i Marín

Gràcies, president. Article 87 del Reglament, per al·lusions.

El president

Entenc que és per al·lusions a una diputada que no és present.

Ana Balsera i Marín

Una diputada concreta del Grup d'Esquerra Republicana.

El president

Té la paraula per un minut.

Ana Balsera i Marín

Gràcies. Un altre cop, hem vist en aquest hemicicle com l'extrema dreta, representada per la diputada Sílvia Orriols, pot dir, pot desqualificar, pot deshumanitzar una diputada amb un atac directe, que no és el primer, perquè és un atac directe a una companya nostra que ens hauria d'afectar a tots i totes les que estem aquí presents que defensem la democràcia i els drets fonamentals, i aquí no passa re. El que hauria d'haver fet la diputada Orriols és retirar immediatament aquestes paraules. I esperem podem avançar en una reforma del Reglament per no tolerar aquestes indecències que hem de viure cada dia en aquest Parlament.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Per això aquesta presidència l'ha cridat a l'ordre i, per tant, ha utilitzat, diguem-ne, totes les possibilitats que atorga el nostre Reglament.

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Mixt... Sí, demana la paraula el diputat Garriga. Per què demana la paraula?

Joan Garriga Doménech

Bé, per l'article 87, d'al·lusions, que el diputat Cid ha dit que els diputats que estan defensant l'esmena a la totalitat portaven cucurutxos de plata. I a veure si des d'aquesta presidència se'l pot cridar també a l'ordre per falta de respecte.

El president

En aquest cas concret, hi ha una expressió que és metafòrica, tal com se n'ha... (*remor de veus*), lluny –lluny– d'acusacions directes respecte a delictes que s'expressen també aquí i en relació amb els quals aquesta presidència i les diverses presidències..., mirem de donar-hi recorregut en virtut del principi de la llibertat d'expressió, com fem ara. I, per tant, estem parlant de dues expressions de naturalesa radicalment diferent.

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor David González Chanca.

Tanmateix, jo sempre..., no em cansaré d'advertir que per defensar, tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra, els arguments, fer-ho amb cordialitat i amb respecte és potser la millor manera de fer-ho i les millors credencials per fer-ho. Tots. I senyor diputat, no em cansaré mai de repetir-ho.

Té la paraula el diputat senyor David González Chanca.

David González Chanca

Moltes gràcies, president. Bon dia, diputats i diputades. A mi m'agradaria tornar al debat de la llei, després de la mostra d'amor que hem vist entre les dues extremes dretes d'aquest Parlament, i tornar a dir que, efectivament, avui estem debatent una bona llei, una bona proposició de llei per a Catalunya. I volia començar agraint la iniciativa del Grup Parlamentari de Junts, especialment la del seu diputat impulsor, el diputat Jordi Fàbrega, perquè sempre aporta rigor i esperit constructiu en aquesta llei i també en altres iniciatives que ha portat a terme durant aquesta legislatura, i així ho volem reconèixer.

Aquesta proposició de llei és innovadora, de fet, a tota Espanya, i es troba en sintonia amb el que ja han fet altres països com França, Itàlia, el Regne Unit o els Estats Units. Es tracta d'una iniciativa que parla de ciència, de salut, però sobretot parla de generositat, perquè donar el cos a la ciència és probablement una de les expressions

més altruistes que pot fer una persona. És decidir que fins i tot després de finalitzar la teva vida pots continuar ajudant a la resta.

És una decisió, ja s'ha dit, profundament personal, solidària i lliure. Un acte que no busca cap benefici individual, sinó contribuir al bé comú. Una idea que des del nostre projecte polític defensem i compartim plenament.

Compartim plenament que Catalunya necessita una llei clara, homogènia i que doni garanties a les persones que decideixen donar el cos a la ciència, però també a les seves famílies i també als centres universitaris que acaben rebent aquests cossos. Durant molts anys les nostres universitats han treballat gràcies a la generositat de centenars i centenars de ciutadans i ciutadanes, però sense una norma específica que regulés aquesta funció. Això ha comportat diferents protocols interns de les universitats, que s'han desenvolupat de manera asimètrica.

L'objectiu d'aquesta tramitació parlamentària ha de ser regular i simplificar, com diu el títol, el que fins ara ha funcionat raonablement bé, però que té marge de millora. El que es proposa és regular i regular no és burocratitzar. També cal tenir-ho present per a altres debats. Regular és donar confiança, garantir que la voluntat d'una persona sigui sempre respectada i establir uns criteris comuns. És la millor manera de garantir que el tracte als donants sempre és digne, respectuós i transparent.

Com deia abans, aquesta proposició també té un impacte importantíssim per a les facultats de les ciències de la salut de les universitats del nostre país: els futurs metges, metgesses, infermers i infermeres, tots els professionals sanitaris necessiten una formació excel·lent i a Catalunya, afortunadament, aquesta formació ja la tenen. Per garantir i per millorar aquests estàndards, hi ha un component insubstituïble que és el coneixement directe de l'anatomia humana.

La donació de cossos a la ciència ens ha permès fins ara millorar els professionals que ens atenen en els nostres CAPs i en els nostres hospitals, però també ens permet desenvolupar noves tècniques quirúrgiques, avançar en la recerca biomèdica i, en definitiva, ens permet millorar la qualitat assistencial que rebem tots els catalans i totes les catalanes.

La donació del cos és un acte de generositat enorme i el més important per a la seva regulació és posar en el centre el reconeixement i la dignitat de la persona. Perquè la ciència, ho hem dit moltes vegades, només té sentit quan avança des del respecte als valors humans i amb un compromís social que ajudi a la implementació de tots els drets humans. Cal reconèixer la generositat dels donants, la de les seves famílies i cal garantir que el tractament dels cossos respongui sempre als màxims estàndards ètics i de respecte.

Per aquest motiu, evidentment, des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar participarem activament a la presentació de compareixences, a la presentació d'esmenes i en el seu debat, amb un esperit purament constructiu i favorable a l'objectiu comú que compartim, que no és un altre que consensuar una política pública que parla de solidaritat, de coneixement i de confiança en la ciència en termes que en els temps actuals són més necessaris que mai.

Hi ha una frase històrica que s'atribueix a Pablo Iglesias Posse, que deia allò de «los socialistas no mueren, los socialistas se siembran». (*Remor de veus.*) Hi ha persones que quan moren ens deixen un llegat material, patrimonial o bé una obra artística. Les persones que donen el seu cos a la ciència ens deixen encara una cosa segurament molt més valuosa: el que va ser la seva essència física en vida perquè es converteixi en coneixement de present i de futur, deixen oportunitats perquè les noves generacions aprenguin, visquin millor, siguin atesos millor i, en definitiva, puguin ser una mica més feliços.

Aquest és el millor exemple del que significa treballar pel bé comú, un exemple que la política i els polítics hem de tenir molt present, admirar-ho, potenciar-ho, i amb aquesta iniciativa creiem que tenim una molt bona oportunitat.

Des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar permetrem que aquesta iniciativa continuï endavant.

Moltes gràcies.

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

(*Pausa llarga.*)

Senyores i senyors diputats, acabat el debat, procedirem a la votació de l'esmena a la totalitat de retorn de la iniciativa presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya.

Comença la votació.

Senyora Díaz?

Elena Díaz Torrevejano

En contra.

El president

Senyora Beltrán?

Lorena Roldán Suárez

Roldán.

El president

Roldán, Roldán. Disculpi.

Lorena Roldán Suárez

Abstenció.

El president

Gràcies. *(El presidentriu.)* Gràcies.

El resultat de la votació ha estat el següent: 108 vots en contra, 11 vots a favor i 13 abstencions.

Atès que l'esmena a la totalitat ha estat rebutjada, aquesta iniciativa pot continuar la seva tramitació.

Se suspèn la sessió, que reprendrem a les tres de la tarda.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i tres minuts.